பொருளட்டவணை.

Introduction.

(BY MR. **N. Balasubramanya Mudaliar**. M.A., F.R.S.L.)

Of all the systems of philosophy born and nurtured in Southern India, the Saiva Siddhanta is the most important. DR. G. U. Pope, the learned translator of ST. Manikka Vachagar's *Tiruvachakam* and a critic who has conscientiously tried his very best to be fair and impartial, has after years of study, given it as his opinion that "the Saiva Siddhanta system itself is the choicest (pure South Indian) product of the Dravidian intellect". And almost nowhere else, in any Indian system of Theistic philosophy, do we find such sturdy independence of thought and freedom from the trammels of scholastic orthodoxy.

The fundamental doctrines of this philosophy are taught in the fourteen well-known Saiva Siddhanta treatises, the chiefest among which are the *Sivagnana Bodam* and *Sivagnana Siddhi*. All these Saivite text books are in difficult verse; and though, to help us to climb to the breezy mountain-tops of this philosophy, we have such master guides as the great Sivagnana Swamigal and others, they are too quick-footed and long-paced for us to follow with ease; and the result very often is that we are soon left leagues behind, and know not where we are. A good digest of the Saiva Siddhanta, which should not have omitted any essential part of it, was therefore very badly needed; and this long-felt want is now supplied by the small treatise to which these few lines of mine are prefixed. It is written in prose for the most part simple, and leaves out nothing important; and though here and there are a few hard passages, they are oysters worth-while opening, for they inclose many a pearl of rare beauty and lustre.

The author, MR. V. Karthikeya Pillai, seems to have spent almost a life-time in the pursuit of Siddhantic knowledge; and the present small work, written by him at the suggestion of his cousin MR. Proctor M. Subramaniam Pillai, has had the benefit of revision by an eminent Tamil pundit and Siddhanta scholar, MR. N. Kadiraivel Pillai. I need hardly say, therefore, that it richly deserves the kind and liberal patronage of the Tamil Saivite public.

N. BALASUBRAMANYAN.

சிவமயம்.

சிறப்புப் பாயிரம்.

இஃது.

சைவசித்தாந்த சந்தீவினிச் சபைக்

கௌரவ அக்கிராசனாதிபதி ஆகிய

நெ. பால சுப்பிரமணிய முதலியார் M. A. அவர்கள்

இயற்றியது.

எழுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

தைவரு மலைவீழ் தடங்கட லடிக்கட் டழுவுறும் பன்மணி யவற்றை
நைவரா தெடுத்திங் குலகுயிர்க் களிக்கு நயமென யார்க்குஞ்சே றரிதாஞ்
சைவசித் தாந்தப் பௌவமேற் புகுந்து தனித்தனிப் பொருளெலா மடுத்துக்
கைவரச் சைவ முடிபுச்சங் கிரகங் கழறின னிதற்குமா றுண்டோ. (௧)

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

அன்னவன்யா ரெனினந்தங் கதிரைவே ஞவலனுக் கடுத்த மாமன்
சொன்னயஞ்சேர் வல்லியப்ப வேட வத்துத் தோன்றன் மேற்கு
நன்னயமார் புலோலிநகர்ச் சித்தாந்த போதகனும் நலத்த வாழ்வோ
னின்னினிய வேள்கார்த்தி கேயப்பேர் பொலிந்திலகு மெம்மான் மாதோ. ௨

இஃது.

ஆரணிநகர சமஸ்தான வித்துவானும்,

அத்துவித சித்தாந்த மதோத் தாரணரும்,

மாயாவாத துமச கோளரியும்

ஆகிய

யாழ்ப்பாணத்து மேலைப்புலோலி

நா. கதிரைவேற் பிள்ளை அவர்கள்

இயற்றியது.

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

செங்கைமான் புலியுரியுந் திறலரிகைம் மாவதளுஞ் சிறக்குங் கங்கை
மங்கையங்கி தேமதியொ டிங்களிவை யொன்றாக வைத்த நாதி
தங்குயிர்மலத் தொடுமெய் யறிவுமங்குத் தரிக்குமெனுந் தகைமை காட்டி
யெங்களையா ளுடையபரசிவன் கருணைத்திரத் துருவையெடுத் தானன்றே. (௩)

வடமொழிக்க ணான்மறையும் வகுத்தருளிச் சிறப்பாக வன்மை சான்ற
மடமொழிக்கு மாகமங்க ளருளியவை தமிழ்மொழிக்கும் வகுப்பா னெண்ணிச்
சடமொழிக்குஞ் சிவகரணக் குரவருடன் சந்தானத் தலைவ ராகத்
திடமொழிக்கட் புகன்றன ஞான்மறையு மொருசித்தாந்தத் தெளிவுமாமே. (௨)

சுத்தவித்தை யாமெனவு மாகமங்க ளேலெழுன் சுருக்கம் யாமே
யெத்திறத்து முணர்வீரென் றொருபதினொன் கெனப்பொலிந்த வித்தநூல்கள்
பத்தியுடை யாருணர்தற் கரியவாய் விரிந்துகடற் பான்மைத் தாகிப்
பத்தியத்து மேலுரைக்கட் படுதலாற் றொகுத்தொருநூல் பதிக்க வெண்ணி.

கண்மணியா விளங்குமணி சைவநலப் பெரியமணி காக்கு நன்மைத்
தெண்மணியா வருக்குமணி வேந்தர்முடிக் குரியமணி யெனக்கு மாமத்
தண்மணியன் பழகுகுணங் கொடையிவையிற் சிறந்தமணி சகக்கு நல்ல
விண்மணிபோற் றிசைவிளங்கும் பிரதிவந்த சுப்ரமண்ய வேளுநங் கேட்ப. (௪)

சிவஞான போதவுரை சித்தியா ரைவருரை சேர்ந்த நம்மூர்த்
தவஞானப் ப்ரகாச தம்பிரா னுரைசதா சிவத்த ரூபம்
நவதசகா ரியஞ்சார வளிதருவப் பிரகாச நல்ல மேன்மைத்
துவநீல கண்டபா டியப்பெயர்ப்பின் நூலுரைக ளெங்கத் தேக்கி. (௫)

பொருட்டிணி புடனே மூன்று பொருளியல் புகன்ற கன்ம
மருட்டிறப் பெரிய மாயை சுத்தமோ டசுத்த மாயை
தெருட்சிவ ஞான முத்திச் செம்பொரு ளியல்க ளெல்லாம்
பருப்பொருட் டமைய வேறு பாவுரை யிவைகள் காட்டி. (௬)

மெய்யகத்துச் சித்தாந்த சங்கிரக மெனுமிந்நூன் மிளிரச் செய்தோன்
வையகத்தில் யாவனெனக் கேட்பரா லவன்பெருமை வகுப்ப மூன்று
செய்யகுவட் டொருதலமுங் கேதீசப் பெருந்தலமுஞ் சிறியேற் காக்கக்
கையினில்வே லெடுத்தபரன் பாடியாங் கதிரையுமிக் கணக்கா மூன்றும். (௭)

மூவகைய பொருள்காட்டு மிலங்கையின்யாழ்ப் பாணமதின் மொய்த்தநான்கு
பாவகைய பொருள்காட்டும் புலவரொலி மிகுமேலைப் புலோலி யூர்ப்பாற்
றேவகைய வேளாளத் திருக்குலமா நங்குலத்திற் றிருந்து சீர்த்தி
நாவகைய குகதாசன் முருகவேள் கோத்திரத்து நலக்க வந்தோன். (௮)

எற்கொருமா துலனாகி யிலங்குவோன் மாயாக்கை யென்னுங் கோயிற்
பொற்பினமர் பரம்பரன்மெய் யடியார்த மிடரகற்றிப் பொருந்தும் வாழ்வி
னிற்கவைக்கும் பிரணவநன் முகத்தானை நிறுவுளத்த னிமலன் கந்த
சிற்பரன்மெய்ப் புராணமது தேர்ந்திட்டோ னவனருளிற் சிறந்தோன் மாதோ.

வல்லி யப்பவே டவத்தினிற் பிறந்தவன் புலவர்கண் மதிப்போ
னல்லி யற்கையிற் சைவசித் தாந்தமா நவிபொரு ளறிந்தோன்
வெல்லி யற்கைச்சித் தாந்தமாக் கடலெனை விளம்பிட விருப்போன்
சொல்லி யற்படைக் கார்த்திகே யப்பெயர்த் தோன்றலா மன்றே.

சிறப்புப் பாயிரம்.

இஃது

மகாவித்வான் மீனாட்சி சுந்தரப்பிள்ளை அவர்களின்

மாணாக்கரும்,

திருவாவடுதுறை யாதீனத்துச் சீடரும்,

தில்லைவிடங்கன் வித்வான் மாரிமுத்துப்பிள்ளை அவர்களின்

பௌத்திரரும் ஆகிய

வெண்பாப்புலி தி-சு-வேலுசாமிப்பிள்ளை அவர்கள்

இயற்றியது.

வித்தாந் தனிமுதலை மேவுநெறி காட்டுசைவ
சித்தாந்த சங்கிரகஞ் செய்தனனே—னத்திலங்கை
மேலைப் புலோலிவாழ் வேள்கார்த்தி கேயப்பேர்த்
நாலைப் புலவனவன் றான்.

திகழ்தரு சைவசித் தாந்த மதனைத் தெளிவுற வெவருநன் குணர்ந்தே
யிகழ்தரு பலபேரி சைத்திடு சமயத் திமிதரா தொருநன்னூல்வகுத்தா
னகழ்தரு முந்நீ ரகட்டினிற் கலம்போ லவிரும்யாழ்ப்பாணத்தி னொருபாற்
புகழ்தரு மேலைப் புலோலியா னுலகர் புகழ்கார்த்தி கேயநா வலனே.

இஃது

சென்னை அஷ்டாவதானம்,

பூவை-கலியாணசுந்தர முதலியா ரவர்கள்

இயற்றியது.

பன்னிருசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

நான்மறையோங் காரதா ரகத்தொளிர்நா யகமாக நாளு மேவு
நால்வாய னருட்கடலி னிற்றிளைத்த சுவானுபவ ஞான முன்னுத்
தான்முனைந்து மெய்கண்ட சாத்திரசு வாந்தநயஞ் சதுரிற் சூழத்
தனித்தனிமுப் பொருளுண்மை யின்றமைமை நனிதேர்ந்து தவருவக்கும்
வான்மகிழ்சுத் தாத்துவிதங் கரதலா மலகமென வழங்க வெண்ணி
வகுத்துச்சொற் றனன்சைவ சித்தாந்த சங்கிரகம் வசன யாகிப்
பான்மணியார் கலியாழ்ப்பாண மேலைப்புலோலிநற் பதியில் வாழும்
பழமைவே ளாண்குலத்து வருகார்த்தி கேசப்பேர்ப் பாவலோனே.

உ

சிவமயம்.

உபோற்காதம்.

சித்தாந்தத் தேசிகன்றன் றிருக்கடைக்கண் சேர்த்திச்
    செனன மொன்றி லேசீவன் முத்த ராக
வைத்தாண்டு மலங்கழுவி ஞான வாரி
    மடுத்தானந்தம் பொழிந்து வரும்பிறப்பை யறுத்து
முத்தாந்தப் பாதமலர்க் கீழ்வைப்ப னென்று
    மொழிந்திடவு முலகமெல்லா மூர்க்க ராகிப்
பித்தாந்தப் பெரும்பிதற்றுப் பிதற்றிப் பாவப்
    பெருங்குழியில் வீழ்ந்திடுவ ரிதுவென்ன பிராந்தி.

பண்ணிசைவெம் பரிதிமதி திலதயிலந் தியிரும்பு பாணி யுப்பு
விண்ணனில முடலுயிர்நீர் நிழலுச்சிப் பளிங்குபகல் விளக்குப் பானீர்
கண்ணிரவி யுணர்வொளிபோற் பிரிவரிய வத்துவிதக் கலவி காட்டித்
தண்ணளிவைத் தெனையாண்ட மெய்கண்டதேவகுரு சரணம் போற்றி.

உலகின்கட் டோன்றி நிகழும் பலவகைச் சமய நூல்களுள் உண்மைப் பொருளை யுள்ளவா றுணர்த்தும் நூல்யாதென்று ஆராயுங்கால், கண்ணிலார் பலர் குழீஇக்கொண்டு வேழநின்றுழித் தங்கரத்தாற்றைவந்து கூறும் இலக்கணமெல்லாம், கண்ணுள்ளா னொருவன் கண்டு கூறும் இலக்கண மதனுள் ஒருபுடையமைந்து காணப்பட் டடங்குமாபோல, ஏனைச்சமய நூலாருந் தங்கடங்கள் சிற்றறிவுக்கு எட்டிய வாற்றானே அவ்வந் நூல்களிற் கூறிய பொருள்கள்யாவும் முற்றுணர் வுடைய முதல்வனாற் செய்யப்பட்ட அருமையுடையனவாய வேதம் ஆகமம் என்னும் இருநூல்களிலுங் கூறும் பொருளியல்புகளின் ஏகதேசமாகக் காணப்பட்டு அவற்றுள் அடங்கலின், அவ்விருவகை நூலுமே நூலெனப் படும்.

ஆகவே சமுத்திர கலச நியாயம் பற்றிச் சிற்றறிவுள்ள ஆன்மாக்கள் முற்றுணர் வின்மையிற் றம்புலம் போயவாறு எடுத்துச் செய்த வழிநூல், சார்பு நூல், பூருவ பக்கநூல் என்னு மிவை யிற்றிற்கு முதனூல்களாகிய வேதம் ஆகமம் என்னும் அந்நூல்களின் உண்மையும் அபேதமும் அறியாது, * உலோகாயதர், வைபாடிகர், மாத்தியமிகர், யோகாசாரர், சௌத்திராந்திகர்

---

* உலோகாயதர் சார்வாகர் எனவுஞ் சொல்லப்படுவர். அவர் கொள்கை வேறுபாட்டானே பிருதிவிவாதி அப்புவாதி, தேயுவாதி, நாற்பூத வாதியாந் தேகான்மவாதி, இந்திரியான்மவாதி, அந்தக்கரணான்மவாதி, பிராணான்ம வாதியென எழுவகைப் படுவர்.

ஆருகதர் என்னும் அறுவகைப் புறப்புறச்சமயிகளும் அவ்விரண்டனையும் நிந்திப்பர். தார்க்கிகர், ‡ மீமாஞ்சகர், மாயாவாதியர், சாங்கியர், பாதஞ்சலர் பாஞ்சராத்திரர் என்னும் புறச்சமயிகள் அறுவரும் அவ்விரு நூல்களுள் ஆகமத்தைப் பிரமாணமெனக் கொள்ளாது நிந்தித்து, வேதம் ஒன்றனையே பிரமாண மாகக் கொள்வர். அங்ஙனம் கொள்வா ராயினும் தார்க்கிகர் வேதப் பொருளொடு முரணிப் பொருட்டன்மை கொண்டும், மீமாஞ்சகர் வேதத்துட் கரும காண்டத்தையே கொண்டு, ஞான காண்ட மாகிய உபநிடதங்களை நிந்தித்தும், ஏகான்ம வாதிக ளாகிய மாயா வாதியர் ஞான காண்டத் தையே அங்கீகரித்துக் கரும காண்டத்தைக் கைவிட்டும், சிவாகமத்தை யிகழ்ந்தும், ஞானகாண்டக்கும் பூர்வாபர விரோதமாக மாறுபட்ட பொருள் விரித்தும் நிற்பர். ஏனைய சாங்கியர், பாதஞ்சலர், பாஞ்சராத்திரர் என்பாரும் அங்ஙனே வேதத்துட் டத்தமக் கியைந்த சிலபாகங்களை மாத்திரங் கொண்டு ஏனையவற்றை யொரீஇச் சிவாகமங்களையும் நிந்தித்து ஒழிவார். எனவே, இப்பன்னிருவருள் முன்னைய அறுவரும் வேத ஆகம நிந்தகரும், பின்னைய அறுவரும் வேதத்துள் ஒருபுடை யையும், சிவாகமம் முழுவதையும் நிந்திப்பவரும் ஆயினர்.

அகப்புறச் சமயிகள் ஆகிய பாசுபதர், மாவிரதர், காபாலர், வாமர், வைரவர், அயிக்கவாத சைவர் என்னும் அறுவரும் வேதத்துடன் சிவாகமத்தையும் பொதுப் பிரமாண மாகக் கொள்வார். ஆயினும், சிறப்புப் பிரமாணமாக மாயாருத்திரர், வித்தியா ருத்திரர், காலருத்திரர், சித்த புருடர், ஆதிபைரவர், மந்திரேசுரர் என்பாராற் செய்யப்பட்ட பாசுபதம், மாவிரதம், காபால முதலிய நூல்களைக் கோடலான் அவரும் அகப்புற மாயினர். இறுதிக்கணின்ற அகச்சமயிகள் ஆகிய சங்கிராந்த வாதசைவர், பாடாணவாத சைவர், அவிகார வாதசைவர், பரிணாம வாத சைவர், சுத்த சைவர், பேதவாத சைவர் என்னும் அறுவரும் வேதாகம மிரண்டனையுஞ் சிறப்புப் பிரமாணமாக அங்கீகரித்தா ராயினும் தன்னியல்பு பொது வியல்புகளிற் சிறிதுவேறுபாடு உள்ளாராகலின், அவரும் சித்தாந்த வுண்மை முற்றுங் காணாராயினர். இவ்வாறே மீண்டுரைக்கப் பட்ட சமயிகள் யாவரும் வேதாகமம் என்னு மிருநூலையும், அவற்றுள் ஒன்றனையும், ஒன்றன் பல பகுதியையும் வெறுத்தும் அவற்றுண்மை முற்றுங் காணாது உலைந்தும் மயங்கா நிற்கச், சுத்தாத்துவித,

† ஆருகதரும் ஆசீவகர், நிகண்ட வாதியென இருவகையர். இவற்றின் விரிவெல்லாம் சிவாக்கிரமணி தீபிகை, சித்தாந்தபோதம், பத்தாதிக்கிய சிகாமணி, சித்தாந்த சிகாமணி, தத்துவ நிசாநுசாரம், சிவஞான சித்தியார் என்னும் விரிந்த நூல்களிற் காண்க.

‡ மாயாவாதியர் ஏகான்ம வாதி, சுத்தப் பிரமவாதி, அவர்மத பிரமவாதி, பாற்கரியவாதி என நால்வகைப்படுவர். இங்ஙனம் நால்வேறு வகைப்பட்டாரும், சித்தாந்திகளால் உலகிற்கு முதற்காரணம் என்று கூறப்பட்ட மாமாயையா மதனையே பிரமமாக வைத்து வாதிப்பாராகலின் மாயாவாதியர் எனப்பட்டார். வித்தினின்றுந் தோன்றுந் தாமரையைப் பங்கயம், கஞ்சம் என்றற்போலவே மாயையிற் றோன்று முலகையு மிறைவன்வயிற் றோன்றுமென வொரோவழி வேதங் கூறிற்றென்னும் பயனறியாமையா லங்ஙன மிழுக்க முற்றார். சாங்கியரும் நிரீச்சுர சாங்கியர், சேசுர சாங்கியர் என இருவகைப் படுவர்.

சைவசித்தாந்தி பொருவனே அவ்விருநூல்களையும் பிரமாணமாகக்கொண்டு உண்மை யுணர்ந்து நிற்கும் என்க.

இவ்விரு நூல்களினும் அடங்காத பொருளாக ஒன்றனை யெடுத்துக் கொண்டு தஞ்சுதந்திரமாக வேறொருவரான் இயற்றப் பட்ட நூல் ஒன்றாயி னுமென்று மில்லை யென்றறிக. ஆகலால் வேதம் ஆகமம் என்பவற்றுள் எல் லாப் பொருள்களும் அடங்கி யுள்ளன வாகும். அவையிரண்டும் ஒரேதனி முதல்வனால் அருளப்பட்டன. அதனால் இரண்டும் வேறாகாது அபேதம் எ ன்றார் பெரியோர். அதனை,

வேதமொ டாகம மெய்யா மிறைவனூ
லோதும் பொதுவுஞ் சிறப்புமென் றுன்னுக
நாத னுரையிவை நாடி லிரண்டந்தம்
பேதம தென்னிற் பெரியோர்க் கபேதமே.

எனனுந் திருமந்திரச் செய்யுளானும்,

வயந்து வேத சிவாகம யோரபேதம்,
நபச்சியாம வேதோபி சிவாகம:

(வேத சிவாமங் கட்குப் பேதங் காண்கின்றிலேம். வேதமே சிவாகமம்) என முழங்கிக் கூறியருளிய நீலகண்ட சிவாசாரிய சுவாமிகள் திருவா க்கானும்,

சிவஞானம் ச்வாச்ரிதாநாம் விமுக்தயே!
பசுபாசப் பதிஞானம் ஞானமித்யபி தீயதே!
சிவாகமோக்தம் யச்ஞானந்த தரஞான முச்யதே!
மமாகமார்த்த விஞ்ஞானம் நாங்யார்த்த வேதனம்!

என்னும் வேதோபப் பிருங்கண சுலோகத்தானும் பெறுதும்.

அற்றாயின் இரண்டு நூல்களை இறைவனியற்றற்கு ஏது வென் னெனில் வேதம் உலகர் பொருட்டும், சிவாகமங்கள்சிவசத்தி நிபாத முடையார் நிமித் தமும் அருளினன் என்ப. ஆகலின் வேதம் பொதுநூலும் சிவாகமம் சிறப்பு நூலுமாம். அந்த மிலின்பத் தழிவில் வீடாய இறைவன் றிருவடிப் பேற்றை யுடையும் இச்சையுடைய மன்பதைகள் யாவரும் சிவாகம வழியொழுகல் இன்றியமையா தாயிற்று. சிவாகம வழிக்கு மேலாய நன்னெறி யொன்றுமி ல்லை. அதுவே தீர்ந்த முடிபாகும். அதனால் அது சித்தாந்த மெனப்படும். சித்தாந்தம் என்பதற்குத் தீர்ந்த முடிபு என்பது பொருளாகும். அதனை "அ தசித்தாந்தம் த்ராணு மவதாரோ நிகத்யதே" என்னும் வேதவாக்கியத்தாற் கண்டு கொள்க. இத்துணை விசேட மமைந்த நான் மறைகளும் சிவாகமங்க ளும் தண்டமிழ் மொழியார்க்கு இன்மையாங் குறை நோக்கியே எல்லாஞான ம், எல்லா முதன்மை, எல்லா வநுக்கிரகமு முடைய பரசிவப் பெருமான், தமது நான்முகத்தி னின்றும் வேதங்களை யருளினாற் போல, அகிவாற் சிவ

பெருமானே யென்னுஞ் சமய குரவர் நால்வர் திருமுகத்தி னின்றும், நால்
வேதப் பொருள்களையும் அதிட்டான வாயிலால் தேவாரதிருவாசகங்களாக
வெளிப்படுத்தி யருளினார். அவை வேதப் பொருள்களுக்கு அணுத் துணை
யேனும் மாறுபடாது சிறத்தலால் திருவருணெறித் தமிழ்வேதம் என வழங்கி
ப் பாராயணஞ் செய்யப்பட்டு அந்தண பரிக்கிரகமு மாயின. அதுபற்றியே
தெய்வப் புலமை ஔவைப் பிராட்டியாரும், "தேவர் குறளுந் திருநான்
மறைமுடிவு - மூவர் தமிழு முனிமொழியுங் - கோவை, திருவா சகமுந்
திருமூலர் சொல்லு - மொருவா சகமென் றுணர்" என்று தெற்றெனத்
தெளித்தார்.

இங்ஙனம் தமிழ் வேதங்களை யருளிய பெருமான், சிவாகமங்களை யரு
ளுதற்கு முபாய நோக்கி, அவ்வாகமங்கள் பிரதிபாதிக்கும் நாற்பாதங் கட்கு
மியையவும், நால்வகைச் சத்திநிபாதம், நால்வகை முத்தி யென்பவற்றிற்கு
இயையவும், சமய குரவர் நால்வர் போலச் சந்தான குரவர் நால்வர் வயினின்
றும் ஆகம சாரங்களை யெல்லாம் சித்தாந்த சாத்திரங்களாக ஓதி யருளினார்.
அவை மெய் கண்டார் வழிநின்று வெளிப்படலால் மெய்கண்ட சாத்திரங்க
ள் எனப் பெயர் பெற்றன. அவையாவன;-திருவுந்தியார், திருக்களிற்றுப்
படியார், சிவஞான போதம், சிவஞானசித்தியார், இருபா விருபது, உண்மை
விளக்கம், சிவப்பிர காசம், திருவருட் பயன், போற்றிப் பஃறொடை, வினா
வெண்பா, கொடிக்கவி, நெஞ்சுவிடு தூது, உண்மை நெறி விளக்கம், சங்கற்
ப நிராகரணம் என்னும் பதினான்குமாம். இவை, ஆகமங்கள் இவ்விரண்டற்
கு ஒவ்வொன்றாக விளங்குவன வன்றி, வட மொழியிலே சுத்த வித்தைகள்
பதினான்கு பிரமாண மாக இருத்தல் போல, செந்தமிழினுந் தாமே சுத்
த வித்தைகள் பதினான் காகத் துலங்கு கின்றன. வடநூலார் அப்பதினான்
கையும் முக்கிய பிரமாண மாகக் கோடன் மான, இவை பதினான்கும் தா
ங்கா நல்லிசைத் தமிழோர் சுத்தவித்தைப் பிரமாண மென்று சிரமேல் வகிக்கு
ந் தரத்தனவாம்.

இனி ஆகமங்கட்கு உபாகமங்க ளிருத்தல் போல,இப்பதினான்கும் ஆக
மசாரமே யாயின் உபாகமம் வேண்டப்படு மன்றே யெனின், நன்கு கூறி
னை. இப்பதினான்கன் புடைநூலாகத் தசகாரியமுதலிய பண்டார சாத்திரங்
கள் பதினான்கு இருத்தல் கண்டிலைமக. ஆகவே வடமொழியில் ஆகம உபாக
மங்களிருத்தல் நேர, செந்தமிழினும் மெய்கண்ட சாத்திரங்க ளாகிய ஆக
மங்களும், பண்டார சாத்திரங்க ளாகிய உபாக மங்களும் இருத்தல் கண்
டார்,செந்தமிழ்த் தெய்வத்தைக் கீழா மதிப்பரேயோ? இங்ஙன முள்ள சித்
தாந்த சாத்திரங்கள் உயர்தனிச் செந்தமிழ் மொழிகளானே செய்யுள் நடை
யாகவும், உரையிடை யிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுளான சம்பு நடை யாகவும்
யாக்கப்பட்டிருத்தலானும், அநுபவ நூலாகவும்,பரிபாஷை மொழிகளுளவா
கவும்விளங்கலானும்,உரை செய்வான் வந்த பண்டை யாசிரியர்க ளான மாத
வப் பெருந்தகை யாசிரிய வள்ளல் சிவஞான யோகியர், 'செந்தமிழ்ப் புலவர்

செறிநம் யாழ்ப்பாணத் நந்தயில் கலைக்கடன் மடுத்த ஞானப் பிரகாச சுவாமிகள், சிவாக்கிர யோகிகள், சுப்பிரமணிய தேசிகர், மறைஞான சம்பந்தர், நிரம்ப வழகிய தேசிகர், பாண்டிப் பெருமாள் பிள்ளை முதலாய நற்பேரறிவாளர் செய்தருளிய உரைகளும் விரிந்து நுணுகி யுணரற்குரித்தனவாகத் துலங்கலானும், பலர்க்கும் உணருந் தன்மை யில்லாமே கரையின்றி விளங்கும் பெருஞ் சமுத்திரம் போல இலங்கலானும், அவற்றை யெல்லாந் தொகுத்து ஒருநூல் தருக வென்று,

நம் மேலைப் புலோலி யென்னு மூதூர்க்கண் எம்பெருந் தவமெலாந் திரண்டு ஓருருவுற்று, அன்பென்பாக அருளுறுப்பாக, இன்பு குணனாக விளைந்து நிலவும் வேளாள குலதிலகராய், நந்தமக் கினிய மாதுலரா முரிமையும், இந் நூலார்க் கோருற்ற தோளும் விழியுமன்ன சகோதர வினமும் வாய்ந்து, நல்லார் யாவர்க்கு முண்மைக் கெழுதகைமை செறிந்த நட்பாளராய், பிரபு வாய், மன்னர் மன்னவரும் வந்து சன்மானிக்கும் சபை மணியாய், டிஸ்திறிக் நியாயதலப் பிரதி வக்தரென்னும் நியாய துரந்தரராய் விளங்கும் மகைஸ்வரிய மகௌதாரியரான ஸ்ரீமந் மு. சுப்பிரமணியபிள்ளை அவர்கள் கேட்டுக்கொண்டபடி யிந் நூலாசிரியரு மீதியற்றுவா ராயினர்.

சித்தாந்த நூல்கள் யாவும் முப்பொரு ளாதி யியல்களை யெல்லாம் பொது நீக்கிச் சிறப்பியலிற் றெரித்தன வாயினும், பிரத்தியக்கம், அநுமானம், ஆகமம், சம்பவம், ஐதிகம், பாரிசேட முதலிய அளவை வாயிலாற் கூறிய மதிகொண் டுணரும் ஆற்றில், "அந்த மாதி யென்மனார் புலவர்" என்றாற்போல், சங்கார வுற்பத்தி வான்முறையிற் சுருங்கச் சொல்லல் என்னும் அழகு பற்றிச் சுருங்க வகுத்தும், "நித்தமா யருவா யேக நிலையதாய்" என்று உய்த்துணர வைத்தல் என்னும் உத்திக் கேற்ப, நித்திய மென அநாதி யென்னும் பொருள்படப் பேசியும், அங்ஙனே யேனையவற்றையும் ஆங்காங்கு மறைத்துக் கிளந்தும் போகலால், அவை கொண்டு, பொருள் ஒன்றோ? இரண்டோ? மூன்றோ? நான்கோ? அவையினும் மேலவோ? ஒன்று மிரண்டுமோ? பலவோ? ஒன்றிரண்டற்றவோ? உள்ளதோ, இல்லதோ, உளதில்லதோ? இவையெலா மற்ற பாழாஞ் சூனியமோ? எனவும், அநாதியோ? அவாந்தராநாதியோ (பிரவாகாநாதி)? ஆதியோ? அவாந்தராதியோ? அருவமோ? உருவமோ? அருவுருவமோ? அவை யற்றவோ? குண குணியோ? காரண காரியமோ? விகார அவிகாரமோ? விம்பப் பிரதிவிம்பமோ? அம்சாம்சிகமோ? பரிணாமமோ? விருத்தியோ? ஆரம்பமோ? விவர்த்தமோ எனவுமின்னனவாய பற்பல சந்தேகங்கள் கொண்டு, இருட்பெருங் கடலில் யாமத்தே ஆர்ப்பரித் தெழுந்து குமுறி மோதா நின்ற பெருங் காற்றின் வழிப்பட்டு விம்மும் மரக்கலமாக்கள் போல, வருந்தும் அன்பாளர்த மையப்பாடெல்லா மொழிதற்கு இந்நூல் இன்றியமையாக் குரவன்போ லினிதொளிரு மென்க.

இந்நூல் பதார்த்த நிச்சயம், பதியிலக்கணம், பசுஇலக்கணம், மல இலக்கணம், கன்ம இலக்கணம், மாமாயை யிலக்கணம் என்னும் இவைகளுடனே

அசுத்தமாயை இலக்கணம், சிவ ஞான சாதன லக்கணம், முத்தி யிலக்கணம் என்னும் ஒன்பது பகுதிகளை யுடைத்து. இவ்வொன்பது பகுதிகளானும் சித்தாந்தப் பொருள்கள் பலவும் நிறுத்து விளக்கப்பட்டன. சிவஞான போத வுரை முதலிய ஆசிரிய வசனங்கள் ஆங்காங்கு எடுத்துக் காட்டப் பட்டுள்ளன. தருக்க நியாய ரீதியாக மேற்கோள்கள் நிறுவப் பட்டிருக்கின்றன. ஆயினும் வசனங்கள் முடிவுறாமே நீண்டு முடிதலும், அரிதுணர் பொருளனவாய திரிசொற்க ளகன்று பரந்து துறுமலு முடைமையாற், சிலர் அலமாப்பார் ஆவர். அதற் கேதுவு முரைத்து முடிப்பேமாக.

இந்நூல்செய்தார், தொல்காப்பியர்தி யிலக்கண நூலிற் பயில்விலராயினும், புலவொலி நனிவிளங்கலாற் புலோலியெனக் காரணப்பேர் பெற்றநம்பதிக்கண், ஆன்மாக்க ளெல்லா முய்ந்தருளத் திருக்கோயில் கொண் டெழுந்தருளியிருந்து, தம்மை நினையார்க்கு மாயத்தன்மை யாகிய மறக்கருணையை யியற்றுந் தும்பிக்கையை யுடைமையால் மாயக்கைப் பிள்ளையார் எனவும், முடிவி லாற்ற லுடைமையால் மாயாக்கை விநாயகர் எனவும், தூயவுடம் புடைமையால் மாயாதீதப் பதிப் பிள்ளையார் எனவும் காரணப் பெயருற்று விளங்கும் விநாயகப் பெருமானை யன்புடன் றொழுது, அவனருட்டுணையா லீது இயற்றின மென்றார். அங்ஙனேல் இவர் வயத்த தக்குறையாகாதென்க. எனவே யிந்நூலாரை யுணர்ந்தோர், மெய்கண்ட தேவர்க்கு வெண்ணெய் நல்லூர்ப்பொல்லாப் பிள்ளையார் உண்மை யிற் சித்தாந்த சிவஞான போதத்தை வெளிப்பட்டுணர்த்தி யருளினாற் போல, இவர்க்கும் உள்ளுணர்வி னின்று தெளித்தருளினரே யிதுகொலோ வென்றே கொள்ப. இதனை யாம் பரி சோதிக்குங்கால் ஆங்காங்கு விடயங்களைப் பொருத்தினம். காலம் வாய்க்காமையான் முற்றுஞ் செய்திலேம். விநாயகப் பெருமானின்னருட்டுணையா லீதியற்றப் பட்ட தென்ப வாகலின், சிலபாகங்களைத் திருத்தற்கு வெருவிட்டா மென்க. அடுத்த இரண்டாவது பதிப்பின் அவையெலாம் செவ்வனே அவ்விறை யருளான் வெளிப்படும் போலும்.

இந்நூல் வெளிவரற்காக வேண்டும் உதவிகள் பற்பல புரிந்த பேராதர முடையராய், இந்நூலார்க்கு ஆன்மார்த்த நண்பராய் விளங்கா நின்ற, சித்தாந்த பரிபாலன சீலரும், மேலைப் புலோலிச் சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலை அதிபரும் ஆகிய ஸ்ரீமந் ஆ. ஆ. சிதம்பரப் பிள்ளை அவர்கள் செய்ந் நன்றி யென்றும் போற்றற்தக்க தொன்றேயாம். இந்நூலைப் பதிப்பிக்குங் காலத்து நஞ்சொற் றவறாமே சில உதவிகள் புரிந்த பூலோகநண்பன் என்னும் செந்தமிழ்ச் சித்தாந்தப் பத்திரிகையின் மானேஜர் ம-ா-ா-ஸ்ரீ ப. சுப்பிரமணிய முதலியார் நன்றியும் பாராட்டத் தக்கதே. சுபம்! சுபம்!!

இங்ஙனம்,

ஆரணிநகர சமஸ்தானம், }
சுபகிருது௵ தைமீ }

நா-கதிரைவேற் பிள்ளை.
ஆரணிநகர சமஸ்தான வித்வான்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சைவ சித்தாந்த சங்கிரகம்.

காப்பு.

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

மெய்கண்டப் பெருந்தகைக்குச் சிவஞான மவன்றலந்தன்
　　மிளிரத் தேற்றிப்
பொய்கண்ட சமயமெலாம் போயொழியப் போதமது
　　புரிவித் தாற்போற்
செய்கண்ட பொருப்பர்செறி யடியனை வகுத்தலர்த்துஞ்
　　சிறக்க வேயிங்
கைகண்ட சித்தாந்த முணர்த்தியருண் மாயாக்கைக்
　　களிற்றை வைப்பாம்.

கடவுள் வணக்கம்.

சுத்தாத்துவித சைவசித்தாந்த பரமஞானாசாரியர்.

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

வடதருக்க ணெழுந்தருளிக் கடந்தசைவ சித்தாந்த
　　வண்மை காட்டித்
திடமுறுக்கு பெருந்தகைமைப் பரமகுருவாய் வேதமதிற்
　　சிறக்கு மொன்றாய்
மடமுருக்கிப் பதிஞானத் துயிர்தனது திருவடியின்
　　மன்னி வாழத்
தடமுறைகை யுறையவைத்த தக்கிண மூர்த்திசரண்
　　டலைமேற் கொள்வாம்.

சுப்பிரமணியப் பெருமான்.

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

யாவ னொருவ னென்றேயத் திலங்கும் புருச்சசந் நிதியுறைவான்
யாவ னொருவன் சிவகுருவி னிலங்கித் தோன்றுங் குகன்யாவன்
யாவ னொருவன் கலைப்புலவன் யாவன் சைவ முதலாகுந்
தேவ னவன்றன் பதமலர்க்குச் சிறியேன் வணக்கஞ் செய்கின்றேன்.

சந்தானாசாரியர்.

கலி விருத்தம்.

வேத நால்வர் விரித்திடன் மானவே
நாத வாகம நற்பொரு ளுல்வரா
யோத வந்தரு ளுண்மைகண் டான்முத
னீத நால்வர் நிழற்பதஞ் சார்குவாம். (௩)

அவை யடக்கம்.

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

பாவானு முரையானுந் திருவருள்பெற் றிடும்புலவர்
பகர்ந்த வித்தைத்
தேவாதி தேவனுமோர் குறியிற்காட் டிடுமிதனைச்
சிறியேன் கல்லா
வோவாத போதத்தா லுரைக்கவர லென்னென்னே
யொன்றே நாண
மாவாவோ வென்செய்கே னென்றனக்கே பெருநகைகளை
யாக்கு மாதோ. (க)

ஆயினுமோர் பெருவிருப்பெ னுள்ளகலா தலைத்தலைத்துப்
பிடரி ளுட்டப்
பேயனிவன் றெரிந்தவற்றைச் சுருக்கியிலை யவருணரப்
பெட்பிற் செய்தேன்
றூயைநேர் புலவரனம் பால்பிரித்துண் டகைமை யெனத்
தகுதி கொண்டு
சேயைநே ரிதைமதித்துத் தேர்வர்சைவ சித்தாந்தத்
தீம்பா லென்றே. (உ)

முதலாவது

பதார்த்த நிச்சயம்.

அநாதிமல முத்த பரமபதி யாகிய சிவபெருமானாலே அநாதியே யருளிச் செய்யப்பட்ட வேதாகம மென்னும் முதனூல்களும், அவற்றின் வழிநூல் சார்பு நூல்களாகிய யாவும் வஸ்து நிச்சயம் பேசு மிடத்து,சிவம்,ஆன்மா,மலம் என அநாதி பதார்த்தங்கள் மூன்றுள வெனவும், அவைகளை யுணர்ந்து நிச்சயிக்குந் திறமான அனுமானமுதலிய பிரமாணங்களையும்,அவைகளுட் சாதன கருத்தனாகிய ஆன்மாவின் சாதன முறைகளையும், அவற்றின் பயனாகிய சிவப்பேற்றையுங் கூறி முடிக்கக் காண்கின்றேம்.

இவைகளுள், சிவம் தன் சார்பினதாகிய ஆன்மாவைத் தனக்கடிமையாகவும், அதனறியாமையை உடைமை யாகவுங் கொண்டருளும்.இவை மூன்றுமே அநாதி நித்தியபதார்த்தங்களாகக் காணப்பட்டன. அந்நிலைப்படியே அம் முப்பொருள்களும் முத்திக் காலத்தும் அழியாது நித்தியமாயிருக்கும். இனி அநாதியென்னும் பதம் நித்தியமேயாக,ஆதியென்னும் பதம் தோன்றி யழிதலை யுடையதாம். இவ்வாறுகலால் மலம், கன்மம், மாயை யென்னும் மும்மலங்களுடன் அவைகளைக் காரியப்படுத்தும் மாமாயை திரோதாயி யென்னு மிருமலமுஞ் சேர்ந்த வைம்மலங்களுடா அவைகளைப் பிரேரிக்கும்பஞ்சகிருத்தியங்களும் மூவகை யான்மாக்களுமாகிய விவைகளை யெல்லாஞ் சிவாகம சித்தாந்த நூல்களில்,அநாதி நித்திய வஸ்துக்களெனக் கூறியதாக வுணர்ந்து “ வல்லி மலகன்ம மன்றுளவா” மென்னும் மெய்கண்ட சுருதி வாக்கையும், “ ஏக னநேக னிருள்கரும மாயையிரண்டாக விவையாறநாதியில்” என்னுந் திருவருட்பயன் வாக்கை யுங் கொண்டு சித்தாந்த நூல்களிற் பயிலும், ஏகதேச வுணர்வைக்கொண்ட நம்போலிய சீவர்களிற் சிலர், அநாதி ஆதியாகிய காரண காரியங்களைப் பகுத்துணர்தற்கு ஐயவிபரீத மயககங்களிருத்தலாற் றெளியாது மயக்க முறுகின்றனர். அவற்றை யாராய்ந்து சமாதானத் தெளிவடைதல் அவசியமாகும்.இம்மலங்களி லொன்றாய் முன்வந்த கன்மம் அநாதியே கேவல மூடத்திற் கிடந்த சீவர்கள் தம்முயிர்த்துணையாகிய சிவத்தை மறந்து மலத்தைப் பற்றிய குற்றமென்னுமோர் சம்பாத்தியமுண்மைபற்றி, அம்முறையினால் இக்கன்மம் காரியமெனப்படும்.இதன் காரியமான நல்வினை தீவினை யென்னும் இருவினைகளை

வன் கையில் வேர்வை யோடு சேர்ந்த புழுதியினாலும், பசையிடுதலி னாலும், அதனை உடுத்தவரின் வேர்வையோடு சேர்ந்த புழுதி, சாணி முதலியவைகளினாலுமே அழுக்குப் பற்றியதால் அச்செயற்கை யால் வந்த அழுக்கை நீக்கித் தன்னியற்கை யாகிய வெண்மையைக் கொடுக்க வல்லனாகிய ஓர் ஏகாலியானவன், அவ்வழுக்கைக் கழற் றுங்கருவியான உவர்மண் சாணி யென்னும் அழுக்குப் பொருள்க ளோடு அப்புடைவையைச்செறியச் சேர்த்து வைத்து அதிற்பற்றிய வழுக்கு முழுவதையுங் கழற்றி, இயற்கையிற் சுத்த வெண்மையதா க்கினாற்போல, அநாதியே சீவர்களைப் பற்றிய ஆணவமலத்தை அக ற்றவல்ல மல வைத்தியனாகிய சிவன் அந்நோயைத் தீர்த்தற்கு அம் மலதடத்த நிலையின் திரிபாய் வைப்புச் சரக்காக வெடுத்துக்கொ ண்ட விம்மாயையை முதற் காரணமாக வைத்து, அதன் காரியமாகிய தனு கரண புவன போகங்களாய ஔடதமான மாயேய மலத் தால் மூலமல வழுக்கைக் கழுவி, அப்பக்கு வான்மாக் கட்குச் சனன மரண வேதுவான கன்ம சேடமின்மையால் அம்மாயை மாயேயங் கள் அந்நோய் நீங்கிய வழி ஔடதமும் உடன் சமித்தழிதல் போல வேரோடு இல்லையா யழிதலரில், அவரை அருளவத்தை யாகிய சுத்த நிலையில் வைத்துப் பக்குவமாக்கிச் சிவமாந் தன்மைப் பெருவாழ் வைக் கொடுப்பன். ஆதலால், இம்மாயையும் கன்ம போக வேதுவாய் இடையிலே சிவனாற் கொடுக்கப்பட்டு, அப்போக முடிவின் இடையி லே யழிக்கப்படும் காரியப் பிரபஞ்சமே யாகுமென்பது சந்தேக விபரீத மின்றித் தெளிந்தறியத்தக்க சற்காரிய சித்தாந்தமேயாகும். இதற்குப் பிரமாணம் "எழுமுடல் கரணமாதி யிவைமல மல மலத் தாற்-கழுவுவ னென்று சொன்ன காரண மென்னை யென்னிற்-செழு நவை யறுவை சாணி யுவர்செறி வித்தழுக்கை-முழுவதுங் கழிப்பன் மாயை கொடுமல மொழிப்பன் முன்னோன்" எனவும், "அநாதி மலங் க ளிம்மருந்தாற் றீர்த்துப்-பரகதி யதுவுந் தந்து பாதபங்கயமுஞ்சூ ட்டும்" எனவும் "எல்லாஞ் சாலவின் றுருமான்மாச் சிவத்தினைச் சா ர்ந்தபோது எனவுங் கூறியபடி இவ்விருவகைப் பிரபஞ்சங்களும் ஆன்மாச் சிவத்தினைச்சார்தற்கு ஏதுவாகிய பக்குவ காலஞ்சானுதற் பொருட்டு இப்பெத்த காலத் துளவாவன வென்பதாம். அத்தனுகர ணாதிகள் மல கன்மங்களாகிய நோய்க்கு மருந்தாக வவனாலமைக்க ப்பட்டன எனவும், சூலம், மான், மோகினி, விந்து முதலிய விவைக ளெல்லாம் பாசத்தை அரிக்கும் அரனுக்குப் பரிக்கிரக விபூதியாதல் கூறப்பட்டதெனவும், தன்னை மலமன்ற ணைத ருன்,, என்பது மா

யை கன்மங்கள் போல ஆதியன் றெனக் காலத்தானும் வேற்றுமை கூறுவார் அன்றணைதல் என்றுரெனவும், ஆகந்துக மலங்களின் நீக்குதற்கு சகசமலமென விசேடிக்கப்பட்டது எனவுங் கூறிய ஆசிரிய திருவாக்குப் பிரமாணங்களால் ஆணவமல மொன்றே யநாதி நித்திய வஸ்துவாயும், மாயை கன்மங்கள் இடையிலே பற்றி இடையிலே நீங்குவனவாயும் வேறு பிரித்துக் கூறியிருக்கின்றார். ஆகலால் சிவன் பஞ்ச கிருத்திய வாரம்ப வாதி காலத்திற் பிரபஞ்ச காரணமீா யெடுத்துக் கொண்ட பரிக்கிரக சத்தியாதலில் அக்கிருத்திய விடுதலைப்பட்ட சீவர்களில் இல்லையா யழிபொருளாகு மென்பது திடசித்தமாய்த் தெளிந் துணரத்தக்க சித்தாந்த மாகும்.

இனி ஒருவாறு ஆசிரியர் "நித்தமா யருவாயேக நிலையதா" வெனக் கூறினமையால், இம்மாயை தோன்றி யழியுங் காரியப் பொருளாகா தெனச் சந்தேகம் நிகழின், அதனை யுற்றுச் சிந்தித்து நோக்குமிடத்து, மலவைத்திய பஞ்ச கிருத்திய வுற்பத்தி சங்காரம் எப்போதும் வேண்டப் படுதலினால் நித்திய மென்னும் உபசாரத்தைப் பெற்றதே யாயினும் ஒவ்வோ ரான்மாவையும் பற்றுதற்கும் விடுதற்கும் முதலையும் முடிவையும் பெற்ற காரிய வழிபொருளேயாய், உற்பத்தி காலத்திற் றோன்றிச் சங்கார காலத்தி லழிதலால் சொரூப நிலைக் காரணப் பொருளாகாது, எவ்வாற்றானும் காரியவழிபொருளாகவே நிச்சயித் துணரலாம். இதுவுமன்றி இப்பிரபஞ்ச காரியங்களை ஒவ்வோர் காரியத்துக் குவமையாகக் கூறிய இந்திரசாலம் கனவு பேய்த்தேர் முதலியவைகளில், இந்திரசாலம் முன்னில்லாத வொன்றை வருவித்தற்கும், கனவு இடையேநிகழ்ந்து மறைந்து போதற்கும், பேய்த்தேர் கடும்பகலில் வெய்யிற் கடுமைபற்றித் தோன்றி, அவ்வெய்யில் மேகபடலத்தால் மறையுண்ண வழிந்து போதற்கு முவமையாக இம்மாயை மலபரிபாகம் வந்த சமயமே அருளாகிய மேகபடலத்தா லழிந்து போனதாக வுவமித் திருப்பதாலும், இன்னும் விவர்த்த மாயாவாத சமயிகள் கிளிஞ்சிலை வெள்ளியென ஆரோபிக்குமவர் போல இப்பிரபஞ்சத்தை மெய்யெனக் கருதுவா ரென்னு முவமையாலும், காரியப்பொருளாகிய இப்பிரபஞ்சம் காரண மெய்ப் பொருளாகிய அநாதிப்பொருள்களின் நித்தியகாரணத்தின் ஒன்றுகாதென்பது தருக்க நியாய முகத்தா னுணர்ந்து, உமாபதிசிவாசாரியர் "ஏகனநேகனிருள் கருமம் மாயை யிரண்" டென்னும் ஆறுபொருள்களும் சிருட்டியாரம்ப ஆதிகாலத்திலே யுள்ளனவென்பதை நம்போலிய சீவர்களுக் கறிவித்தலே தமதுள்ளக் கருத்தா

கக் கூறியவச்செய்யுளின் பொருளை, சிவன் தன்வாக்கினாற் கூறிய வேதமொன்றே சித்தாந்த சற்காரியப் பொருளா யிருக்கவும், அவ் வுண்மைப் பொருளை யுணர்ந்தெடுக்க வழியாது வேறுவேறு பூருவ பக்க சமயங்களாய்ப் பொருள் கொள்ளுதல் போல,இந்த ஆறுபொ ருளையும் அநாதி நித்தியமாகப் பொருள் கொள்ளுவாராயின், அவ் வாசிரியர் வேறுவேறு தனித்தனி ஆதியெனவும், அநாதியெனவுங் கூறிய வசனங்களிற் சமாதானப் பொருள் எடுத்தல் அருமை யாத லால், சிவன் பஞ்ச கிருத்திய வாதியில் எடுத்துக்கொண்ட பரிக்கிர கமான இம்மாயை, இச்சீவர்களின் கன்மானுபவம் முடிந்து பக்கு வப்படும் வரையில், எடுக்குஞ் சனனங்கடோறும் நீரோட்டம் போ லவிடாது தொடர்ந்து தனுகரண புவனமுதற் காரணமாக நிற்கும் உரிமை யொன்றளவில் பிரவாகா நாதி யாகுமென வுள்ளக் கிடையி ல் வைத்துக் கூறினாரெனப் பொருள் கொள்ளுதலே சற்காரியார்த் த மாகுமென என்சிற்றறிவிற் படுகின்றது. அதனைச் சிவஞானவுண ர்வுடையோர் சிந்தித்துணருவார். அவரே எனக்கு முணர்த்துவார்.

இனிமாபாயைபாவது பரமானந்த சொருபநிலையி னின்றசிவம் அநாதி ஆன்மாவின் கேவல மூடத்தை நீக்கி தன்னியற்கை வியாப கத்தோடு தாமாந் தன்மைப் பெருவாழ்வைக் கொடுக்குங் கருணை யால் பஞ்ச கிருத்தியத் திருவுளங் கொண்ட வவதரம் தன்னருளி ன் சட சத்தியான சிதாகாச பிரபஞ்ச மூல தாரக பரிக்கிரக சத்தி யைத் தனதருளாற் கற்பித்து, அதன்மூலமாக உருவாதி தொழில்க ளை யியற்றுதலால் அவ்வுயிர்களைத் தூய்மைப்படுத்திக் கன்மானுபவ முடிவில் மலசங்காரமான முத்திக் காலத்திலே பிணமெரிந்து சாம் பரான முடிவிலே அப்பிணஞ் சுடுகோலையு மதனோடுகூட நீக்கி விடு தல்போல, அம்மலகாரிய பாயாபிரேரகமான இம்மாமாயையும் சிவ னது தடத்தநிலைக் குரித்தாய், படங் குடிலானாற் போல விரிந்தொ டுங்கும் பொருளாதலால் இதனையும் உற்பத்தி காலத்தில் விரித்துச் சங்காரகாலத் தொடுக்கி விடுவார். ஆதலால், மாமாயை யானது கார ண வஸ்துக்கள் மூன்றனுள் ஒன்றாய சிவத்தின் அபேதமான சிற்சத் தியின் காரியப்பொருளாகக்கொள்வதே சித்தாந்தமாகும்.

இனித் திரோதாயி யாவது, அச்சிவபெருமானது திருவருளே. அது தடத்தநிலையிற் பிரிந்த பஞ்சசத்தியி னொன்றாய், ஆன்மாவின் ஞானக் கிரியைகளை மறைத்த ஆணவத்தை யொருபுடை யொதுக்கி அறிவு செயல்களை விளக்கிக் கன்மத்தை நுகர்வித்து மலபரி பாகம் பண்ணும் பஞ்ச கிருத்திய சிவசத்தி யேயாம், அக்கன்ம போகத்தில்

ருசிப்பித்து மலமறைப்போடு தானும் மயக்குதலால் இதுவும் ஓர்ம லமாக வுபசரித்துப் பேசப்பட்டது. அக்கன்ம போகமுடிக்கு இருவினை யொத்த மலபரிபாக சமயத்தில் தனது மறைப்பை விடுத்து அவ்வப்பொருள்களின் உண்மையை யுள்ள படிகாட்டும் ஒளியினையுடைய வருளாகி யுணரக் காட்டுதலால் உற்பத்தி காலத்திற் றோன்றிச் சங்காரகாலத் தொடுங்குங் காரியப்பொருளாகக் கொள்வதே சித்தாந்தமாகும்.

இனி, பஞ்சகிருத்தியமாவது, சிவன் தனது சொரூபநிலை யினின்று தடத்த நிலையாகிய உருவ நாமங்கொண்டு செய்யுங் கிருத்தியமாதலால் காரியமா மென்பதிற் சந்தேகம் வேண்டுவதின்றும். அது சிருட்டிகால ஆதியினுள்ளதாய் ஆன்மாக்களைப் பற்றியதன்றி, அநாதியினுளதாய்ப்பற்றிய தாகாது. இதனை யியற்றுங் கிரியாசத்தி ஆன்மாவின் கன்ம சமத்துவ மலபரிபாக காலத்தில் ஆகாமிய சஞ்சிதங்களை இல்லையா யழித்து அருள் நிலையில் நிறுத்தி, தனது கிருத்தியத்தையும் விட்டு நீங்கா திருக்கு மாதலால் என்று முள்ளதாய், ஆன்மாவிற்கு எங்ஙனம் மலம் அநாதியோ அங்ஙனமே சிவபெருமானுக்கும் இவை சகசமாகவு மிருப்ப தாகலின், இப் பஞ்ச கிருத்தி யங்களும் அநாதியே யுள்ளதென்பதே சித்தாந்தமாகும்.

இனி மூவகை யான்மாக்களாந் தன்மை ஆன்மவர்க்கத்தின் பக்குவ பேதமேயாகும். அஃதாவது ஆன்ம வியற்கை சார்ந்த தன் வண்ணமாந் தன்மையடங்கிய சதசத்தென்னும் நாமத்தை யுடையவாய், வியஞ்சகமின்றித் தானே யுணருந் திறமடையாத தூல சித்தாகி அசத்தோடு கூடி அசத்தாதலும் சத்தோடு கூடிச் சத்தாதலுமாகிய ஈரிடத்தன்றித் தனித்து வேறாய்க் காணப்படாத வியல்பு தனக்கே சுபாவமாக உடையதேயாம். ஆன்ம சத்த முள்ளன யாவும் அநாதியே ஞானக்கிரியை விளங்காது மூடமாய்க் கிடந்தன வென்பது ஒருதலையாக, அவ்வாறு பரதந்திர வுணர்வினவாய அவைகள் சுதந்தர வுணர்வின்றி மலத்தோடு பிரிபடாது கிடத்தலால் அநாதியே சிவமென்னும் வஸ்து ஒன்றே மலரகித முடைத்தென்க. அங்ஙனஞ் சிவம் தனது கருணையால் மலசகசமாக் கிடந்த சீவர்களின் அறிவு, செயலை விளக்கும் பொருட்டுப் பஞ்சகிருத்திய முறையினாலே மாயா காரிய தனுகரண புவனாதிகளை யாக்கி அக்கரணங்களின் வழியாய் அறிவு வெளிவர, ஐந்தக்கரஞ் சேர்ந்த சமட்டிப் பிரணவசுத்த மாயா சபை யிலே பஞ்சகர்த் தவ்விய பிரேரகத்தால், ஒருபுடை யொதுங்கித் தோன்றும்படி செய்யுஞ் சகலநிலையைக் கொடுத்து, ஆன்மாவாகிய

வன்றுவை வெருகப் பிரித்துக் காட்டும் அந்நிலையில் ஒரு மலத்தினை
ராய் மூடத்திற் கிடந்த வறியாமையாற் றேடியகன்மவிரு மலத்தினை
ராய், அசனைப் புசிப்பிக்கும் வைத்தியசிவனாற் கொடுக்கப்பட்ட மா
யாகாரியமா யுள்ள முப்பத்தொரு கருவிகளோடு கூடிய மும்மல சக
லரெனப் படுவார். அதனாற் சிசைத்த முளதாம். ஆகலால் இறந்த
உயிரை எழுப்பும் அமிர்த சஞ்சீவி போலச் சடத்துவமாய்க் கிடந்த
சீவர்களை யெழுப்பிக் கன்ம பலன்களையூட்டி மலபரிபாகப் படுத்தும்
ஔடதமாகிய இச்சகல நிலையே அம்மருந்தின் பத்திய வேதாகமக்
கட்டளைகளை யுணர்ந்து சாதனஞ்செய்து பக்குவமடையவும், அப்பக்
குவ பேதங்களுக்குத் தக்க போகமுத்தி அதிகாரமுத்தி பதமுத்தி
சிவன்முத்தி பரமுத்தி யென்னும் ஐவகை முத்திகட்கும் முக்கியகா
ரண வேறுவா யிருப்ப தவ்வொன்றே யாம். ஆன்மாத் தன்னுடன்
கூடிச் சகலனென்று பெயர் அடைதற் கேதுவாய கலையுடனே, வித்
தை ராகம் என்னும் வித்தியா தத்துவங்களால் விளங்கிய இச்சா ஞா
னக் கிரியைகள் விரிந்த விஞ்ஞானந்தான் கலைமுதல் முப்பத்தொரு
தத்துவங்களையும் வேறுபக்கண்டு விடுதலைப்பட்ட விஞ்ஞானகல பிர
ளயாகலர், அம்மாயாகலை நீங்கிய போதும் ஆன்ம சத்த மின்றிக்
கேவல வுள்ளுணர்வி னராய்க் கிடந்தாரே யாக இவர்களிற் சிலர் பக்
குவ முதிர் வினாற் சுத்தகாரியகலை முதல் முப்பது கருவிகளோடு
கூடி அதிகார பதமுத்தி யடைந்திருப்பாரென ஆப்தவாக்கியங்
களிற் பேசப்படுதலால், இவர் கேவல சகலமென்னும் ஈரவத்தையுங்
கடந்து, சுத்தாவத்தையின் கீழ் நிலையான கலையோடுகூடினா ரென்
பது காணப்படுதலால், கலைசேராத சீவர்கள் ஞானக்கிரியைகள்
விளங்கிப் பாகமடைய மாட்டாரென்பது கல்லெழுத்துப் போல
மாறாத நிச்சயமாய் யாவரும் விளங்கத்தக்க உறுதிப் பொருளே யா
கும். அவ்வாறு காணப்படுதலால் அநேகராகிய சீவர்கள் யாவரும்
பொதுவே மல மூடத்திற் கிடந்தவராக, சிவனாற் கொடுக்கப்படுங்
கலையோடு கூடிய வறிவினாற் பயின்ற சாதன பக்குவத்தால் முற்கூ
டிய கலையினீங்க, தனதருளாகிய சுத்தகலையோடு கூட்டிப் புடமி
ட்டு அதிபக்குவராக்கி அச்சுத்த கலையையுங் கழற்றி, சிவஞான அக
ண்ட நிலையில் வைத்துத் தன்னோடு சேரவணைத்து நித்தியானந்த
மூட்டுவிக்கு சற்காரிய சித்தாந்தமாகப் பேசப்படுதலால் இச்சீவர்
களின் விஞ்ஞானகல பிரளயகல சகலமாகிய மூவகைப் பிரிவுங்
காரணப் பொருளாகாமே பக்குவபேத காரியப் பொருளே யாமெ
ன்பது திடசித்தமாய்த் தெளிந்த நிச்சயமாகும். ஆதலால் வேத

ஆகமங்கள் அறுதியிட்டுக் கூறியவஸ்து மூன்றுமே அநாதி காரண மாகுமன்றி, முற்பேசிய வறுவகைப் பொருள்களும் அநாதி காரணமாகாது பிரவாகாநாதியா மென்பதே சித்தாந்த மாகும்.

இன்னும் வஸ்து வென்று பேசப்பட்டன வெவைவயோ அவையின் சொரூப வியற்கை சுபாவகுணங் குறிகளின் இலக்கணங்களை யெல்லாம் பசுபாச ஞானங்களாற் காணுது மெய்யுதி யென்றுஞ் சிவஞானத்தால் உள்ளவாறு கண்டு, அநாதி யாதிகளையும், காரண காரியங்களையும் நிச்சயஞ் செய்தல் வேண்டும். அவற்றை யொருவாறாய்ச் சிந்தித்து நோக்கும் போது, வேதாகமங்கள் சூக்கும ஞான சித்தாகிய சிவம் ஆன்மா வென்னும் இரண்டுமே ஞானக்கிரியை யோடியைபுறும் வஸ்துக்களாக அறுதியிட்டுக்கூறின. அவற்றுள் ஞானசித்தாகிய ஆன்மா என்னுஞ் சொற்பிரிவை யுற்று நோக்கும் போது வியஞ்ச கத்தா வுணருந் திறமுடைய ஞான வுருவ மறைபட்டஞான வியாபக முடையது இவ்வான்மாவும், மறைபடாது நிறைக்கும் அகண்டஞான வியாபக சூக்கும சித்தாயுடையது சிவமு மெனவே பிரித்துக் காணக் கிடக்கின்றன. இவற்றோடு அவ்வுயிர் ஞானத்தின் சுதந்தர ஈனத்தையும் மலமாகச் சேர்த்து, சடமாகிய சத்தின் நீக்குதற்கு சிவ சத்தென்றார் எனவும் அப்பசு பாசமிரண்டும், அங்ஙனம் அறியப்படும் பொதுவியல்பு பற்றி அசத்தெனப் படு மாயினும், அற்றின் சிறப்பியல்பு நோக்கும்வழி அவை சத்தாதற்கு இழுக்கின்மையு முணர்க என்னும் ஆப்த வாக்கியத்தின்படி உள்பொருளாக நிறுத்தி வஸ்து மூன்றுகச் சேர்த்து நிச்சயிக்கப்பட்டன. அவ்வஸ்து மூன்றுமே அநாதி காரணமாகுமன்றி வேறு நிலை வஸ்துக்கள் யாது மில்லை யென்பதை நேரேகாணுதற்காக அநேகாயிரம் ஏது பிரமாணங்கள் தேடி அடிதலை தெரியாது அவத்தைப் படுதல் வீணாகமுடியும். அதனை ஒரே ஒரு ஏதுவின் பிரமாணத்தைக்கொண்டு நோக்கக் குறித்து நிச்சயம் பண்ணலாம். அது யாதெனஆராய்ந்து பார்க்கில் அநாதி நித்திய வஸ்துக்கள் எவையோ அவை என்றும் ஒரு தன்மையவாய் அழியாது நித்தியமா யிருத்தல் வேண்டும். அவ்வாறாக இங்கே பேசப்பட்ட வஸ்து மூன்றனுள் சாதன அதிகாரியான ஆன்மா தான், அன்றே பற்றிய மலதடத்த நிலையினின்றும் விடுபடுஞ் சாதன வலியினால் இருவினையுந் துலை பொத்து மலபரி பாகமான சமயத்திற் சத்திபதிதலால் அதினின்றும் விடுபட்டுச் சொரூபநிலை யடைந்த போதே சிவ மெனத் தானென வேறின்றி அத்துவிதானந்த அனுபவம் பெற்ற பரமுத்திக்

காலத்தும் தன்னை முன்னமே மூடியிருந்த சுதந்தர வீனமான மல
மும் தன்னுள் ஆனந்தானுபவ காரணமாய் அடங்கியிருப்பத், தன்
மூதல் கெடாது தானும் சதா நித்தியமாயிருந்தது. ஆகவே இவ்வ
ஸ்து மூன்றும் கடலும் நீரும் உப்பும் போல அன்றே உள்ளபடி
என்றும் உள் பொருளாய் விளங்கா நிற்கும். ஆதலால் இவ்வோர்
எதுப் பிரமாணத்தைக் கொண்டே வஸ்து ஒன்றோ மூன்றோ ஆறோ
எத்தனை என்பதை இலகுவாக நிச்சயித்துக் காணலாம். ஆதலால்
இச்சங் கிரகத்தில் முன்னமே எடுத்துக் காட்டிய கன்மம், மாயை,
மாமாயை, திரோதாயி, பஞ்ச கிருத்தியம் மூவகை ஆன்மா ஆகிய
இவ் வறுவகையும் அநாதி நிலை வஸ்துக்களின் தடத்த காரியப்
பகுதியன வாகலால், அவற்றின் சொரூப நிலையான முத்திக்கா
லத்தில் இவ்வாறு பொருள்களும் அவ் வான்மாவிற்கு உளவாக
எந்த நூலிலாவது பொது சிறப்புகளாந் தொகை வகையாகிய
எவ்வாற்றானும் பேசக் காணாமையால் இவ்வாறு வகைப் பொருள்க
ளையும் பிரவாகாநிதிப் பொருள்களெனவும் முத்திக் காலத்திலும்
நிலைத்து நின்ற வஸ்துக்கள் மூன்றுமே காரணப் பொருளாய் அநா
தியிலுள்ளன எனவும் ஊகித்துணருதல் கடனாகும். இவ்வந்தரங்க
ரகசியங் காணுதற்கு இச்சுட்டறிவின் வேறாய் மேலறிவுக் கண்ணொ
ன்று திறக்கப்படவேண்டும். அதுவே வஸ்துக்களின் சொரூப நிலை
யைக் காணத் தக்கதாம். அந்நிலையைக் காணாத நாள் எந்நாளோ
அந்நாள் வரைக்கும் வஸ்துக்களின் நிச்சயம் காணுதலும் பேசுத
லுங் கூடாவாம்.

சன்மார்க்கஞ் சகலகலை புராணவேத சாத்திரங்க டாம்பலவு முணர்ந்து
வேறாய்-பன்மார்க்கப் பொருள்பலவுங் கீழாக மேலாம் பதிபசுபா சந்தெரித்து
ப் பரசிவனைக் காட்டும்-நன்மார்க்க ஞானத்தை நாடிஞான ஞேயமொடு ஞா
துருவு நாடாவண்ணம்-பின்மார்க்கச் சிவனுடனாம் பெற்றிஞானப் பெருமையு
டையோர்சிவனைப் பெறுவர் காணே.

என்னுஞ் சிவஞான சித்தியார்த் திருவாக்கைச் சிந்தித்துச் சிவ
ஞானச் செல்வப் பெரும் பேறடைந்து கடைத்தேறுதும். இனிப்ப
தார்த்தங்களுள் அநாதி நித்தியமாகவுள்ள பதிபசுபாசங்களின் சி
றப்பிலக்கணஞ் சொல்லுவாம்.

முதலாவது

பதார்த்த நிச்சயம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது

பதியிலக்கணம்.

சிவஞானபோத முதற் சுலோகம்.

ஸ்திரீபும் நபுஞ்சகா திக்வாஜ் ஜகத:கார்யதர்சநாத்
அஸ்திகர்த்தா ஸக்ருத்வை தத்ஸ்ருஜத்தி யஸ்மாத் ப்ரபூர்ஹர:

சிவஞானபோதம்.

அவனவ ளதுவெனு மவை மூவினைமையிற்
றோற்றிய திதியே யொடுங்கி மலத் துளதா
மந்த மாதி யென்மனார் புலவர்.

"சிவம்சகத்குரு சர்வஞ்ஞத்துவ சங்காரமே முதல்" எனச் சிவஞானபோதங் கூறிற்று. அது ஆகுபெயராய் * உருத்திரமூர்த்தி ஒருவரையே உணர்த்தி நிற்கும். சுட்டுணர் வாகிய பிரபஞ்சம் சுட்டுணர் வின்றிநின்றஉருத்திரன் வசத்ததாய்ச் சுதந்தர மின்றிநிற்கும். அச் சிவன் தனதருட் சத்தியாகிய சுவரிலே பிரபஞ்சமாகிய சித்திரத்தைத் தீட்டுவார். அவரே அதனை அழித்தலும் செய்வார் என்பது துணிபு. அதனால், சகத் கர்த்தா அவர் ஒருவரேயாகும். மற்றொருவரு மில்லை யென்பது முடிபு. இனி அச்சிவசத்தியாகிய சுவரில் எழுதிய சித்திரம் என்று கூறவே, அச்சிவமே நிமித்தோபாதானம் என்னும் ஆட்சேபம் உளதாம். ஆயினும் சடமாகிய சித்திரம் சித்தாகிய சிவத்தினின்றுந் தோற்றுமென்பது காரணகாரிய தருக்க முகத்தினாற்பெறப்படலான் சித்தாகிய சிவம் நிமித்த காரண மாவதன்றி முதற்காரண மன்றென்க. சித்திரகாரனாகிய சிவனும் அச்சித்திரம் அமைதற்கிடமான சுவராகிய சத்தியும், சடமாகிய சித்திரமும் வேறுயுளவென்பது பிரத்தியக்ஷத்தாற் காணக் கிடக்கின்றன. இனி, உலக மா

---

* ஈண்டு உருத்திரன் என்றது பிரம விட்டுணுக்களோடு குண தத்துவத்திலிருந்து அழித்தற் றொழில் செய்யும் குணருத்திர ரன்று. என்னை? அவர் பிருதிவி முதற் பிரகிருதி புவனம் வரையுஞ் சங்கரிப் பரன்றி, யதற்கு மேற்பட்ட புவனங்களுக்குச் சங்கார காரணராகா மையின். எனவே யீண்டைய வுருத்திரர் சுத்தமாயா புவனாந்தம் வரையுஞ் சங்கரிக்கும் மகாருத்திரர் எனறு அறிக.

ாது பராபிரகிருதி,பிரகிருதி என்னும் மூன்றுக்காரணங்களால் சுத்தப் பிரபஞ்சம், அசுத்தப் பிரபஞ்சம் என இரண்டாகக் காரியப்படும். அவ்விரு வகைப் பிரபஞ்சங்களும், பராசத்தியாகிய பெருஞ்சமுத்திரத்தினீர்க்குமிழி போல விளங்கும். அது சுத்த காரணத்தினின்றும் அசுத்த காரியம் தோற்றுதென்னுந் தருக்க முகத்தால் பராபிரகிருதி சுத்தகாரணமும், பிரகிருதி அசுத்த காரணமுமாகும். இவற்றுள் மலசகித கன்ம சீவர்களின் மலநோயைக் கழற்றும் வைத்தியமென் தனுகரண புவன போகங்களின் உட்கருவி புறக்கருவிகளாகிய தொண்ணூற்றாறினுக்கும் முதற்காரணமாக அம்மலத்தினின்றுந் திரித்தெடுத்துக் கொண்ட பரிக்கிரக சத்தியாகிய அசுத்தமாயையானது மூவகைப் பட்ட சீவர்களினுடைய தூலசூக்கும காரணமாகிய மூவகை வடிவங்களுக்கும் முதற் காரணமாகும். இனி, பராபிரகிருதி மல கன்மங்களோடு விரவாது சுத்த அகண்ட வெறுவெளியாதலின் சிதாகாசம் என்று சொல்லப்படும்; இப்பொருளடங்க இன்னும் அநேக நாமங்களுளவாம். இதுசத்திகாரிய சுத்தப் பிரபஞ்சங்களின் முதற் காரணமாகும். சிவசத்தியும் அபின்னசிற்சத்தி, பின்னசடசத்தி, யென இருவகைப்படும். அதனால் அச்சடசத்தி சுத்தப் பிரபஞ்ச முதற் காரணமாகவும், சிற்சத்தி அதற்கு ஆதார சமுத்திரம் அல்லது பித்திகையாகவும், சிவன் அவற்றை ஆக்கிய நிமித்தகாரண கருத்தனாகவும் காணப்படும். இதனை "நிச்சக்ரிபித்தி நிர்மிதசகத்" என்னும் வியாசசூத்திரத் தாலுணர்ந்து. சிவன் தானே சத்தியாகிய சுவரில் பிரபஞ்சங்களைத் தோற்றுவித்தாரென்பது துணிபொருளாக நிச்சயித்தறியலாம். அதனால் பிரம விட்டுணு முதலிய காரணகருத்தர் படைத்தல் காத்தலாகிய கிருத்தியங்களைச் செய்யும் சுவதந்திர ரல்லரென்பது தானே வெளிவரக் கிடக்கின்றது. ஆகவே அவ்விருவரும் தங்கள் தனு கரண புவன போகங்களை அப்பிரமத்தின் பஞ்ச கிருத்தியத்தால் பெற்றுக் கொண்டார் என்பதுங் கருத்தாகும். இனி, தனிமுதலாகிய பிரமத்தைக் காரணரெனக் கூறிய இருக்கு முதலிய வேதங்கள் பரதந்திர சீவர்களாகிய பிரமன், விட்டுணு இந்திரன், அக்கினி சூரியன் முதலிய சீவர்களுக்கு முகமனும், அவரிடத்து நின்று அவ்வத்தொழில்களை நடத்தும் பிரமம் ஒருவருக்கே உண்மையாதல் அவ்வேத உள்ளிடையிற் கிடந்த சித்தாந்த மாகும். ஆதலால் இப்பிரமா வாதியர் சீவர்களாகவும் இவர்முதற் றாவரமீறாகிய சீவர்களுக் கெல்லாம் சங்கார காரணராகிய உருத்திர மூர்த்தி தானே ஒருவராய்நின்று கரணத்தானன்

றிச் சங்கற்ப மாத்திரையாய்ப் பஞ்ச கிருத்தியங்களையும் நடத்துவா ரென்பதூம், பெறப்பட்டது. இனி அப்பிரமன் முதலியோர் செய்த தவ வரப்பிரசாதத்தால் அம்முத்தொழிற் றலைமையைப் பெற் றாரெனில், அத்தொழில்களைச் சிவசத்திதம்மிடத்து நின்று நடா த்தும் பெருமை ஒன்றையே பெற்றுக் கொண்டதன்றி அக்கிருத் திய அதிகாரம் பெற்றவ ரல்லர். மலத்தோடு கூடி நின்று காமிய தவஞ் செய்தவராகலின். இனி, அம்மலத்தினின்றும் விடுபட்டு, சிவமாந் தன்மையைப் பெற்ற சீவன்முத்தரும் தங்கள் சுதந்தர காலியாகிய பேரின்ப மொன்றினுக்கே உரித்துடைய ரன்றிப் பஞ்சகிருத்திய தலைமைக்குரிய ரல்லரெனவே இவர் செயலைப் பேச வேண்டிய தென்.? இருணீங்கிய வழியும் கண் காட்சி ஒளியையின் றிய மையாதவாறுபோல, மலம் நீங்கிய முத்திநிலை யினும் அறிவு முதல்வனது வியஞ்சகத்தை யின்றியமையா தெனவும்,, விரும்பிப் பொன்னினைக் குளிகை ஒளிப்பது போலடக்கிமேழித்துத் தானெ லொம் வேதிப்பானுகி.,, எனவும். "எவ்விடத்து மிறையடியை யின் றியமைந்தொன்றை அறிந்தியற்றியிடா வுயிர்கள்,, எனவும் சிவஞா ன சித்தியார் கூறுமாற்றால் தம்முணர்ச்சிக டாமும் சுதந்தரமின்றி வியஞ்சக உணர்வுடையராயினோர் பஞ்சகிருத்திய உரிமை உடை யராதல் எவ்விதம்? இன்னும்-அவ் வரி பிரமன் முதற்சீவர்கள் யா வரும் அநாதியே மலசகிதராக, அப்போதே மலர கிதராகிய பரம பதி ஒருவராலே, சூக்கும தூல அதிசூக்கும பஞ்சகிருத்தியத் தினாலேயே அறிதற் பயனடைவார். அன்றேற் சடம்போ லறி விலராம். எனவே, அவ்விருவரும் அப்பஞ்ச கிருத்தியத்தால் வந்த அறிவைப் பெற்றுடையார் தாமே. இவர் அம்மலத்தினின்றும் கழற் றுதலாகிய கிருத்திய கருத்தாவ தெவ்வாறு? ஆகவே. மூவர்முத் தொழில்செய்வர். ஐவர் ஐந்தொழில்செய்வர் எனமுன் பின் அடி தலை தெரியாது மலைவுபடக்கூறுதல் மூரணமென்க. இன்னும் சீவர் கள் அநேகர். பதி ஏகன். அப்பதிக்கே பஞ்சகிருத்திய முடைய து. மலசகித சீவர்கள், அப்ப ஞ்ச கிருத்தியப்படுதலை யுடைய பர தந்திரரேயாகும். அவ்வாறாகவே ஒருபொருளுக் குரிய பன்னாமங்கள் போலன்றி நாமே பிரமம் அவர் தாமே பிரமம் எனஇருபெயரைக் கொண்ட பிரம விட்டுணுக்கள் தனித்தனி என்ன தொழிலைச் செய்ய மாட்டுவர். குருடன் மற்றொரு குருடனுக்கு வழிகாட்டுவதை யொ க்கும். ஆதலால் இவ் விருவருக்கும் பஞ்சகிருத்திய சுதந்தரம் இல்லையே இல்லை. இனிக் கீழுள்ள பிரகிருதிதூல புவனங்களின்

கிருத்திய கருத்த ராவரெனில் இச்சீவர்கள் தேடிய கன்மம் நுக ருவித்தற் பொருட்டு உடலின் மூன்றும் உயிரின் இரண்டுமாக நடை பெறும் பஞ்ச கிருத்தியத்துள் உயிரோடுசேர்ந்த இரண்டும் நீக்கி, தனுகரண புவனங்களிலேயே முத்தொழிற்படுதலும், அண்ட புவ னங்களைப்போலப் பிண்ட தனுவும் உட்கருவிபுறக்கருவி யாகிய தொ ண்ணூற்றாறினுள் புறக்கருவி அறுபதும் நீக்கி, உட்கருவி முப்பத் தொன்றும், பிரேரக கருவி ஐந்துஞ் சேர, ஆன்ம வித்தியா சிவதத் துவங்களென மூவகைவப் பட்டுக் கீழுள்ளவிடயப் பயனாகிய இன்ப துன்ப நுகர்ச்சி ஒன்றி னொன்று பற்றுதலாய், ஆன்மாவின் இச்சா ஞானக் கிரியைகளின் அடையப் படுதலும், அவ்வின்ப துன்ப நுக ர்ச்சியி னெல்லையாகிய இருவினை ஒப்பிற் பிரகிருதி முதற் கீழுள்ள கரண இந்திரிய பூத விடயங்களும், மேனுள்ள கலாதிகளும், சிவ தத்துவத்தை அருட்சத்தி பிரேரிக்காதுவிட அவைதொன்றினாலேயே ஊனைக் கருவிகளும் ஒருசேர அழிதலும், பேசப்பட்ட இடங்க ளினெல்லாம் இவ் விருவருடைய தொழில்கள் யாதுங் காணப்படா மையாலும், ஆன்மாக்களின் எய்ப் பினைப்பாற்றும்சர்வ சங்கார கா லத்தும் பிரகிருதி, மாயை, மாமாயை ஆகிய மூவகைத் தத்துவ புவ னங்களோடு விட்டுணு பிரமனாதி சீவர்கள் யாரையும் முன்னமே யா க்கிய கருத்த னொருவனே சொற்பொருட் பிரபஞ்ச விரிவையும் ஒடு க்கிச் சர்வ புவன சங்காரஞ் செய்தல் பேசப்படலாலும், இவ்வி ருவரும் இவைகளுள் ஒன்றையேனும் அறிந்தவருஞ் செய்தவரு மல் லர். ஒருவன் ஏவல் வழித், தேர் செய்வார் பலரும்அத்தொழிற்குக் கர்த்தர்களாமாறு போல இவர்களும் இயற்றுதற் கருத்தர்களேயா ம். ஆகவே இவைபோன்ற அநேக பொருள்களை யுள்ளடக்கிய பிர பஞ்ச கிருத்தியம் மிகப் பெருந்தொழி லானமையற்றி இதனை ஆக்கி நிறுத்தி அழிக்கும் கருத்தாகிய சிவன் தொழில் செய்யும் தவமு டைய ராகிய இவரைக் கொண்டு தன தேவலின்படி சில தொழில் களைச் செய்விப்பார். அதனால் இவர் முத்தொழிற் கருத்த ராகார் ஆதலால் இவர் கீழ்நிலையிற் பிரகிருதி புவனங்களிற் றானும் கிருத் திய கருத்த ராகார் என்பதே சூற்காரிய சித்தாந்த மாகத்தெளிந்து கொள்ளத் தக்கது.

இது "விரைக் கமலத் தோன்மாலும் ஏவலால் மேவி னார்கள்— புரைத் ததிகார சத்தி புண்ணிய நண்ணலாலே" என்னும் பிர மாணத்தால் நிச்சயித் துணரக் கிடக்கின்றது. இனி இச்செய்யுளின் உண்மைப்பொருள் கண்டுணரா ரோர்சிலர், பிரம விட்டுணுருத்திரர்

ஆகிய மூவரையும் ஒருங்குவைத்துச் சிவபக்குவபேத மூவகையில் ஒரு மலத்தராய விஞ்ஞானகலரில் மலபரிபாகபக்குவராய், அபர முத்த சிவங்களாம் நிலைமைபெற்ற அநுசதாசிவ அட்டவித்தியேசுரரிற் றலைமை பெற்றவ ரான அனந்தேசுரர் அப்பிரமத்தின் ஏவுதலைக் கொண்டு அசுத்த மாயையைக் கலக்கி, வித்தியாதத்துவ புவன பஞ்ச கிருத்திய இயற்றுதற் கருத்தாவா யிருப்பரெனவும், அவரினும் கீழ்நிலையரான பிரளயாகலரின் மலபரிபாக பக்குவராய் அபர முத்த உருத்திரரிற் றலைமை பெற்ற ஸ்ரீகண்ட ருத்திரர் அவ் வனந்தேசுரரது ஏவலைக் கொண்டு, பிரகிருதியின் கீழுள்ள தூல அண்ட புவனங்களாகிய சுவர்க்க மத்திய பாதல மென்னும் முச்சகத்து ளடங்கிய பதினான்கு உலகங்களில் வசிக்கும் சகல ராகிய தேவர் மனிதர் முதலிய சீவர்கட் கெல்லாம் சகலானுக் கிரகஞ்செய்யும்படி திருக்கயிலாச பருப்பதத்தில் வீற்றிருப்பா ரெனவும், தமிழ் வேத கருத்தரான மாணிக்க வாசகர், திருஞானசம்பந்தர் முதலிய நாயன் மாரும், மற்றைய பக்குவ சீவர்களும் அவராணையி னுட்பட்ட சகலரிற் பக்குவரும் பரசாயுச்சியம் பெறுதற் குரித்துடையரல்லர். ஆதலின் இப்பிரகிருதிப் பதமுத்தியையே இப்பிரளயாகல ருத்திரர் கொடுக்கப் பெற்றுக் கொண்டா ரெனவும், இன்னும் பலபடக் கூறிமயக்குவர். அவரறிவுக்கு யாம் என்சொல்லி விளக்குவேம். ஆயினும் இனிமேல் முத்திவேறில்லாது முடிந்த பரசாயுச்சிய முத்தியைப் பெற்ற சிவஞானிகள் தாமும் அம்முத்திக்காலத்தும் சுதந்தர வீனரா யிருப்பாராயின், இப்பிரள யாகல ஸ்ரீகண்ட ருத்திரர் மற்றைய சீவருக்கு முத்தி கொடுத்தாரென்பது மிகவு மதிசயம். அதுநிற்க அரிபிரமாதி கிருத்திய கருத்தராலும் அடி முடி தேடி அறிதற் கரிய சச்சிதானந்த சொரூப நிலையில் நின்ற சிவன் தனது திருவருளை ஓர் பெண்ணுருவாக்கித் தானுஞ் சத்தி காரிய திருவுருவங் கொண்டு, பதிபாதந் திரீய சாமானிய சீவர்களுக்கும், அவர்களுள் தம்மை உள்ளபடி உணர்ந்து பற்றிய சிவசுவ தந்திரீய தன்மையுடையவர் களுக்கும் அவரவர்க் கேற்ற அருள் புரிதல் காரணமாக அருள் நிலைத்தானமாகிய சிவஸ்தலங்கள் ஆயிரத்தெட்டினும் முக்கிய ஸ்தானமாகிய * திருக்கயிலாசபருப்பதத்

---

* கயிலாயம் இருவகைப்படும், ஈண்டுக் கூறப்பட்ட கயிலை பூகயிலை யல்லாத மற்றையது ஆண்டுத் தான் இறைவன் யோகிருப்பதும், திருவோலக்கங் கொண்டிருப்பதும், ஆமர்த்தக முதலிய ஆதிசைவத் திருமடங்களும், சிந்தாமணி, பாதாஞ்சன முதலிய பிரபல சித்திப்பொருள்க ளிருப்பதும் ஆகுமென்று மதங்காகமம் கூறுகின்றது.

தில் அவ்வருட் பெண்ணாகிய உமா சமேதராய்த் தாமாகவே எழுந்தருளி விற்றிருந் தருளுவர் என்பதையும், அக்கைலாசம் தத்துவாதீத அருள் நிலைத்தானம் என்பதையும், நம் போலிய அறிவீனசிவர்கள் உணர்ந்து உய்யும் பொருட்டு மூவரின் முதல்வரான அப்பர் சுவாமிகள் நேரே கைலாச தரிசனம் செய்ய விரும்பி நடந்ததனால், கால்தேய்ந்து உருண்டு புரண்டு அங்கம் தேய்ந்தவ ராகியும் அங்குச்செல்லற்கருமையாய்த் திருப்பித் திருவையாற்றில்வந்து அக்கைலாச தரிசனத்தைப் பெற்ற செயலால் உணர்த்தினர். ஆனால் இருவினை யொத்து மலபரிபாக சத்திநிபாதம் பெற்றுச்சிவ ஞானக் கடலில் முழுகிய அப்பர் சுவாமிகள் தாமும் அவ்வுடலோடு பொருந்திய கண்களால் தத்துவா தீத அருள் நிலைத்தான மாகிய அக்கைலாச தரிசனஞ் செய்தல் கூடாதெனச் சரித்திரங் களிற் கூறப்பட்டபடி, அக்கைலாயம் சிவ தடத்த நிலைவடிவங்களைக் கொண்டுசெய்யும் பஞ்ச கிருத்திய விடுதலை உடையராய்த் தற்போத மின்றி, தம் ஞானக் கிரியை சிவஞானக் கிரியையினுள்ளடங்கி ஏகிபவித்து நிற்கும் சீவன் முத்த நிலைமுழுதாக் கைவரப் பெற்ற வாகீசப்பெருமானுங் கிட்டுதற் கரியதாய் இருத்தலால் சிவசொரூப நிலையினுள்ள அத்தானம் எல்லைக் கடங்காத மேனிலையினுள்ள தென்பதைச் சிவஞான நெறியாகிய சித்தாந்தங்களிற் பயின்ற பெரியோர்களே சிந்தித் துணர்வார்.

இன்னும் முன்னரே பேசப்பட்ட பிரளயாகல சீகண்டர் இருபத்துநான்காந் தத்துவமாகிய குணநிலையர். இவர் ஒருவாறு பரிபாகப்பட்டா ராயினும் இதன் மேலுள்ள வித்தியா தத்துவங்களுக்கு அடுத்தபடியாம் பிரகிருதி தத்துவ நிலையரானர் எனவும்வைத்து ஆராயினும்,இருபத்துமூன்றும்இருபத்துநான்காம் தத்துவநிலையரன்றோ? அவ்வாறு மேற்புவன வாசியாயிருந்து முன்னரேயுள்ள மாயை கன்மங்க ளோடு கூடிய இரு வினைத் தொடக்கில்லா ராயினு மல பரி பாக மாகிய அக் கன்மானு பவ முடைய ராய் நெடுங் காலம் அதி கார மலத் தோடு கூடி அனு பவித் திருந்த பின்னர்ப் பெரும் பாலும் பூமியிற் சென் மித்துத் தீட்சா வல்லபத் தால் நால்வகைச் சத்திநிபாதம் பெறு முரிமை யுடைய ராதலின் இப் பிரள யாகலருடைய பரி பாக நிலையையும், அவ் வப்ப சுவாமி யுடைய பக்குவ நிலையையும், அதனால் அத்துவி தானந்த அனு பவத்தை அளிக்கும் பரம சிவ சொரூப நிலையையும், அப் பேறு கொடுக்கத் தக்கார் யா

ரென்ப தையும், சித்தாந்தங்களிற் பயின்ற அனுபவரே நன்றாய் ஊகித் துணருவார். இது நிற்க, அப் பரம் பொருளாகியசிவம் தம் மிடப் பாகத்தில் வைத்திருந்த உமா தேவியை மலையரசனுக்குப் புத் திரி யாய் வளரச் செய்து தனித் திருந்த சமையம், வந்த சனகாதி யர்க்கு மௌனநிலை போதிக்குஞ் சமையத்தில், எல்லாப் புவனங்க ளினு முள்ள ஆண் பெண்ணாகிய இருவகைச் சீவர்கள் யாவரும் ஒரு வரோ டொருவர் கூடும் சிற்றின் பானுபவத்தை யிழந்து வருந்தி னாராய்,

> ஈருடன் முயங்கு மார்வ மின்றியே யிருந்த யார்க்குங்
> காரணன் சிவனே யென்கை கழறவும் வேண்டற் பாற்றோ.

என்று கந்தபுராணத்திற் கூறியபடி மௌனத்திருக்க, தேவர் கள் ஏவலைக் கொண்ட மன்மதன், அம்மௌன நிலையை மாற் றும்படி பஞ்சபாணங்களையு மொருங்கேயேவ, அம் மவுன நிலையின் கண் விழித்து அவனுடலைச் சாம்பராக்கி மீட்டும் மவுனத்தோ டிரு ந்து, பின் அத்தேவர்களின் வேண்டுதலுக் கிரங்கி, அவ் வுமாதேவி யைப் பாகத் திருத்தி இறந்த மன்மதனை யெழுப்பி, எல்லாப் புவன ங்களினு முள்ள ஆண் பெண்ணாகிய இருவகைச் சீவர்கள் யாவரும் ஒருவரோ டொருவர் கூடிச் சிற்றின் பானுபவம் பெறும் படி அருள் செய்திருந்தா ரெனவும், அந்நிலையிற்றானே வேகமூர்த்தியா யிருந்து அகம் கொண்ட சீவர்களின் வினைகளை வீட்டினா ரெனவும், நேரே ஒன்றுக் கொன்று மறுதலைப் பட்ட உருவையும் தொழிலையும் தாம் ஒருவரே ஓரேசமையத்தில் ஓரிடத்திருந்து ஒருங்கு நடாத்தினா ரென வும், இன்னும் தம்பாகத்திருந்த உமாதேவி ஓர்திரு விளையாட்டாகத் தேவரீரது பெருமையைச் சொல்லியருள வேண்டும் என்னக் கேட் டசிவம் நாம்கொண்ட வடிவங்கள்எல்லாம் நமதருளேயெனக் கூறக் கேட்ட அம்மையார் அருளாய தன்னையன்றி உலகம் உண்டாகா தெனத் தன்னில் வியப்படைய, அதனைக் கண்ட பரமசிவம் அவரின் உயிரியக்கத்தை யொழிந்து நிற்ப ஆன்மாக்கள் யாவும் அறிவு செய லிழந்து இருண் மூடத்திற் கிடந்தழுந்த, அவருக்கருள் புரியக் குறி த்த சிவம் முன்னரே தம் சார்பி னுருத்திரருக் கறிவைக் கொடுத்து மத்தியார்ச்சுனத்தில அவராலருச்சனை செய்த புண்ணிய பலத்தால் காட்சி கொடுத்து அவர்களின் வேண்டுதற்படி முன் மூடமாய்க் கிட ந்த சீவர்களின் அறிவு விளங்க அருள் செய்து, அவர் தேடிய கன் மத்தை உமையிடத்திற் சேர்த்தா ரெனவும், இன்னும் இந்திரன் சல

ந்தரன் முதலான அரம் உடைய வரை யெல்லாங் கண்டித்தா ரென வுங் கூறப்படு கின்ற அநேக அற்புத திருவிளையாடல்களைச் செய்து திருக் கைலாசத் தெழுந்தருளி யிருப்பாரென உப வேதாங்கங்களால் பேசப் பட்ட சர்வஞான சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வானுக்கிரக ஆன்ம நாயகபரம சிவப் பொருளை, சிவ தேவராகிய பிரம விட்டுணு முதலிய மூவரில் ஒருவராய், அவ்வனந்தேசுர ரேவலின் இயற்றுதற் கருத்தாவாய், பிரகிருதியின் கீழ்ச் சங்கார கிருத்தியஞ் செய்யும் பிரளயாகல சீகண்டருத்திரர் எனக்கூறுதல் சிறிதேனும் பொருந்தாத அவசித்தாந்தமாகும். இதன் மேலும் அதனை ஆராய்ந்து பார்க்கின் அவ்வியத்தமான பிரகிருதி வியத்தத்தூல உருவமாய்க் காரியப்படுதல் அதன் சூக்கும பாகங்களின் மேலாய நிமித்த மகா காரண சத்தி பிரேரகத்தால் ஆக்கப்பட வேண்டுதலின் அவ் வுற்பத்திக் கிரமமாகவே அச்சத்தி பிரேரக விடுதலையினாலேயே அப்பிரகிருதி காரிய உருவங்களும் சங்கரிக்கப்பட வேண்டும் ஆதலினென்க.

இன்னும் ஐவகைச் சங்காரம் என்னுஞ் சொல்லைச் செவி விடயாய்க்கேட்குமளவே யன்றி அச் சொல்லினுட் பொருளை இவ்விடய உணர் வறிய மாட்டாது. அதனைத் தத்துவ சாத்திரங்களை நன்றாய்க் கேட்டுச் சிந்தித்துணர்ந்து பரிபக்குவமடைந்த தத்துவ ஞானிகளே உணரப் பெறுவார். ஆயினும்நம் புல்லறிவுக் கெட்டிய அளவு யோசித்துப் பார்க்கு மிடத்து மூவகைமுதற்காரணப் பிரபஞ்சங்கள்முழுவதும் ஒருங்கே தோற்றுவித்த ஒருவனாலேயே சங்கரிக்கப் பட வேண்டு மென்பதை உய்த் துணரலாம். அது எவ்வாறெனில் நின்மலாகிய சிவன் சமலராகிய சீவர்களது கர்த்திருத்துவ கன்மானுபவங்களை யூட்டி அவர் மலத்தைக்கழற்றிச் சிவமாந்தன்மை கொடுத்தல் காரணமாக சுத்த அசுத்த இருவகைப் பிரபஞ்சங்களையும் தன் சத்தி யாகிய சுவரிற்றீட்டிய சித்திரம் போலவும் அல்லது சமுத்திரத்திற்குமிழி போலவுந், தானே தோற்றுவித்தா ரெனவும், அவ்வாறு கூறவே நிமித்தம் உபாதானம் ஆகிய இரண்டும் அப்பிரமம் ஒன்றே யாகும் என்னும் ஆசங்கையை நீக்கு முகத்தால் ஓர் தாய் வயிறுதிக்கும் புதல்வனது மாமிசாதி களுக்கு அம்மாதாவின் சோணிதமும் எலும்புக்கு அக்கரு வுற்பத்தி செய்யும் நிமித்தனாகிய பிதாவின் சுக்கிலமும் உபாதான மாதலும், இவ்வுபா தானங்களில் சித்தமிசம் அசித்தம்சம் இரண்டும் காணப்படுதலும் போல, நிமித்த காரணனாகிய அப்பிரமத்தின் சத்தி, பின்னம் அபின்ன மென இருவகைப்

பட்டு, அபின்ன சத்தியாகிய சமுத்திரத்தின் நீர்க் குமிழியாய் நிமி
த்த காரண பிதாவின் சுக்கிலமா யுவமிக்கப் பட்டதெனவும், அந்தப்
பின்ன சட சத்தியாகிய சித்தம்ச சிதாகாச பரவிந்து காரண காரி
யப்படும் சுத்தபுவன சிருட்டி யாகிய ஆதார சத்தி முதல் அநந்த
சத்தி காரியங்க ளாய் நின்று விரிந்த இச்சா ஞானக் கிரியைகளா
கிய இடைகலை பிங்கலை சுழுமுனையென்னும் நரம்புகளாய்நின்று,சித்
காரியம் முதல்,அசித்காரிய பிருதுவியந்தமாயுள்ள பிரபஞ்ச காரியங்
கள் சுத்த காரண காரியங்க ளாலன்றி நிலைபெற நிற்க மாட்டா எ
னவும், அவ் விருவகைப் பிரபஞ்சங் களையும் ஒருசேர வைத்து அந்
நீரின் காரிய குமிழி யாக உவமித் தாரெனவும், இன்னும் சமலராய்
மலவயிற்றிற் கிடந்த சீவர்களின் தனுகரணாதி புவன அசித்காரண
மலகாரியமாயாபிரகிருதியை அம்மல மாகிய மாதாவின் சோணிதமா
யுவமித்திருப்பதால் சுத்தாசுத்த காரண காரியங்கள் முறை பிற
ழாது நேர்மைபட்ட சமாதானமா மெனவும் கூறப்பட்டவாற்றாலும்
இக்காரணங்களில் சிதாகாச பரவிந்து காரியமாய், வாமை ஜ்யேட்
டை ரௌத்திரி காளி கலவிகரணி பலவிகரணி பலப்பிரமதனி சர்வபூ
ததமனி மனோன்மனி என்னும் நவசத்திகள் மூர்த்தமாக, பஞ்சபூத
சந்திர சூரிய இயமான னாகிய அட்ட மூர்த்தங்களைக் காரியப் படுத்
தும் வாமதேவர் ஜியேட்டர் உருத்திரர் காளர் கலவிகரணர் பலவிக
ரணர் பலப்பிரமதனர் சர்வபூததமனர் என்னும் அட்டமூர்த்தங்க
ளால் பிரபஞ்ச சிருட்டியைப் பிரவர்த்திக்கச் செய்யும் மனோன்மனி
மூர்த்தியாகிய சதாசிவன் தானாகவே முற்கூறிய நவபேத விசுவரூப
கடந்த கருத்தாவாய், பிரபஞ்சங்களோடு கூடிநின்றும், அவற்றைப்
பிரிந்து தாமே தனிமுதலாக நின்றும்,அச்சீவர்கள் பக்குவமாம் பொ
ருட்டுக் கர்த்திருத்துவ போகங்களை ஊட்டிச் சாருண்யத்தோடு சுய
பரப்பிரகாசமாய், எங்கும் பரிபூரண வியாபகராய் நின்று அச்சீவர்
கள் பாகமடைந்த காலத்து அவரை முன்கூடி நின்ற அவ்வசத்தாகி
ய மலத்தினின்றும் பிரித்து, சத்தாகிய சிற்பதப் பொருளான சிவபா
ந்தன்மை கொடுக்கும் பொருட்டுப் பஞ்சகலைகளி னுட்பட்டஐவகை
ச்சங்கார முறையாய், தத்துவ காரண காரியங்கள் முழுவதையும்
வேரோடு களைந் தெடுக்கும் அத்துவ சோதனை முத்தியந்த இறுதிச்
சங்கார தீட்சா காலத்தில், மண்டலம் மூன்று, ஆதாரம் ஆறு பூதம்
ஐந்து,தத்துவம் முப்பத்தாறு,அவத்தை ஐந்து.மலம் ஐந்து,அக்கரம்
ஐந்து,அத்துவா ஐந்து,கலை ஐந்தாக இவைகளை யெல்லாம் ஐவகைச்
சங்கார முறைப்படி இப்பஞ்சகலைகளினு மொடுக்கி,இவைபின்காரண

மாகிய சத்தி சமனா கலையில் இப்பஞ்ச கலைகளையு மொடுக்கி, அச்ச த்தி சமனாகலையை உன்மனாகாரணத் தொடுக்கி, துவாத சாந்த தூரியா தீத சாந்தியா தீதங் கடந்த சர்வ சங்கார ஏகநடன நடக்த நீங்கிய சொரூப நிலையில், இப்பக்குவ சீவர்களைத் தூக்கி விடுவா ரெனக்கூறப் பட்ட வாற்றானும், இவ்விறுதிச் சங்கார முறைப்படியே காரண சூக் கும தூலமாய்ப் பிரிந்த மூவகை முதற்காரண பிரபஞ்ச தத்துவ புவ னங் களாகிய அண்ட பிண்டங்களை யெல்லாம் தானே முற்கூறியபடி நடத்த விசுவரூப காத்தாவாய் நின்று, மகா காரண சத்தி பிரேரகத் தால் ஒன்றின் ஒன்று பற்றுதலாய தொடர்போடு சோபான முறை ப்படி தோற்றுவித்த அவனுடைமைப் பொருளாத லின்றான் படைத்தல், காத்தற் கருத்தா யாமென இறுமாந்து பிரகிருதி பிரமா ண்டத் திருக்கும் பிரம விட்டுணுவாதி சீவபேதப் பிரிவுகளையெல் லாம் எய்ப்பினைப் பாற்று நிமித்தமாய் அனந்தர சர்வ சங்காரஞ்செ ய்யுங் காலத்தில், சித்தசித் தம்சத் தொடர்போடு பிரியாது தொழிற்ப ட்டிருத்தலால் ஒன்றை விட் டொன்று, அழிய மாட்டாமையால் நிமித்த காரணமாகத் தானுகலே தோற்று வித்த இருவகைப் பிரபஞ் சங்களையும் தனி முதலாகிய தான் ஒருவராய் நின்று சங்கரித்தாலே யன்றி அழியப்படாமையால் அப்பிரபஞ்சங்களாயும் உடனாயும் நிற் றலை யொழிதலாகிய தன்சத்தி காரிய இலய போக அதிகார நடத்த நவபேத விசுவரூபங்களை யொடுக்கி, அவையின் வேறுமாயுள்ள ஏக வத்து வாய்நின்று சங்கரிக்கப்பட்ட சர்வ தகன சுடலையில் தனது திருவருளை நிருத்த சாட்சியாக ஏகநடனஞ் செய்வாரெனவும், அவ் வாறு செய்யும் தம்மையே தனிமுத லெனச்சீவர்கள் யாவரும்உணர் ந்து கடைத்தேறும் பொருட்டு,அவ்வரிபிரமாதி காரணதேவரின் சிர சு எலும்பு முதலிய வைகளை அணிகலன் மாலையாகவும், மற்றைய வடிவங்கள் வெந்த சாம்பரைத் தம்முருவத்தணியும் பூதியாகவுங்கொ ண்டு அறி யடையாளங் காட்டினா ரெனவும் கூறப்பட்ட வாற்றானும் இன்னும் சூரியன் விகாரமின்றி ஏக சிந்தையோடு நெடுந்தூரத்தே நிற்ப, அவன் சந்நிதியில் தாமரை மலர்கள் வேறுபட்டு ஒன்று முகை யாகவும் ஒனறு அலரவும் ஒன்று உலரவுங் காண்டல் போல, கரணத் தானன்றிச் சங்கற்ப மாத்திரத்தாற் செய்யவல்ல சருவஞ் ஞத்துவ பரப் பிரமம் விகாரமின்றி அகண்டமாய்ப் பரமானந்த ஏகசிந்தை யோடு நிற்ப, சிருட்டி திதி சங்காரமாய் வேறுபட்ட மூவகைத் தொ ழில்களும் தனித்தனி தாமே நடைபெறும். ஆகவே அத்தொழிற் குரித்துடை யால்லாத மற்றொருவர் மிகையாம். ஆதலால் அவ்வரிபி

ரமர் பிரளயாகல ருத்திராதி காரணருக் கெல்லாந்தனு கரணாதி புவனங்களைக் கொடுத்தழித்த லாகிய அப்பிரம சங்கற்ப கிருத்தியம் சிவபேதங்கள் யாவருக்கும் கொடுத்தலாய் முடியும். ஆதலால் பிரளயாகல சிகண்ட ருத்திரர் பிரகிருதி யளவிற் சங்காரந் தாமேசெய்வாரென்பது பூர்வபக்க அவசித்தாந்த மாமெயாழிய, பரப்பிரம பசுபதி ஒருவரே பஞ்சகிருத்தியகாரணராய், தமதருளையே பெண்ணுருவாக்கி இடப்பாகத்திருத்தி, அச்சத்தி காரியத்திருவுருவங்கொண்டு பதிபார தந்திரிய சாமானியஎல்லாச் சீவர்களையும் பரிபாகப் படுத்தி, அதில் ஏகதேசத்தில் பக்குவராய் உண்மை நிலை உணர்ந்து தம்மைப் பற்றியசிவ சுவாதந்திரியநால்வகைச் சத்திநிபாதராந்தன்னடியவர்க்குச் சாலோகாதி பதமுத்திகள் மூன்றினையுங்கொடுத்து அவையின் பெரும்பேருகிய பரசாயுச்சிய பேரானந்தச் செல்வத்தையுங்கொடுத்தருளும்படிதத்துவாதீத நிலைக்கண்சத்தி சமேத சகல புவன கர்த்தாவாய் எழுந்தருளியிருப்பா ரென்பது சற்காரிய சித்தாந்தமாக நிறுத்தப் படுதல் காண்க. இந்நிச்சய உண்மைகளை உணரும்படி காட்டும் பிரமாணங்களின் அநந்த ரேவலின் முத்தொழில் கருத்தர் இக்கைலாச நாதராகாரென்பதை அப்பரசிவன் மார்க்கண்டேயருக்காய் நமனை உதைத்துக் கொன்றமையால் பூமியிற் பிறந்த சீவர்கள் இறத்த லில்லாது பெருகப் பூமிதேவி சுமக்கலாற்றாது தன்றலைவனுக் குரைக்க, அவ்விட்டுணு மூர்த்தி இறப்பித்தற் கருத்தனை நமனை எழுப்புவித்து அவனால் அத்தொழிலை நடை பெறுவிக்க விரும்பிக் கைலாசத் தெழுந்தருளிய பரமசிவனிடத்திற் செல்ல, அவர் திருவருள் சுரந்து உங்கள் கிருத்தியங்கள் ஏதுங் குறைவின்றி நடை பெறுகின்றனவா வென வினவ, அவ்விட்டுணு சொன்னதாய,

"ஆதியி லயன்படைப் பல்ல தென்னருண்
மேதிய னடுதொழி லேனை விண்ணவ
ரேதமில் செயன்முறை யாவுமெம்பெரு
நாதநின் னருளினா னடந்த நன்றரோ"

என்னுஞ் செய்யுளாலும் "மூவண்ண றன்சந்நிதி முத்தொழில்செய்ய வாழாமே வண்ணல்—என்பதனாலும், இன்னும் சுத்த அசுத்த பிரபஞ்ச காரியங்கள் விருத்தியாகும். பொருட்டுத் தமதருளை ஓர் பெண்ணுரு வாக்கினார் என்பதை,

"சத்தியுஞ் சிவமுமாய தன்மையிவ் வுலகமெல்லா
மொத்தொவ்வா வாணும்பெண்ணு முணர்குண குணியுமாகி

மைந்தன னவளால்வந்த வாக்கமிவ் வாழ்க்கையெல்லா
மித்தையு மறியார்பீட லிலிங்கத்தி னியல்புமோரார்"

என்பதனாலும், இன்னும் அவையேயாய்த் தானேயாய் அவையே தானேயாய் இப்பிரபஞ்சங்களை ஆக்கினாரென்பதை,

"இருமையு மொருமையு மிரண்டு மொன்றிய
ஒருமையு மன்றென வுலகம் யாவையும்
பெருமையி னியற்றிய பெரும நின்செய
லருமறை யானவு மறிதற் பாலவோ"

என்பதனாலும், அவரது பெருமையை, வேதங்களும் அவற்றை யுணர்ந்த நம்மறிவும் அறியமாட்டாதென்பதை,

"உன்னிடைப் பிறந்தவேத முன்பெரு நிலைமை தன்னை
யின்னதென் றுணர்ந்த தில்லை யாமுனை யறியவெங்ஙன்"

என்பதனாலும், இன்னும்,

"நின்னான் மொழிந்த மறை நின்னடிகள் வந்தித்தும்
பன்னா ளருச்சித்தும் பாதந் தலைச்சுமந்தும்
நின்னாமம் வாசித்தும் நின்னையறி யேனென்று
சொன்னா லடியேனென் சோதனைத்தோ நின்னியல்பே"

"எங்களை முன்னரே யியல்பி னீந்தனை
யெங்களை யிவ்வர சியற்ற நல்கினை
யெங்களோ டொருவனென் றிருத்தி நின்செய
லெங்களி லறிவரி தென்று போற்றினார்"

என்பதனாலும், இன்னும் இவ்வகைப்பட்ட பரமசிவம் உருவங்கொள்வா ரென்பதை,

"குறித்த தொன்றாக மாட்டாக் குறைவில னாதலாலும்
நெறிப்பட நிறைந்தஞானத் தொழிலுடை நிலைமையாலும்
வெறுப்பொடு விருப்புத்தன்பான் மேவுத லிலாமையாலும்
நிறுத்துவன் நினைந்தமேனி நின்மல னருளினாலே"

என்பதனால் இனி அவ்வா றுருவங்கொண்ட பரமபதியே திருக் கைலாசத் தெழுந்தருளியவர் என்பதை,

"கமல வூர்தியுங் கண்ணனுங் காண்கிலா
வமல மேனியை யன்பினர் காணுற
நிமல மாகிய நீள்கயி லாயமேல்
விமல நாயகன் வீற்றிருந் தானரோ"

என்பதனாலும், அக்கைலாய நாதரே சுத்தவாதிக ரென்பதனை, அறுவகை யைந்து மாறு மாகிய வரப்பின் மேலா-மிறைவனே" என்பதனாலும், யோகம், போகம், வேகமாகிய, ஒன்றுக் கொன்று மறுதலைப்பட்ட மூவகை உருவையுந் தொழிலையும் ஒருவராய், அவர்தாமே பரித்தா ரென்பதை,

"போகியா யிருந்துயிர்க்குப் போகத்தைப் புரிதலோரார்
யோகியா யோகமுத்தி யுதவுத லதுவு மோரார்
வேகியா னற்போற் செய்த வினைகளை வீட்ட லோரா
ருகியா மூடரெல்லா மும்பரி லொருவனென்பார்"

என்பதனாலும், இன்னும் அவரொருவரே-தோற்றுவிக்கவும் சங்கரிக்கவும் வல்லவர் என்பதை,

"மூன்றென வுலகந்தன்னின் மூளைத்திடு பொருளையெல்லா
மீன்றருள் புரியுந்தாதை யெனுந்திரி யம்பகனும்"

"மைந்தராகிய வெங்களால் முடிவுறுமையினா
லெந்தை தன்வயிற் கொண்டனனீறுசெய் யியற்கை"

"அந்தணா ளொருவனாகி யாருயிர்த் தொகையைத் தோன்றான்
வந்தவா றொடுங்கச் செய்து"

"அலகிலா வுயிர் யாவையு மயன்கணின் றளிப்பான்."

"மாயவன்கணின் றவையெலாம் போற்றி மற்றவர்க்குத்
தூயதுப்புர வருத்தியே மேல்வினை தொலைச்சி
மேயவாருயி ருலகெலாம் பின்னரே வீட்டும்."

"மூன்றென வுளபொருள் யாவு முன்னரே
யீன்றவன் கண்ணு லென்னு நான் மறை.

"விதிமுத லுரைக்கநின்ற வியனுயிர்த் தொகைகட் கெல்லாம்
பதியென வருளுந் தொன்மைப் பசுபதி தானு மன்னோர்க்
கதிகனென் றெவருந்தேற லாங்கவர் துஞ்ச வெந்த
பொதிதரு பலியுமென்பும் புனைபவன் றானு மென்னும்."

இன்னும் இவைபோன்றபல வேறுவகைப் பட்ட பிரமாணங் களாலும், உண்மையுதா வுணரத்தக்கதாம். இதிற், சந்தேகம் வேண்டுவ தின்றாம். இது நிற்க, இத்துணைப் பெருமைகளை யெல்லாம், சுதந்தரமாக உடைய பரமசிவம் தனக்கென உருவமுடையர் அல்லர். விஞ்ஞானகல பிரளயகல அபர முத்தர் வடிவத்தையே, தனக்கு உருவமாக அதிட்டித்து நின்று, எவ்வகைச் சீவர்க்கும் அருள்புரிகு

வாரெனச் சித்தாந்த நூல்களிற் பயின்ற சிலர், தங்கள் போதக பிரபந்தங்களால், ஏது பிரமாணங்களைக் கொண்டு வற்புறுத்திக் காட்டுவார். அதுவும் சித்தாந்த விரோதமாய்க் காணப்படும். அஃதெவ்வாறெனில், அதனைக் காட்டுதும். அநாதியே மலரகித சிவம் மலசகித சிவனென வஸ்து இரண்டே யுள்ளன. அவையோடு அநாதியே சகிதமாயுள்ள மலத்தையுஞ் சேர்த்து, வேதாகமங்களிற் பேசப்பட்ட மூன்று வஸ்துக்களுள. நடுநின்ற சீவன் சிவசகிதமாமுரிமையுடைமையால், அம்மலத்தினின்றும் விடுதலைப்படுத்தும், வைத்திய ஔடத மலகாரிய மாயா வடிவத்தைப் பெறும்.

அவ்வைத்திய நாதசிவம் நீதிச் சொரூபமுடையது ஆதலின், தனக்கென உருவ நாமமின்றி, அச்சீவர்கட்கு உருவ நாமங் கொடுத்தலாகிய பஞ்ச கிருத்தியஞ் செய்தல், சற்காரிய விரோதமாமெனக் கொண்டு, தான் மலரகிதமாதலின், உருவ மூலகாரணம் ஏதுமின்றி நிராலம்ப நிரவயவ சூக்கும சித்துப் பொருளாயிருப்பினும், தன்னவராகிய சீவர்களை, மலத்தினின்றும் பிரித்துத் தன்னோடு சேர்த்து, நித்தியானந்த முத்தியைக் கொடுக்குங் கருணையாகிய, அருட்சத்தியையே தனக்கு உருவ காரணமாய்க் கொண்டு, அவ்வபின்ன சிற்சத்தி, பிரபஞ்ச காரண சடசத்தி, பரவிந்துவாகிய சுத்தமாயையைப் பிரேரித்து உருவமாக, தன்னை விட்டுப்பிரியாத அச்சத்தி யுருவமே தன்னுருவ நாமமாய்க் கொண்டு, பஞ்ச கிருத்திய பதியாய் நிற்கும். அச்சீவர்களுக்கு வைத்திய ஔடத மலகாரிய மாயா வடிவத்தைக் கொடுத் தருளினு ரென்பதே, சித்தாந்தங்களிற் பேசப்பட்டன வாதலால் என்க. இன்னும் இச்சிவம் சீவனென்னும் ஞானக் கிரியை யுள்ள வஸ்துக்க ளிரண்டினுக்குமே மலரகித மாயா அருள் வடிவமும் மலகாரிய மாயா வடிவமுமே நிச்சயமாமென வேதாகமங்களால் வற்புறுத்திக் கூறப்பட்டன. இவ்வாறு கூறிய வடிவங்களும், அவ்வஸ்துக்கள் இரண்டின் பொய்ந்நிலையாகிய தடத்த வடிவங்களேயாம். அவற்றின் மெய்யாகிய சொரூப நிலை, இவற்றின் வேறாயுள்ளதாம். அது பசுஞான, பாசஞானங்களால் உணரப்படாது, சிவஞானத்தா லுணரும் அந்தரங்க ரகசியமாயிருக்கும். அதனை மலபரிபாக சத்திநிபாத சிவஞான அனுபவ சீவன் முத்தரே உணரப்பெறுவார். இதுநிற்க, அநாதிமுத்தன், ஆதிமுத்தன், அபரமுத்தன், பரமுத்தன் என ஆகமங்களிற் கூறப்பட்ட நான்கு பிரிவினரில், அன்றே மலரகிதரான

சிவன் அநாதி முத்தன் எனவும், மலசகித சீவரில் தம்மைப் பற்றிய கன்மங்களினும் மாயா காரிய தத்துவங்களினும் விடுபட்டு மலபாகமாய், ஆன்ம சொரூப நிலை யடைந்தா ராயினும், சத்தி நிபாத மின்மையால் தாமே பிரம மென் றெண்ணும் பசுஞான நிலையி னிற்பவர் ஆதி முத்தரெனவும், சாதன சந்நியாச யோக விஞ் ஞானங்க ளால் தம்மைப் பற்றிய கன்மங்களினும், மாயா காரிய கலை முதல் முப்பது தத்துவங்களினும் நீங்கி, மாயையின் மேற் சுத்த தத்துவங்களின் கீழ் மூட நிலையிற் கிடக்கும், விஞ்ஞா ன கலரிற் சிலரும், பிரளய காலத்திற் கலை முதல் முப்பது தத்து வரகிதராய், பிரகிருதியின் மேல் மாயையின் கீழ்க் கிடக்கும் பிரள யாகலரிற் சிலரும், மலபரி பாகமுடையராய், சுத்த தத்துவ கலாதி முப்பதில் தனுகரண புவனபோக கன்மானுபவராய், அதிகார மலத்தோடுங் கூடி இருப்பவர் சிலரும் அபர முத்தரெனவும், சதா காலம் சிவனை மறவாத சிந்தையராய் முன்வினைகள் புசிக்கு ந்தோறும் ஆகாமிய மேரூது தடைப் படலாற், போகமுடிவில் இருவினை யொத்து மலபரிபாகமான சமைபத்தில், சத்திபதியச் சிவ ஞானத்தின் முழுகிந், தாம் வேறு பிரியாது சித்சொரூப நிலையிற் கலந்து நிற்கும் சிவஞானிகள் பரமுத்த ரெனவும் கூறுமாற்றால், அநாதியே ஞானக்கிரியை தோற்றாமையால், ஆன்மசத்தமும் மூவ கைப் பிரிவு தானு மில்லாது மலசகித மூடத்திற் சடமாய்க் கிட ந்த அக்காலத்தில், இவர்களுடைய அறிவு செயலை விளக்குங் கரு வியாய், அகர உகர மகர விந்து நாதமென்னும் ஐந்தக்கரஞ் சேர்ந் த சூக்கும பஞ்சாக்கர சுத்த மாயாசபையிலே, பஞ்சகர்த்தாவாய் உருவ நாமங்களோடு செய்யும், பஞ்ச கிருத்திய நடன பிரேரகத்தா ல், இம்மூவகைச் சீவர்களி னறிவை விளக்கு மக்காலம், இவ்வுரு வ கிருத்தியத்தால் விளங்கிய அறிவு செயல்களாற், கன்மபோ கங்களைப் புசித்து நீக்கி, அவ்வறிவின் வளர்ச்சி யாகிய விஞ்ஞா னத்தால், கலை முதல் தத்துவங்கள் கழலப் பெற்ற பிரளயாகல விஞ்ஞான கல அபர முத்தர், அப்பிரமத்தின் பஞ்ச கிருத்திய உருவத்தின் அதிட்டிதராய் நின்றா ரென்பது, எவ்வாறு பொருந் தும்? இன்னும் இவ்வபர முத்தர், கன்மமாயா கருவிகள் முப்பதுங் கழன்றா ராயினும், ஆணவமலத்தோடு அதிகார மலமுஞ் சேர, சிவ தத்துவத் துட்படக் கிடந்த சாமானிய சீவர்களாய், இவர் முறை யே தன்மை முன்னிலை என்னும், இரு முறையினும் உபதேசம் பெற வேண்டிய வராக, தன்மையிற் பெறவேண்டிய விஞ்ஞான

கலரை யொழித்து, பிரளயாகலரே மான்மழு சதுர்ப்புயம் திரிநேத்திரம் காளகண்டம் அபயவரதம் முதலிய அருள் வடிவத்தோடு எதிர் நின்று உபதேசம் பெறவேண்டியவ ராதலால், அச்சிவம் பிரளயாகலர் வடிவத்தில் அதிட்டித்து நின்று, உபதேசித்தா ரெனச் சொல்வாரேல், விஞ்ஞான கலருக்குத் தன்மையில் உபதேசமென்னுஞ் சித்தாந்த சற்காரியம் பிழைபட, முந்நிலை யாகிய பிரளயா கலருக்கே, தன்மையில் உபதேச மென மாறுபடு மாதலால், சிவபெருமான் கொண்ட திருவடிவம் இப்பிரளயா கலர் வடிவம் அன்றென்பது தெளிந்துகொள்ளக் கிடக்கின்றது. இதுவுமன்றி மல வயித்திய னாகிய சிவம், சீவர் கட்காய்ப் பஞ்ச பூத பஞ்சீகரணமாக ஆக்கிய ஐயாயிர கோடி அண்டங் களினும், மேலான புத்தி தத்துவ, அகங்கார தத்துவ, வித்தியா தத்துவ, சிவதத்துவ அண்டங்களினு முள்ள, இருநூற் றிருபத்து நான்கு புவனங்களினும் மிகச் சிறப்புடைத்தாய், வேதா கமபுராண கலை ஞானக் கட்டளை தவறாது அனுசரிக்கப் பட்டுவரும், பரதகண்ட குமரிதேசந்திற் சாதன முதிர்வினால் வந்துற் பவித்த சீவர்கள், சத்திநிபாத சோபானச் சரியை கிரியை யோகாதி தவ நிலையினின்று, சிவஞான பரசாயுச்சியம் பெறுதல் காரணமாக, தீர்த்த விசேட தானங்களில் அருவ சிவ சோபான பஞ்ச கன்மசாதாக்கிய சத்தி காரிய அருவுருவ சிவலிங்கத் திருமேனியும், வைந்தவங்களை நடத்தும் மகேசுர திருவுருவ முங்கொண்டு, அவ்வருட்சத்தி வடிவில் வீற்றிருக்கு மாலயங்களே, அச்சரியை யாளர் செய்யுந் தவநிலைக்களமாகவும், அங்கெழுந் தருளிய சிவலிங்கத் திருமேனியே, கிரியையாளர் செய்யுந் தவநிலையாகவும், அருவமே அக்கிரியா விதியின் மேனி லையாகிய அந்தரியாக பூசா சாதனம் முதிர்ந்த அட்டாங்க சிவயோக நிலையருக் கருள் புரியும் திருமேனி யாகவும் நின்று, அவரவர்க் கேற்ற பதமுத்திகளைக் கொடுத் தருளுவா ராதலால், அருவ அருவுருவ உருவ இலய போக அதிகார மூவவத்தை வடிவுகளும், மூவகைச் சத்தி நிபாதர்க்கும் முக்கிய மாக வேண்டப் படுவதால், தனக் கன்றி மற்றொருவருக்கும் இலதாகிய அருள் வடிவம் உடையா ரென்பதையும், நாலாஞ் சத்திநிபாத ஜீவன் முத்தருக்கு, தனது மெய்ந் நிலைச் சொரூப சிவஞான வடிவத்தோடு நித்தியானந்த முத்தியைக் கொடுத்தருளுவா ராதலால், நடத்த மூவகை உருவங்களும், மூவகைச் சத்தி நிபாத ஜீவர்களின் பக்குவ பேதத்தால் மலபரிகாரஞ் செய்து முத்திகொடுக்

கும் பொருட்டுந், தன் சத்தியையே உருவமாகக் கொண்டா ரென்பதையு முணராது, ஆன்மாக்களே சிவனுக்கு அங்கமெனவும் அனந்த சிகண்டாதி கிருத்திய கருத்தரின் வடிவமே அவன் வடிவம் எனவும், பிரம விட்டுணு வாதி கருத்தரின் வடிவமே அவன்வடிவம் எனவும், பஞ்ச பூத சந்திர சூரிய இயமான அட்டமூர்த்தங்களே அவனுருவ மெனவும், சத்த அர்த்த சர்வப் பிரபஞ்சங்களுமே அவனுடைய விசுவரூப மெனவும், ஒவ்வோரேதுக் கொண்டு பொது விதியாகப் பேசிய நூல்களி னுண்மைப் பொருளையும், இன்னும் இப்பிர பஞ்ச உற்பத்தியில் தாமாகவே எடுத்துக்கொண்ட, அருள் வடிவின், திருவாக்கிற் பிறந்த வேதபாடியமான இரௌரவாகம தத்துவ படலத்தில், மலசகித ரகிதவஸ்துக்களாகிய ஜீவர்கட்கும் தமக்கும் பரசூக்கும தூல உருவகாரணமாகிய முப்பது முப்பது தத்துவங்களும், அவயவம் முப்பத் தெட்டுங் குறையாத அங்க லக்கணங்களும், வேறு வேறாகக் கூறிய சிறப்பு விதியின் உண்மை நிலையையு முணர மாட்டாது, அப் பரசிவன் தனக்கென உருவ மில்லாது, மல சீவர்களி னுருவத்தில் ஒட்டி நின்று அவருக் கருள் புரிவா ரெனக் கூறுதல், அறியாமை யின்பாலதேயாம். இன்னும், மலரகித சிவனுக்கு உருவங் கூறுதல், குற்றமா மெனக் கூறு மவர், அம் மலரகிதமென்னும் சொல்லி னருத்தமுணர்ந் திலார் போலும். அது "எந்தை தானின்ன னென்று மின்னதா மின்னதாகி—வந்திடா னென்றுஞ்சொல்ல வழக் கொடு மாற்ற மின்றே" என்பதனு னுணரக் கிடக்கின்றது. ஆதலாற் சிவம் தஞ் சத்தி யுருவ மொன்றே சொந்தமா வுடையவ ரென்பது, சற்காரிய சித்தாந்த மாக நிறுத்தப் படும். அவ் வுருவம் வரும் முறைமையை மேற் கூறும வகையினு னுணரலாம்.

சத் சித் ஆனந்த வாக்கு மனதீத கோசர மாகிய பரம சிவம், முன்னர்க் கூறிய பிரகாரம் சீவர்களின் மல பாக மாம் படி, பஞ்ச கிருத்தியஞ் செய்யுந் திருவுள முடைய ராய்த், தமது அருட் சத்தியி னொரு கூற்றைச் சட தாரக பரிக்கிரக சத்தியாகக் கொண்டு, தன்னியற்கை யாய சொரூப நிலையி னின்றுந் திரிந்து நிட்கள நின்மல சிவமாகி, தன்சத்தியைப்பரை என்னும் நாமங் கொடுத்து, அதன் பிரிவில் ஆதி இச்சை ஞானம் கிரியை என வேறுபட்ட ஐங்குண நிட்கள சத்திக ளாக அமைத்து, அப் பரை முதல் ஐந்து சத்திகளையு மிடயாகக் கொண்டு, நிட்கள இலய தானத்தில் நின்ற தாம். போக

சகள மாதற்குரிய சோபான முறைப் படி, பரைக்குப் பரமா யிருக்குஞ் சிவ சாதாக்கியமும், பரை யுடன் கூடிக் கிருத்திய உன்முக பிரபஞ்சத் தோற்ற ஒடுக்க நிமித்த மாய்க், கலைகளுக் கப்பாற் பட்டுக் காணப் படாத வடிவைத் தன்னுள்ளே கோலி, மூல ஸ்தம்பமா யிருக்கும் அமூர்த்தி சாதாக்கியமும், சூக்கும மான இச்சா ஞானக் கிரியைகளின் மேற் கலையோடு கூடித் திருமுகம் திரி நயனங்களாதி அங்கங்கள் பிரியாது, சமட்டியாய்க் காணத் தக்க வடிவை உடைத்தாயிருக்கும் மூர்த்தி சாதாக்கியமும், சூக்கும மான இச்சையிலே தூலமாகிய ஞானக் கிரியைகள் கூடி உருவ சாங்கோ உபாங்கங்க ளோடு, மயிலி னண்டத் துள்ளே தோற்றும் உருவம் போல அவ் வடிவம் பிரிந்து காணப் படும் கர்த்திரு சாதாக்கியமும், தூல மான விந்து நாதங்க ளோடு கூடி, கிரியா பீட லிங்க சதாசிவ வடிவ மா யுள்ள கன்ம சாதாக்கியமு மாகிய பஞ்ச சாதாக்கிய முறையில் ஞானங் கிரியை யாகிய நாத விந்துக்களில், சிவசாதாக்கியம் முதல் கர்த்திரு சாதாக்கிய மீறான நான்கும், தொழி லறுதியான நாதமாயும், கன்ம சாதாக்கியம் தொழிலான விந்து வாயும், நிவிர்த்தி முதல் சாந்தி யீறான கலைகள் நான்கும் விந்துவின் றொழிலாயும், சாந்தி யதீத கலை தொழி லறுதியான நாத அருவ மாயும், அமைந்த ஞானமுங் கிரியையு மொத்த கன்ம சாதாக்கியமும், சாந்தியா தீதமான பீடமும் தம்மி லொத் தொருங்கு கூடிப் பீடலிங்க வடிவான சதாசிவனுய், ஆன்மாக் களின் பக்குவா பக்குவத்தை அறித லாகிய ஞானமே மகேசுரனுய், அவைக் கேற்கச் செய்யுங் கிருத்தியமே சுத்த வித்தை யாய், அவ் வைவகைத் தொழிலாகிய சுத்த வித்தை யென்னும் சத்திக்கு, சத்திமா னுகிய பரசிவானுக்கிரக இச்சையான அத் தொழிலைநடத்தும் தன்னிச்சையால் சப்தகோடி மந்திரங்களைத் தோற்று வித்து, அம் மந்தி ரானுக்கிரக புண்ணிய பலத்தால், எல்லாப் புவனங்களிலு முள்ள சீவர்களை யெல்லாம் பாகப் படுத்தி, அத் தொழிலாகிய சுத்த வித்தை யென்னுஞ் சத்தியால், நால்வகைச் சத்திநிபாத முறையாற் சிவ ஞான ஏறுவாக்கி, தான் வெளிப்படக் காட்சி கொடுத்து, அப்பக்குவத்துக் கேற்ற பத முத்திகளை அருளுதலும், அதன்மேற் கன்ம போகங்களை ஊட்டிக் கழிக்கும் பஞ்ச கிருத்திய தலைவரான,அந்தச் சதாசிவ நாயனுரே,அப் போகங்களை உருசிப்பித்து மறைத்து நின்றூட்டும் திரோதான சத்தியின் மறைத்தலை, அப் போகானுபவ முடிவிலே தம தருளாகிய கிரணத்தால் மாற்றி, தம்மைக் கொடுப்பதெனும் அனுக்கிர கத்தைச் செய்தலும், அதன்மேற்

பரசிவ சத்தி யாகிய பரை சிவ பரி பூரண சொரூபங்களை உள்ள படி அறியும் சிவ ஞானத்தை ஊட்டுதலும், அப்பர சிவமாகிய தாமே, அப் பராசத்தியின் மேலாகச் சிவானந்தத்தைக் காட்டுதலுமான இவ் வகைக ளாற் பாகப் படுத்தி, சிவஞான நிலையில் வைத்து நித்தியா னந்த மூட்டுத லமைய, சர்வஞான சர்வஞ் ஞத்துவ சர்வானுக்கிரக மென்னு மூன்று குணங்களும் முக்கிய மாயுடைய ராதலின், தாம் இலய போகாதி அவத்தைப் படப் பஞ்ச கிருத்திய குணமான, பஞ் சப் பிரம மந்திரங்களாய தன்னுருவத் திரு முகங்க ளால், பர சம யங்களை நிராகரிக்கும் விதி விலக்குகளை உணர்த்தும், சைவ சித்தாந் த வேதாகமங்களை அருளிக் குருபரம் பரையில் விடுத்து, அவ் விதி விலக்குகளை உணர்ந்து அவற்றின் வழி ஒழுகி உய்யும் பொருட்டு, சர்வ சாமர்த்திய சம்பிரதாய சங்கற்ப பஞ்சகிருத்தியத் தால் அச்சீ வர்களைப் பாகப்படுத்தும் படி, தம தருளினற் கொண்ட திருவடிவங்க ளில், அணுசதாசிவாதி சத்திவித்தியா தேகமுடையவரென்பதின், உ ண்மைப் பொருளையு முணராது, ஒருமல இருமலவிஞ்ஞான கல பிர ளயாகல சீவரின் வடிவத்தையே தமக்கு உருவமாக அதிட்டித்து நிற்பா ரெனக் கூறுதல் அறியாமையேயாம். இன்னும் சீவர்களின் கன்ம பேதத்தை அறிந் திரட்சிக்கும் குணமான, மந்திரமே சத்தி வித்தியதேகமா யுடைய சிவம், அவ்வாறு அறிதலையே நேத்திர மா கவும், பக்குவ சீவர்கட் குணர்த்தும் அருளையே இருதய மாகவும், பஞ்ச கிருத்திய குணமான ஈசானாதி ஐந்தும் இச்சா ஞானங் கிரி யை என்னுமூன்று மாகிய எட்டையுமே, ஐசுவரிய தலைமைக் குண மாதலிற் சிரசாகவும், இவ்வைசுவரிய தற்சுதந்தரமா யுடைய சிவ காரணத்தையே சிகை யாகவும், உருவங் காட்டி நிற்கும் ஞானக் கிரியைகளே கவசமாகவும், சீவர்களை அநாதியே பற்றிய மலத் தைச் சங்கரிக்கும் பெருமையே அத்திர மாகவும் பொருந்த, இவ் வாறு மந்திரானு சதாசிவர் பதி னொருவரையும் முதலாவரணத் தமைய, பீட லிங்க வடிவான அருவுருவ சதாசிவ தேவராய் பஞ் ச கிருத்திய அதிகார நிலையில், ஈசானர் தற்புருடர் அகோரர் வாம தேவர் சத்தியோசாத ரென்னும் அணுசதா சிவரை வைத்தவமே தனுவாகக் கொண்டு ஈசானி பூரணி பூர்த்தி வாமை மூர்த்தி யென் னும் பஞ்ச சத்திகளையும், முப்பத்தெண் கலா சத்தி சொரூபமான முப்பத்தெட்டு உறுப்புக்களையும், தனக்கே உருவமாயுடைய பரா சத்தி, தம்மை விட்டுப் பிரியாமையால் அவ் வுருவமே தன் னுருவ மாய், அம் மகேசுர வடிவமானுரென்னும் உண்மை நிலையையும் உண

ராது, அணுபக்க சம்பு பக்கத்து அதி தெய்வங்களெனக் கூறும் ஆகம வசனங்களின் பொருளைப் பொதுவிலே மலையிலக்காகச் சீவ பேதம் சிவபேதம் எனக் கொண்டு, விஞ்ஞானகல பிரளயாகல சீவ பேதங்களையே அணுபக்கமெனக் கூறி, உற்பத்தி சங்கார மாகிய ஆதியந்தம் தெரியாது விணேகுழறி மயங்குவார். அஃது அவர் அறிவி னளவேயாம். அவர் தாம் என்செய்வார். ஆயினும், கேவலம் தன்னுண்மை யென்றபடி, அநாதியே ஞானக் கிரியை தோன்றாது மூடமாய்க் கிடந்த சீவர்களின் அறிவு செயலை விளக்கும், ஆன்ம பதியாகிய சிவம், பிரணவத் தானத்தினின்று சுத்த தத்துவங்கள் ஐந்தினுலுங் காரியப்பட்ட, சிரச்சய மந்திர பத வன்ன புவன தத்துவ, மந்திரேசுர பதேசுர வன்னேசுர புவனேசுர தத்துவேசுர கருத்தாக்களாலும், தனு கரண புவன் போகங்களைத் தோற்றுவிக்கும் ஆதி உற்பத்திக் காலத்து, மல சகித அபரமுத்த ஜீவர்கள் சுத்த புவன வாசிகளாய், அதிகார கிருத்திய கருத்தரா ரெனக் கொள்ளுதல், எவ்வளவு அறியாமை யாகும். இனி, ஏகதேச புனருற் பத்திக் காலங்களில், அரி பிரமாதியரைப் போல,விஞ்ஞான கலர் பிரளயாகலர் ஆகிய இருவரும்,சிறு தொழிலதிகார நிலையாக விருந்தா ராயின், ஆகமங்களிற் கூறிய சம்பு பக்க அணு பக்க நிலை அவரை யடைதல் சற்காரிய மாகுமோ? ஆகாது. பின்னர் அத னுண்மை நம் போலிய ஜீவர்களின் வாக்கு மனுதி ஞானங்களால் உணரப் பெறுத, அதி ரகசியப்பொருளாய், அனுபவ ஞானிகளால் உணரப் படுவதாயினும், சததிகாரிய சிவ தத்துவ விருத்தியாகிய இவைகளைச் சத்தி பேத சிவபேத அணுபக்க சம்பு பக்கமெனக் கொண்டு, அவ்வனுபவ ஞானிகளால் தெளிவுறக் காண்டலே முறைமையாம். இன்னும்,

இவ்விலய போக அதிகார முதற் காரண தாரக பிரணவ சத்தி சாமர்த்திய பிரபஞ்ச கிருத்திய உற்பத்தி உணராத சிருட்டி கருத்தஞன பிரமன், தன் அகங்காரத்தினுல், அப்பிரண வார்த்தம் தெரியாது மயங்க, இதன்பொருள் உணராது, சிருட்டி செய்வது எவ்வாறெனக் குட்டிச் சிறையில் வைத்துத், தானே யுலகசிருட்டி செய்த குமாரமூர்த்தி, பிரமனது சிறை மீட்கும்படிவந்த சிவபிரான், உனக்கு அதன் பொருள் போமோஎன்ன, உமை யம்மைக்கு உபதேசிக்கத் தாம்கேட்ட அதனுண்மைப்பொருளை அவர்மடிமீதிருந்து பிறரறியாது திருச்செவியிற் சொல்லும் பெருமை யுடை

யதும், அக்கைலாச நாதரான பரம சிவம் ஓர் திருவிளையாடலை யெண்ணிர், தம் பாகத் திருந்த உமாதேவியைப் பூஞ்சோலையின் அழைத்துக் கொண்டுபோம் பொழுது, ஓர் மண்டபத்திற் பதிந்த பிரணவ சித்திர மொன்று, ஆண் பெண்ணாகிய இருயானையின் வடிவங் கொண்டு ஒன்றோ டொன்று புணர, அதனைக்கண்ட உமாதேவி, சடமாய்ச் சித்திரிக்கப் பட்டுக் கிடந்த பிரணவம், உயிரோடு சேர்ந்த உருவமாய்ப் புணர்தற்குக் காரணம் யாதென்று வினவ, அதைக் கேட்ட சிவபிரான் அவ்வுமையைப் பார்த்து, "நின்பெருந் தகை யினை நினைகிலாய் நீயுமே" யெனக் கூறிய குறிப்பிற் பெருமை யுடையதும், "முகத்தி லொன்றதா வவ்வெழுத்துடைய தோர்முருகன்" எனவும், "மூலோங்காரப் பொருளா யிருந்தான் முன்னம் மொழிந் தருள் சாபந்தவிர்த்த முதல்வ வென்றான்" எனவும் வருங் குறிப்பிற் பெருமை யுடையது மான, அதி ரகசிய பிரண வார்த்த சற்காரிய சித்தாந்த உண்மையை, சிவஞான மாகிய கண் கொண்டு காண்பதே யன்றி, மல ஞானக் கண்ணினுற் காணுதல் கூடாதாம். இதுநிற்க இவ்வாறு திருவுருவங் கொண்ட மெய்ந்நிலையின் ஏதுவும் பிரமாணங் களும் வருமாறு—இலய, போக, அதிகார அருவ, அருவுருவ, உருவங்களானதற்குப் பிரமாணம்.

உயர்மறை புகழ் சிவனேங்கு சதாசிவ
னியலுமகேச னென மூன்றுயவை
யருவே யருவுரு வுருவா யடைவே
யொரு தொகை முப்பத் தொன்று கும்மே.

என்பதனுலும், இவ்வுருவ மாகும் சோபான முறையிற், பஞ்சசாதாக்கிய நெறியாகவே இலிங்க வடிவமானு மென்பதற்குப் பிரமாணம். "பரா பரனே பரம் சூக்குமாற் சூக்குமம்—சூக்கந் தூலந் தூலஞ் சிவசா—தாக்கிய முதலிவ் வைந்தின் றன்மை" எனவும்,

பஞ்ச கிருத்தியமே சுத்த வித்தை யென்பதற்கு,

"ஐவகைத் தொழிலா யமைவுறு சத்தி
மெய்வரு சுத்த வித்தை யாகும்,,

இத்தக வைத்திடு சுத்த வித்தையைத்
தத்துவ மலசிவ சத்தியெனத் தகுமே"

"உற்றிடு மதுதான் உபாதா னமதாம்
மற்றதன் கருத்தர் மகேசுர ராகும்"

"இவர்கள் வடிவா கியதிரு மேனியைத்
தவறகல் சுத்த வித்தியா தத்துவம்
மகேச தத்துவஞ் சதாசி வத்துவந்
தவாத விந்து நாதத்த் துவமெனப்
பகர் தருமறைகள் பகுத்துரைத் தனவே"

என்னுஞ் சூத்திரங்களி னுதியில்,

சிவ சாதாக்கிய மென்ற திருப் பெய-ருவமையில் சுத்தமாயை யினுண்டா-யதிருக்குமடா யளவறு மொளியாய்-விதமிகுமம்பர மின் னின் விளங்கி-விதமுறவெங்கும் வியாபித் திடுமே.

எனவும், இவ்விறுதியிலே,

"சுத்தமாயை தொகுத்துரைத் தனமினி-வைத்துணரசுத்த மா யையி னிலக்கண-மொத்துரைசெய்வ னுயர் மறை முறையே."

எனவுங் கூறப்பட்ட, ரௌர வாகம தத்துவ படலமொழிபெ யர்ப்பாகிய சதாசிவரூபம் என்னும் நூற் பிரமாணங்களால், அவ்வான் ம நாயக பரமசிவம், தன்னுருவத்திற்கு முதறுணை நிமித்தமாகிய மூவகைக் காரணங்களுமின்றி, தன்னைத் தனக்குத் தானே உருவ மாகக் கொண்டா ரென்பது, சற்காரிய சித்தாந்த மாகத் தெளிந்து நிச்சயிக்கத் தக்கதேயாகும். இவைகளை உள்ளவாறு பேசிய ஆகம சற்காரியப் பொருள்களை உய்த்துணரச் சத்தி இல்லாது, தங்கள் கலைஞான வெள்ளறி வினுல் மெய்யைப் பொய்யாகவும் ஒரு பொ ருளைமற்றொரு பொருளாகவுஞ் சாதித்து, அவ்வறிவு தானுமில்லாத நம்மவர்களாகிய சீவர்களை யெல்லாம் தங்கள் போதனு வரைவுகளாற் கெடுத்தல் மாத்திரையி னெழியாது, தாமும் இலக்கண வித்துவ சா மார்த்திய மென்னுந் தற்போத முனைவால், மீளாத நரகப் படுகுழி யில் விழுந்த யருவார். ஐயையோ! இஃதென்ன பரிதாபம்! இவரெ ல்லாம் ஆகம சைவசித்தாந்த நூல்களின் அவாவுடைய ராய், அவற் றைஆசிரிய முறையிற் கேட்டுச் சிந்தித்துணர்ந்த தெளிவினுல் புறம் அகம் சைவம் என்னும் முத்திறங்களால் விரிந்த முந்நூற் றறுபத் து மூன்று சமயங்களையு முள்ளடக்கிய, ஐம்பத் தாறு சமயங்களையு ம், இழிவெனக் கழித்து நீக்கிச், சற்காரிய சித்தாந்த சிவஞான நிலைய ராய், நித்தியானந்த அநுபவராகும்படி சற்குரு கிருபைசெய்வாராக.

இரண்டாவது
பதியிலக்கணம் முற்றிற்று.

மூன்றாவது

ஆன்ம இலக்கணம்.

அநாதி நித்திய வஸ்துகள் மூன்றனுள், சிவம் ஆன்மா என்னும் இரு பொருளும், நித்த வியாபக சித் தாதற் பொது மையா னொன் றாயினும், சிவம் மல ரகித மாதலிற், சர்வ ஞானம், ஆன்ம பிரேரக பஞ்ச கிருத்திய சர் வஞ்ஞத் துவம், அவற றைக் கடைத் தேற்றும் சர் வானுக் கிரக மாகிய இம் முக்குண சுதந் திர முடைய ராதலிற், சூக்கும சித் தாகவும், ஆன்மா அச்சிவத்துக் காளாந் திறமும், சத சத் தாகிய சார் போத நிலையும், வியஞ் சக மின்றி உணர்வு பெறாத சுதந்திர ஈனமு முடைமை யால், தூல சித் தாகவும் சொல்லப் படும். இங்கே சித் தென்னும் பதம், ஞானமே யாக, அவ் வியாபக அறிதல், சூக்கும தூல மென இரு பகுதி யாகப் பிரிக்கப்பட்டன. அவ் விரு பிரி வினுள், சூக்கும சித் தாவது அணுவோ ரண்ட மாம் படி நேரிய தாதலும் அண்டமோ ரணுவாம் படி பெரிய தாதலுமாம். அஃ தாவது உருவம் நிறங் குணம் நீளம் அகலம் முதலிய எவற்றையும், மன வாக்குக் காயங் களால் அளவை யிட்டு மதிக் கப் படாது, மிக நுண் பொரு ளாகிய ஓ ரணுவை, மிகப் பெரிய ஒரு அண்டமோ என்று காணத் தக்க அதி நுட்பப் பொருளாய், தன்னை ஒரு வகையாலும் அளவிடுதற் கரிய தாக நிற்கும் நிலை யாகும். இனி, அந் நிலைக் கெதிராக, இரு ளுலகம் சொர்ணபூமி, சக்கிரவாளம், புறவாழி, சத்தகடல், சத்ததீவு, சத்த மலை, கீழ் மேல் பதி னன் குலகங்க ளாகிய, சுவர்க்க மத்திய பாதலம் என்னும், மூ வுலகங் களையும், தூல உருவ மாகப் பிரேரிக் கும் சுத்த மாயா புவனம் முதலிய, இரு நூற் றிருபத்து நான்கு புவனங் களுஞ் சேரத், தன்னால் ஆதியிற் சிருட் டிக்கப் பட்ட எண்ணுக் கடங் காது மிகப் பெரி தாக ஒன்றாயுள்ள அண்டத்தை, ஓர் அணுவள வாகக் காணத் தக்க, அவ் வளவு மிகப் பெரிய பொருளாகி, தன்னை மறைக் கும் பொருள் வே றின்மை யால் மலாகித அகண்ட வியாபக சர்வ ஞான அதி சூக்கும சித்தா யிருப்பது, சிவ சொரூப மான தால், அதனை அச்சீவர்கள் தாமும், தங்கள் ஞானத்தா லுணர்ந்

தறிதல் கூடா தாம். ஆகவே, அப் பெரும் பொருளுக் குரிய சித்தென்னும் பதத் தையே தனக்கும் இயற்கையி லுடையது இவ் வான்மா வாகும். அந்த உண்மையை விளக்கவே, ஆசிரியர் நூல சித்தெனக் கூறினர்.

அவ்வாறு சித் தென்னும் சாதியொருமை யாற் பெருமை வாய்ந்த, இவ வான்ம சொரூப நிலை யில், அருவம் உருவம் நிறம் தொழில் முதலிய ஏது மின்றி, மன வாக்குக ளா லுணரப் படாது, அகண்ட ஞான வெறு வெளியா யிருத் தலால், அவ் வான்ம நிலையை உற் றுணர வன்மை யின்றிய பூருவ பக்க சமயிகள் யாவரும், சூனிய மெனவும், தூல தேக மெனவும், இந் திரியம் எனவும், கரண மெனவும், சூக்கும மெனவும், பிராண வாயு எனவும், சமூக மெனவும், தம் மறிவிற் கெட்டிய வளவில், தனி த்தனி வேறு வேறு கூறி இட ருறுவர். ஆனல் வே தாகம சற் காரிய மாக, அவை களை உற்று ச் சிந்தித்து நோக்கு மிடத்தில், அவ்வான்மா, சார் போத முத லின், தானென வேறு பிரிந்து காணப் படாது, சத சத் தென்னு மவ் விரண்ட னேடும், அத்துவித மாகக் கலந்து நிற்றலி னலே, சூனியமே ஆன்மா எனவும், இவ் வுடம் பெனத் தா னென வேறு பிரிக்கப் படாதொன் ருக நிற்றலின், அத் தேகமே ஆன்மா எனவும், இந்திரியங் களைக் கருவி யாகக் கொண்டு, பஞ்ச விடயங் களின் பயனைக் கவரு தலால், அவ் விந் திரியமே ஆன்மா எனவும், அந்தக் கரணங் களைக் கொண்டு, அவ் விடயப் பயனைப் பற்று தலால், அந்தக் கரணமே ஆன்மா வெனவும், அக் கருவி களைக் கழன்று நின்ற கனு நிலையிலே உள தாதலின், சூக்கும தேகமே ஆன்மா வெனவும், இவ்வாறுகரண இந்திரிய கருவிகளோடு,உயிர்த்தொழிலைப் பிராண வாயுவினுற் காரியப் படுத லால், அப் பிராணனே ஆன்மா வெனவும், இங்கே பேசப் பட்ட பல பொருட் கூட்டங்க ளோடு சேர்ந்து வியாபித்து நிற்றலின், சமூகமே ஆன்மா வெனவும், அவ் வச் சமயிகள் பேசிய உயிர்நிலையெல்லாம், அவ்வவ்வான் மாவின் ஏகதேச சஞ் சாரங் களுள் ஒவ் வொன்றே அன்மயு மன்றி, அதன் உண்மை நிலை யல்ல வாகும். இதுவு மன்றி, இவ் வான்மா சிவ மென்னும் இரு பொருளும், சித்தாதற் பொதுமையா னென்றுரு மென்னும் வேதவாக்கிய உண்மையை உணராப்பரிணத,வேதாந்தி,கிரீடாப்பிரமவாதி,ஏகான்மவாதி,சிவசமவாதி முதற்சிலசமயிகள்,பிரமமாகிய வஸ்து ஒன்றேயன்றி வேறு வஸ்து க்கள் ஒன்று மில்லை யெனவும், அவ் வொன்று

யபிரமமே, தன்மாயையினாலே, பல அண்ட புவனங் களில் வசிக்கும், வேறு வேறு பலவாகிய யாக்கை களையும், தானே தோற்று வித்து ஒன்றாகிய ஆகாயம், நீர் நிறைந்த பல குடங் களிலே தனித் தனி வேறாய்த் தோற்று வது போல, அவ் வவ் வுடல்கள் தோறும் நின்று நடனஞ் செய்வா னெனவும், அக்குட முடைந்த போதே அவற்றிற் றோன்றிய ஆகாயம் ஒன்றான வாறு போலத், தனித் தனியே தா னடங்கி யிருக்க உருவ காரிய மான கருவிக ளெல்லாங் கழன்று உடைய, அவ் வவ் வுடல் களிற் றங்கிய ஒவ் வொரு பிரமமும், தனித் தனி தானே பிரமம் தானே பிரம மென, இறு மாந் திருத்தலே முத்தி யெனவுங் கூறி, ஒன்றே பிரம மெனக் கூறிய உண்மையை உணராதவ ராய், அநேக பிரமங்கள் அங் கங்கே வேறா யுள்ளன வென்று, தா முணராது தம் வாக்கே சொல்ல நிற்பர். ஆகலால், அவரின் மலத்தைக் கழற்றும் வைத்திய சிவனாற் கொடுத்த, மாயா கருவி களால் வந்த அறிவினால், அத் தத்துவ கருவி களைக் கழன்று தம்மை வேறு பிரித்துக் கண்ட, ஆன்ம சொரூப நிலை யடைந்த அப் பக்குவ தருண சந்தியிலும், மல பக்குவ சத்தி நிபாத மின்மை யால், பின்னும் அவ் வாணவ மூடத் தால், தாமே பிரம மெனக் கொண்ட கொள்கையும், சித்தாதற் பொதுமையா னென் றாகு மென்னும் வேத வாக்கியத்தின், ஏக தேசத்திற் சில பொருந்து மாயினும், அவ் வான் மாவின் உண்மை நிலை அன்றாகும். "எத்திற ஞான முள்ள வத்திற மிச்சை செய்தி" என்னும் ஆசிரியவாக்கின்படி, எங்கே ஞான முள்ளதோ, அங்கே இச்சை கிரியையு முள்ளனவா மாதலால், சித் தாதற் பொதுமையி னுள்ள ஆன்ம ஞானமும், அதன் இச்சை கிரியைகளால் மலத்தை அவாவிப் பற்றுதலும், பின்பு தன் அறிவை விளக்கும் சிவத்தின் மே லிச்சை யால், அவரைப் பற்றுதலு மான கிரியையு முள்ளன வாம்.

ஆகவே முன்னமே பேசிய அகண்ட ஞான சித்தாகிய சிவமும் தன் னவர் களாகிய சீவர் களின் மே லிச்சையும் அவரைத் தம் வசப் படுத்தும் கிரியையும் உடைய தாதலினாற் றான் அவ் விரு வஸ்துகளின் ஞானக் கிரியை களும் ஒன்றினு ளொன்று அடங்குந் திறமும், அடக்குந் திறமு மாய் வேறு பிரிக்கப் பட்டு அத்துவித மாக நித்தியமா யிருந்த இவ் விரகசியப் பொருளை உணர்ந் தெடுக்க மாட்டாமை யாலே ஒன்றே பிரம மெனவும், அப் பிரமந் தாமே யெனவுங் கூறி உளறுவா ராயினர். இனி அப் பிரமத் தோ

கூடிப் பிரம மாகும் பெருஞ் செல்வத்தை அடையத் தக்க பெருமையினை யுடைய இவ் வான் மாவையும் அப் பிரமத் தையும் வேறாகக் கண்டு இருபொருளாக் கொள்ளும் சிவாகம நெறி யொழுகுஞ் சித்தாந்திகள் அவ்வாசிரிய வசனங்களில் இவ்வான்மா அநாதிமல சகிதனெனக் கூறிய சொற் கிடையினால், அநாதி அழுக்குடைமை பற்றி அசுத்தனெனக் கூறுவார். ஆனால் அவ் வாசிரிய வாக்கின் சொற் கிடையினாலே மலம் வேற்றுப் பொருளாகவும், தம்ம தல்லாத அம் மலத்தை இவர் பற்றிக் கொண்டாரெனவும் வேறு பிரித்துக் காணப் படுகின்ற தனால், இம்மல சகிதம் அநாதி * சகசத்தொன்றாதல் பெறப்படுகின்றது. அப்படியாக அம்மலம் சடப்பொருளாதலின் தானே இவ் வுயிரைப் பற்ற மாட்டாது. பின்னை அநாதியிலே வேறு பொரு ளின்மையாற் சிவம் தாமே சேர்த்து விட வேண்டு மெனில் அவரோ சர்வ சிவ தயாபர சங்கர மூர்த்தி யாதலால் அம்மலத்தை இச்சீவர்க ளோடு சேர்த்து விடார். பின்னை இவ் வான்மாத் தன்குற்றமாகத் தானே அம்மலத்தைப்பற்றிய தென்பதே தெளிந் தெடுத்த சித்தாந்த மாகக் காணப் படும்.

இன்னும் வேதாக மங்கள் அநாதியே மலத்தின் நீங்குதல் முதல்வன் வினை யாகவும், அம்மலத்தைப் பற்றுதல் உயிரின் வினை யாகவும் பேசிய உட் கிடக்கை, தூல சித்து வகையின் உணர்த்த உணர்த லாகிய சோபான முறையில் உணர்த்த வேண்டுதலால் சுதந் திர உணர் வின்றிய இவ் வான்மா,அச் சோபான கிருத்தியங் களி னிடையே அநாதியே மலத்தைப் பற்றி அயாந்த தென்பதே கருத்தாக நிச்சயிக்கப் படும். இனி அவ்வாறு மல மூடத்திற் சடமாய்க் கிடந்த போதும் கண்ணொளி சூரியனால் விளங்கு வதுபோல,சிவ சந் நிதியில் உணருந் திற முடைமையால் சேற்றுக் குள் மறைந்து கிடந்த மாணிக்கம் போலவும், இராகு கேதுக் களால் மறை பட்ட சந்திர ஆதித்திய கிரணங் களைப் போலவும் அவ் வான்ம ஞானம் மலத்தால் மறை யுண்ணு லன்றி அழிக்கப் படுவ தன் றாதலால், அவ் வியாபக ஞானம் முதல் கெடாது அன்று மின்று மென்றும் அழியாது நித்திய மா யிருந்தது. அப்படி யிருந்த தாயினும்

* சகசம்—சக = கூட, சம் = தோன்றுதல். அங்ஙனமயின் தீயிற்கு வெம்மையும் நீரிற்குத் தண்மையும் போற் குணமாகி, குணமழியிற் குணியும் அழியுமன்றே யெனின், அற்றன்று. சகசம் குணம், குற்றம் என இருவகைத்தென்னலானும், அவற்றுள் இது செம்பிற்குக் களிம்பும், அரிசிக்குத்த விடும் போல்வதாய குற்றமே யென்க.

இயற்கையிலே வியாபக பூரண வெண்கலை களையுடைய சந்திரன் தன் குற்றத்தால் வந்த சாபங் காரணமாகத் தன்கலைகள் நாடோறும் ஒவ்வொன்றாகத் தேய்ந்து ஒருகலை இருக்கும் சமயத்தில் அச்சமுடையனாய், தன்னைக் காப்ப வரான சிவனை யடைந்து வேண்டி நிற்க, அவர் முன் தேயாது தங்கி யிருந்த ஒரு கலையைத் தம் முடியின் மேல் வைத்த பெருமையால் அச் சாபக்குற்றம்நீங்கி அக் கலையின் விளைவாகத் தேய்ந்துபோன கலைகளையும் பூரணமாகப் பெற்று நித்திய மாயிருக்கும் படி இரட்சிக்கப் பெற்ற வாறு போல, இவ்வான் மாவும் தன் வியாபக ஞானம் தன் குற்றத்தால் அநாதியே அம் மலத்தின் மறைந்து அணுப்படச் சுருங்கப் பெறினும் சிவம் அதன்மேற் கொண்ட கருணை யினாலே ஆதியிற் சூக்கும தூல அதி சூக்கும சோபான முறைப் படி, பதிப் பஞ்ச கிருத்தியங் களால் அந்த ஞான மல மறைப்பை ஒரு புடை ஒதுக்கி வெளி வரச் செய்து அவ் வறிவைச் சிறிது சிறிதாக வளர்த்துப் பூரண வியாபக மாக நிரப்பிய போதும் அம் மல தற்போதத் தோடு நிற்குமாயின், முன் பழக்க வாசனை யாற் பின்னும் அவ்வறிவு சுருங்கு மெனக் கருதி முன்னமே அம் மலம் தன்னுள் மறைத்துச் சட மாக்கி வைத்திருந்தாற் போல, இவ் வான்ம போதம் வேறு பிரிந்து சிறிதுங் காணப் படாது தம் முள்ளடக்கி நித்தி யானந்த சுகங் கொடுப்ப ராத லால், ஆன்மாவை அசுத்த னெனக் கொள்ளுதல் சற் காரிய மாகாத வாறு காண்க. இனி, சித்தென்னும்பதத் தைத் தானும் பெற்றுக் கொண்ட பெருமை தங்கிய இவ் வான்மாவி னுண்மை நிலை,அவ்வான்ம ஞானத்தால் உணர்ந்து வாக்கினாற் சொல்ல எட்டா தாயினும் அப்பதம் அறிதற் பொருளி னொன்றாய காரண காரிய சம்பந்த சூக்கும தூல மென இரு வகைப்படுத்திக் கூறப்படுதலால் அவ் வறிதல் ஒன்றேயாகுமெனில் ஆகாது. எங்ஙன மெனில்,ஒளி யெனும் பொதுமையி னொன்றாய பேரொளி சிற்றொளி யாகிய சூக்கும தூல சூரிய கண்ணொளிகள் ஒன்றோ டொன்று பேதமறக் கலக்கும் உரிமை உடைமையால் அவ் விரண்டனை யும் வேறு பிரித்துக் கண் ணொளி யாகக் காணுங் கால் சூரிய வொளி யில்லையாகும். சூரியவொளி யாய்க் காணும் இடத்துக் கண்ணொளி யில்லை யாம். கண் ணொளியும் சூரிய வொளியு மென இரண் டாய்ப் பகுத்துக் காணப் புகினும் அச் சூரிய வொளியும் கண்ணொளியினாற் காணப் படுத லால் அது திரிவு காட்சி யாமே யன்றித்தெளிவு காட்சி யாகா ததனால், பேரொளி யாகிய சூரிய ஒளி யாய்க் காணுதலே தெளிவு காட்சி யாம்.

ஆகவே கண்ணொளி யில்லையாமோ வெனில், மற்றொரு வஸ்துக்களுக்கு மின்றி, ஆகாய மொன்றற்கே வியஞ்சகத் தாற் பிறந்த எதிரொலி வடிவமாகிய சத்தகுணம்,வியஞ்சகமின்றி இல்லாதபோதும், அவ் வாகாயத்தின் குண மன்றென்றல் கூடாத வாறு போல, கண் ணொளியும் வியஞ் சகத்தால் விளங்கி, அல்லுழி விளங்காமையாற் காணுதல்,கண்ணின் குணமன்றென்றல் கூடாதாம். இனிக்கண்ணொளியும் விளக் கொளியும், ஒன்றோ டொன்று காணுதலுங் காட்டுதலு மாகிய, சம்பந்த முடைமை போல, சூக்கும தூல சித்தாகிய சிவம் உயிரென்னுமிரண்டும்,உணர்த்தலு முணர்தலு மாகியசம்பந்தமுடைமையால், ஒன்றோ டொன்று பிரிபடாது, அத்துவித மாயிருக்கும். சூக்கும மான பேரொளியும், அப்பே ரொளியின் வியஞ்சகமாய், அவ்வொளியைப் பெறு மிமைக் குணத்தையு முடையது தூல சித் தாதலினாலே, தூலத்தின் காரணம் சூக்கும மென்னும் சற்கா ரியந் தவறாது, பேரொளி யாகிய சூக்கும அம்சையே, சிற்றொ ளிக் குணமாகிய தூலமாய், உயிருஞ் சிவமு மொற்று மைப்பட அத்து விதமா யிருத் தலால், அவ் வொளியும் ஒளிக் குணமு மாகிய இரு பிரிவி னுள்ளும், ஒளியே பொரு ளாத லன்றி, குணம் வேறு பொருளாதல் பெறப்படா மையால், அத் தூலசித்தாகிய ஆன்மாவும், தான் வேறு சூக்குமம் வேறெனக் கருதி யிருந்த அறியாமை அறிவை நீக்கி,அகண்ட அறிவினால், ஒளிக்குணமளவி லிருந்த தன்னை வேறு பிரியாது, பேரொளி யாகிய அச் சூக்குமப்பொருளையே ஐயந் திரித லின்றித் தெளிவு காட்சி யாய்க் கண்டு, அதனு ளடங்கும் அனுபவமே ஒருகாலும் நீங்காது நித்தியமாகப் பெற்றுக் கொண்ட மையால், அதனையே ஆன்ம சொரூபமென, தம் மனுபவ சிவஞானத் தாற் பெரியோர் காண்ப ராதலினென்க. இனி இவ்வாறு, சாதி ஒருமையால் நித்த வியாபக சித்தாய் இருந்த ஆன்மா, அசத்துச் சத்தாகிய இரண்டையும் பற்று மியற்கை ஞான முடையதாதலால், மேற்சாதியா னொருவன் தன்கிருத்திய குற்றத்தாற் கீழோனானாற் போல, ஒன்றுங் கொன்று எதிராகிய சத்து அசத்தென்பவற்றில், முன்னமே அசத்தைப் பற்றுதலினால் அசுத்த னெனக் கொள்ளு வோமாயின், ஒன்றுக் கொன்று எதிராகிய இரண்டு குணம் ஒரு பொருளுக் குள தாகலின், வேதாகம தருக்க முறைப்படி சற்காரிய மாகாது. ஆதலால், சத்தாதல் ஆன்ம நித்திய இயற்கைச்சொரூப குணமாகவும், அசத்தாதல் அதன் அநித்திய தடத்த செயற்கைக் குற்ற மாகவுங் கொளல் வேண்டும்.

அதனாற்றான், அநாதி செயற்கை யாய்த் தேடிய குற்றத்தை இடையிலே கழற்றி, தன்னியற்கைச் சுத்த நிலையாகிய சத்தைப் பற்றிச் சத்தா யிருத்தலை நித்திய மாகப் பெற்றுக் கொள்ளுதலையே சாயுச்சிய முத்திப் பேறென வேதாகமங்கள் நிருத்திக் கூறிய சம்பிரதாயம் யாவரு மறியும்படி வெளி வரக் கிடக்கும். அசத்துச் சத்தை யறியா தெனவும், அசுத்தம் சுத்தத்திற் கலவா தெனவும், இருள் ஒளியோடு கலவா தெனவும், சூக்குமத்தின் விரி தூல மெனவும், தூலம் சூக்குமத்தி னடங்கு மெனவும், அவ்வப் பொருள்கள் அவ்வவ் வியல்பிற் பிறழாது நித்தியமா யிருக்கு மெனவும், இன்னும் இவை போன்ற அநேக சற்காரிய வாக்குகளால் நிச்சயித்து ஆகமங்கள் அநாதி குற்றமாகப் பேசிய மல சகித அசுத்த நிலையினும், மேல் அநாதிக்கநாதி சுத்த னென்பதே, பிரதிஞ்ஞை செய்யத் தக்க சற்காரிய சித்தாந்த மாகும். இன்னும், "அநாதி சிவரூபமாகிய வான்மாத்-தனது மலத்தாற் றடை பட்ட வாறே" என்பதால், இவ்வான்மாத் தன்னியற்கை யாகிய சொரூப நிலையில்;அநாதிக்கநாதி சிவ சொரூப சுத்த னென்பதையும், தன் குற்றத்தால் தடைத்தச் செயற்கையில் இயற்கை வியாபகந் தடைபட,அநாதிய மலசகித னுயினன் என்பதுப்பெறப்படும். இன்னும்,

"அணுவினை யடைந்தே யென்று மகன்றிடா ஞானச்செய்தி
நுணிய பேருருவந் தன்னை நோக்காது நோக்கிப் பொல்லாத்
திணிய பேருருவிற் றேன்றுஞ் சிற்றறி வல்லன் யானென்
றெணுவதேயணுவின் காட்சி யென்றனனெவர்க்கு மேலோன்"

என்பதால், வியாபக அறிவுடைய வனுய்க் காணுதல், ஆன்ம தரிசன யாகலால், அழுக்குடைமை வியாபக விரோத மாதலின் அவ்வழுக்கைப் பற்றிய காரணத்தால், அணுத் தன்மை படச் சுருங்கிய ஆன்மா, அதனைப் பற்றுதற்கு முன் இயற்கை நிலையில், அநாதிக் கனுதி சுத்த னென்பதையும்,"ஓங்குணர் வினுள்ளடங்கி" என்பதனுலும், "அவனேதானே யாகிய வந்நெறி—ஏகனுகி யிறை பணிநிற்க"என்பதனுலும் அவ்வுண்மை நிலையே சிவத்தினு ளடங்கு மென்பதையும் நன் குணர்ந்து,அருவ உருவ முதலிய யாது மின்றிய அகண்ட வியாபக மாதலாற் பசு பாச ஞானங் களால் உணர வகப்படாது சிவ ஞான மொன்றினுலே உணரப் படுஞ் சத்துப் பொருளான தூல சித்தாகிய ஆன்மாவைக் காணு மறிவாகவும், அதனுக்கு ஆதாரமாய் நின்று அவ்வறிவை விளக்குஞ் சூக்கும சித்தாகிய

சிவத்தைக் காட்டறி வாகவும் அவ் வறி விரண்டனையும் வேறு பிரியாது ஒன்றாகவுங் காணுதலே சற்காரிய மாம். அதினும் தாயும் மகவும் போல ஆனந் தானுபவத்தை ஊட்டுதலும் உண்ணுதலு மாகிய அவ்வளவு பிரிவோடு பெத்தம் முத்தி யென்னு மிரிடத்தும் ஒரு படித்தாயிருக்கும் அப்பொருளை "அன்றன்றென நின்றனைத்தும் விட்டைந்தெழுந் தாய்—நின்றுள தது வே நீயனைத்தும்—நின் றின்று, தர்ப்பணம் போற் காட்டலாற் சார் யாயை நீயல்லை—தற்பரமு மல்லை தனி" என்னுங் குறிப்பைக்கொண்டு காணலாம். ஆகவே அநாதிக் கனாதி சிவ சொரூப சுத்தனாகிய ஆன்மா வானது,

"கண்ட விவை யல்லே னானென் றகன்றுகாணாக்
கழி பரமும் நானல்லே னெனக்கருதிக் கசிந்த
தொண்டி னொடு முளத் தவன்று னின்ற கலப்பாலே
சோக மெனப் பாவிக்கத் தோன்றுவன் வேறின்றி"

எனப் பட்ட சூக்கும தூல சிவவான்மா வென்னும் இரு வேறு பொருளும் வியாபக வியாப்பிய பாவத்தாற் கண் ணொளியும் ஆதித்த னொளியும் போல வேறின்றி ஒருங் கிசைந்து அத்து விதமாய் ஒன்று பட்டு நிற்றற் குரிய தனது அடிமைத்திறத்தையும், சிவனது ஆளுகைத் திறத்தையும் உள்ளபடி கண்டு அதனுள்ளடங்கி நிற்கும் சிவ யோக நிலையில், அச்சிவனும் இவனில் வேறாத லின்றி அத்து விதமாகத் தோன்றி இவன் மலங்களை நீக்கிச் சுத்த னாகச் செய்வன். ஆதலால், அவ்வாறு பெற்றுக் கொண்ட சிவ யோக நிலையில் வேதாந்த மகா வாக்கிய மான அது நா னென்னும் பதமும், சித்தாந்த மகா வாக்கியமான நீ யது னாகு மென்னும் பதமும் ஒன்றோ டொன்று முரணாது சர்வஞானசிவன்றி ருவாக்கிற்பிறந்த நட்டனைப்பொதுச் சிறப்பாகிய வேதாகமமென இரண்டாய்ப் பிரிக்கப்படினும் பொருளொன்றே யாய்ச் சமாதான சற்காரிய சித்தாந்தமாய்க் காணப் பட்டன.

இவ்வாறு தூலஉயிரும் சூக்கும சிவத்துடன் வேறின்றி அபின்ன மாய்,அத்துவி தானந்தம் நித்திய மாகப் பெற்றுக் கொண்டமை யால் இவ் வான்மா அநாதி சிவ சொரூப சுத்த னென்பதைச் சந்தேக விபரீத மின்றித் துணி பொரு ளாக நிச்சயிக் கலாம்.இன்னும்"மன்னவன் றன் மகன் வேட ரிடத்தே தங்கி வளர்ந் தவனை யறியாது மயங்கி நிற்பப்-பின்னவனு மென்மகனீ யென் றவரிற் பிரித்துப் பெ

ருமை யொடுந் தானுக்கிப் பேணு மாபோல்" என்பது நித்த வியாபக சித்தா யுள்ள பரமானந்த சொரூப சிவ சார்பின் வழித் தோன்றலாய் நித்த வியாபக சித் தாகிய ஆன்மா அறிவுப் பொருளே யான சாதி யொருமையும், அச் சிவானந்தச் செல்வ முழுவதும் தனக்கே சொந்த மாக உடைய அடிமைத் திறமு முடைய தாதலால், அவ் வரச குமாரனுக உருவகிக்க பட்டதும், அவ்வுரிமை கொண்டே அச் சிவத்தோடு கலந்த அத்து விதானந்தப் பெருஞ் செல்வ முத்தியை நித்தி யானந்த மாகப் பெற்றுக் கொண்டதுங் காண்க. இனி இவ் வான்மா இத் துணைப் பெரும் பொரு ளாகிய சுத்தவஸ்து வாயிருப்பினும் தனக்கு நித்திய உபகாரியாயிருந்த சிவத்தை மறந்து மலத்தைப் பற்றியதன் குற்றமே கன்ம மாக, அக் கன்மமே பிராரத்துவ அனுபவ நிலையினும் அச் சிவத்தை மறத்தலாய ஆகாமிய மாக வளர்ந்து உடலுடன் மற்ற உடலுக்கு வித்தாகி அத்துவாக்க ளாகிய சஞ்சிதக்கூட்டினுள் ளடங்கி இடையீடின்றி நீரோட்டப்பிரவாகம் போலத் தொன்று தொட்டு விடுதலைப் படாது வருதலால், இருவினைச் சக்கரத்திற் சுழன்று இறந்து பிறந் துழலும் போது அறிந்து மறியாமலுஞ் செய்த தருமாதி சிவ புண்ணியங் களால் அச் சிவத்தின் மேலன்பு கூர, அதன் பயனுகிய அவ்வருள் பதிதலால் தன்னை மறவாது நிலை நிறுத்தும் அகண்ட அறிவினுல் ஆகாமிய மேறுது தடை யுண்டு நிற்க, அக் கூட்டி னுள் ளடங்கிய சஞ்சிதம் அனுபவத்தாற் றெலைய, பின் வினை யிருப் பின்மையால் இரு வினை யொப் படைய மல பரிபாக மடைந்த சமயம் சத்தி பதியப்பெற்று, சரியையாதி மூவகைத் தவ முதிர்வினுல் ஞான நிலை யடைந்து மல சத்திகள் முழுவதுங் கழன்று போதம் முனையாது சிவத் திலுளடங்கி, நித்தி யானந்தச் செல்வ மனுபவிக் கின்ற அந் நிலை யினும் சிவம் சர்வ ஞான நீதிச் சொரூப கர்த்தவ்விய மாதலால், அவ்வப் பொருள்களின் சுபாவ இயற்கையின் ஏற்றக் குறைவு செய்யாது அவ்வான்ம சுதந்தர வீன சுபாவ இயற்கை யையும் அழியாது நித்திய மாக வைத்ததும் இவ்வான்மாவின் வியாபக ஞான சுபாவ சிவ சொரூபமே அன்று மின்றும் என்றும் அழியாது நித்தியமாக இருத்தலையும் நேராக வற் புறுத்திய வாறுங் காண்க.

"வசித்திட வரும் வியாபி யெனும் வழக்குடை யனுகி
நசித்திடா ஞானச் செய்தி யநாதியே மறைத்து நிற்கும்
பசுத்துவ முடைய னுகிப் பசுவென நிற்கு மான்மா" எனவும்

"அப்பொருளு மான்மாவு மாரண நூல் சொன்னபடி
தப்பில்லாச் சித்தொன்றுஞ் சாதியினு-லெப்படியுந்
தேரிற் றுவிதஞ் சிவாகமநூல் சொல்லுநிட்டை
யாருமிடத் தத்துவித மாம்" எனவும்,

"காணு மறிவுநீ காட்டறிவு நாமவற்றைக்
காணக்கழலுங் கழற்சியிலே-நாணி
நமைத் திரும்பிப் பாராதே நான்றுனென்னுதே
யமிழ்த்துசர சம்போனிற் பாய்"

எனவும் "அறிவுக் கறிவென்னு மாகமங்கள்சுந்த-அறிவென்னும் வேத்தி னந்தம் - பிறியா, நிலைக்குச் சரியாரு நீயென்று ஞனென்-றலைக்கும் மரி பிரமமை" எனவுங் கூறிய மற்றைய பலபிரமாணங்க ளாலும் நிச்சயித் துணர்தல் சற்காரிய மாம். இன்னும் இப் பொருளைக் காணத் தலைப்படுவோ மாயின் அசத்துச் சத்தாகிய ஈரிடத் தன்றி வேருய்த் தனி நிலையிற் காணப்படா தெனக் கூறிய சற்காரியப் பொருளினுல் இவ்வான்மா அநாதியே கூடிப்பற்றிக்கொண்ட அசத்தினுள் தான் தோன்றுது மறைந்து கிடந்தமையால் அதன் சொரூப மிதுவென யாரானு மறியப் படாது சூனியமாய் சடப் பொருளாகவே கிடத்தலால் அதனை ஒரு வாற்றுனு மறிதல் கூடாது. இனி அச்சிவ கிருத்திய கடைதலி ஞலே அம்மலத்தினின்று மொருபுடை யொதுக்கித் தோற்றுவித்த ஏக தேச சிற்றுணர்வால் அதனைக் காணுதலு மரிது. இனி அவ்வறிவைக் கொண்டு வேதசிவாகம விதிவழுவாது ஒழுகும் சாதன வலியினுல் அவ்வறிவு விரிந்து அகண்ட வியாபக தன் நிலை யடைந்த அவ் வருள் பதித லால், தத்துவ ரூபம் முதலிய பத்தவத்தையின் வழிச் சென்று, தத்துவ தரிசனஆன்மரூப சிவரூபத்திற் காணப்படுவதுஆன்ம தரிசன மாத லால், இந் நிலையிற் சிவ ஞானிகள் கண்ட காட்சியிஞற் றுன் அநாதியினும் சுபாவ இயற்கையிற் சிவ சொரூப நித்திய வஸ்துவா யுள்ளது என்பது தெரிய வரும்.இன்னும் சித் தென்னும் பத மாகிய ஞானம் எந்தப்படியும் அகண்டமா யிருக்குமன்றிச் சண்டிக்கப் படுதலா யிருப்பது சற்காரிய மாகாது. அவ்வதி சூக்கும வியாபக அறிவு, மிக நுண்ணிதா யிருப்பினும் தூலகாரியமாம்பொழுது தடித்து ஏக தேசத்தில் மறைக்கப் படுதலால், அச் சூக்கும நுண்மையே அம் மறைப்பை ஒதுக்கி அறிவை விளக்க வேண்டிய உரிமையால் அவ் விரண்டும் வியாபக வியாப்பிய பாவ மாய் ஒன்ரே

டொன்று இயைவு படக் கிடந்த உண்மை நிலையை அறிவுக் கண்ணி ஞல் பிரத்தியக்கக் காட்சியிற் கண்ட சிவன் முத்தரே அவ்வான்ம நிலையை உளளபடி கண்டவராகும். அவரடித் தொண்டின் வழி நின்று அறிதலே நம்மவர் கடமையாம்.

மூன்ருவது

ஆன்மலக்கணம் முற்றிற்று.

நான்காவது

மல இலக்கணம்.

மல மாவது வஸது மூன்றனு ளொன்று. அது காட்டம் அக் கினியைத் தன்னுள் மறைந்து வைத் திருந்தாற் போல ஆன்மாவின் ஞானக்கிரியை களைத் தன்னுள் மறைத்து அப்பொருளைவேறு கா ணுது தாஞகச் செய்து நிற்கும். அம்மலம் தன் சொருப நிலையில் ஆவாரக சத்தியால் அவ்வறிவை மறைத்தலும், தடத்த நிலையில் அதோ நியா மிகா சத்தியால், அவ்வறிவை விளக்குதலு மாகிய இவ்விருவகைச் சத்திகள் பிரதானமாக அவற்றின் வகையால் அனேக சத்திகளை யுடையதா யிருக்கும். இதுவே அசத்தெ னவும் மூல மலமெனவும் படும். இம்மலம் சதசத் தாகிய ஆன்மா வின் ஞானக் கிரியையின் வியா பகத்தைச் சுருக்கி, அணுத் தன்மை ப் படுத்துதலின் ஆணவம் எனப்படும். இதற்குஇன்னு மனேக நாம ங்க ளுள்ளனவாம். இதன் சொருப நிலையில் அருவ உருவ வடிவங் கள் யாது மின்மையாற் பசு பாச ஞானங் களால் அளவிட் டறி தல் கூடாதாம். இனி அம்மலமோ சுதந்திர ஈனமே இயற்கை யாயுள்ள ஆன்மாவுக்கு அதன் குணமாகிய ஞானக் கிரியையை விளங்குஞ் சிருட்டி காலத்தில் அநந்தராற் கலக்குண்ட அம்மலகா ரிய மாயையி னின்றுந் தோற்றிய கலையிற் பிரிந்த அவ்வியத்த பிர கிருதியில் வியத்தமாய்த் தோற்றிய முக்குணங்களில் ஆன்ம ஞான க் கிரியையின் குணமான அறிவையுந் தொழிலையும் சாத்துவிக ரா சத குணமாக அமைத்து இவ்வான்மாப்பற்றிக் கொண்ட மூலமல கு

ண தாமஸ மாக நிறுத்தி, அவ்வறிவு அறியாமையாற் செய்யுந் தொழில்கள் நல்வினை தீவினையாகவும், அவற்றின் பயன் இன்ப துன்ப மாகவும், அவற்றை யனுபவிக்குந் தானம் சுவர்க்க நரகங்க ளாகவும் அவற்றிற்குச் செல்லும் வழி இறத்தல் பிறத்தல் ஆகவு மமைத்து முன்னரே தோற்றிய குணத்தி னின்றும் புத்தியை வருவித்து, அதனினின்றும் மூவகை யகங்காரங் களையு முண்டாக்கி, அவற்றி னொருபிரிவாகிய பௌதிக அகங்காரத்தில் தன்மாத்திரையின் சூக்கும தூல பேதமாய் விடய பூதங்களையு முண்டாக்கி, மற்றைய தைசத வைகாரிக அகங்காரங் களில் ஞானக் கிரியைகள் விளங்குதற் கிடமான ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரியங்களையு முண்டாக்கி, பின் னும் புத்தியினின்றும் பிரிந்த தன்ம ஞாநாதி யெண் குணங்களில் முன்னைய நான்கும் சித்தாகிய ஞானக்கிரியையின் சார்பாகவும், பின்னையநான்கும் அசத்தாகிய மலத்தின் வசமாகவும், சதசத்தாகிய இயற்கை பிழை படாது போக வேது வாக்கி, அப்புத்தி குணங் களால் விரிந்த ஆயிரத்தெட்டுக் குணங்களையும் நிலையாகவுங் கலப் பாகவுமுள்ள எண்பத்து நான்கு நூறாயிரம் யோனி பேதங்களு ள்ளும் இவைகளை யெல்லா முள்ளடக்கிய முந்நூற் றைம்பத் தெ ட்டுக் குணபேதங்களைக் கொண்ட மனுவடிவில் விடுத்து இவைகளி ன் மூலமாகிய தன்மம் அதன்மம் என்னு மிருகுணத் தோடு நிறுத்தி, சத்தி நிபாதம் வருவிக்கு மெல்லை வரையும்,

"எல்லைகார் குயத்தினு மீர்க்க லொல்லா
வரம்பறு மிருளின் கற்றைக் கணங்களும்"

என்றாற் போலத், தன்வலி கெடாது இரும்பு போன்ற கடுமையும் தன்னையும் பிறரையுந்தெரியாது மறைக்கின்ற அந்தகாரமான இருள் மயமா யிருக்கும் அம்மல கூறாகிய அதன்ம குண நெறியினால் நரகத்துன்பத்தை அநுபவித்தாராயினும் ஆன்மஞானத்தின் கூறாகிய பசு புண்ணிய தருமங்களால் பெற்ற லௌகிகஐசுவரிய சுகாநு பவங் களைப் பெற்ற அந்தநிலை யினும் இந்தமல மறைப்பா ல் அதனையே முத்தியெனக் கொள்ளும் உலோகா யதர் புத்தர் அமணர் நிரீச்சுரசாங்கியர் கன்மயோகிகள் ஆகிய சமயிகளுக்கும் அவ் வுலோகாயத விரிவாகிய குணவாதம் மாயாவாதம்பாட்டம் பிரபாகர ம் பாஞ்சராத்திரம் சாங்கியவாதம் நியோகவாதம் சுபாவவாதம் கன்ம வாதம் சஞ்சயவாதம் சைனவாதம் பூதவாதம் உலகவாதம் சடபதார்த் தவாதம் நியாயவாதம் அனேகவாதம் என்னுஞ் சமயங்களினின்று அ

நுசரிப்பவர்களுக்குஞ் சென்ற அறிவு இம்மலத்தோடு சேர்ந்த இருளு லப் பாதலால் இவைக்கெல்லாங் காரணமா யிருந்தது இம்மூலமல மொன்றே யாகும்.

இன்னும் சிவமாந் தன்மை யடைதற்குரிய யோக்கியதை யுள்ள சீவர்களை யெல்லாம் அநாதி தொடங்கித் தாங்கற் கரிதாகிய கொடுந் துயரங்களைச் செய்து வருத்தியதுமே யன்றி, எண்ணில்லாத பிறவிக ளையுங் கொடுத்துத் தானும் பிரியாது நின்று"அல்லற் பிறவியலமலம் விண்ணுடுறையுந்-தொல்லைத் திருநகருந் துன்பு மலமலமாம்"என்றப டி இன்ப துன்பமாய ஈரனுபவங்களினும் பெருந் துயரத்தையே கொடு க்கின்ற இம்மலத்தின் செய்கையை ஒருசிறிது சிவஞானத்தினுற் றெ ரிந்த அடியவர்கள் பதை பதைப்புற் றலறுகின்ற வாக்குகளா லுணர லாம்.இம்மலம்கொடுங்கோல் செலுத்திச் சகல அண்ட ஙகளிலுமுள்ள இருநூற் றிருபத்து நான்கு புவனங்களிலும் வசிக்கின்ற எல்லாச் சீ வர்களையுந் தன்னு ளடக்கியாளுஞ் சத்துரு வாதலை யுணர்ந்த சிவம், அ ம்மலசத்தியைக் கெடுத்து அச்சீவர்களின் ஞானத்தை விரித்துத் தாமா கச் செய்துஇரட்சைபண்ணுதல் காரணமாகமலரகித பரமானந்த சொ ருபவகானந்த நிலையினின்றும் பிரிந்து மூவவத்தைப்பட உருவங்கொ ண்டு,இம்மல சத்துருவைச் செயித்தலாகிய ஆன்ம பஞ்சகிருத்திய யுத் தத்தைச் சதாகாலம் நடத்தி வருதலால்இம்மலம்தத்துவ தாத்விக பு வன போகங் களாகிய அசுத்தப் பிரபஞ்சங் களுக்கெல்லாம் முதற்கா ரண மாகவும் அவைகளைப் பிரேரிக்குஞ் சுத்தப் பிரபஞ்சங் களுக் கெல்லாம் ஏதுவாகவும் இருக்கு மேயாதலால் இதன் வல்லமையை எவ் வளவென அளவையிட்டு மதிக்கலாம். சத்தினியல்பை யுணர்ந்தார்க்க ன்றி அசத்தி னியல்பை யறிய வாராதென்பார், மெய்கண்டானுயின் அறிவறிந்த தெல்லாம் அசத்தாகு மென்றபடி, தத்துவஞான அனுப சீவன் முத்தர்களால் உணரலாமே யன்றி, நம்மவரால் உண ருதல் கூடாவாம்.இத்துணைப் பெருங் கொடுமையுள்ள மல விக்கினத் தால் வருந்துயரங்களை நீக்கு தலினுல் வயித்தியனுகவும், தம்பிள்ளை களி னுடலை வளர்த்தற் காய பருவத்திற் கியைந்த பாலன்னம் முதலி விய வைகளை ஊட்டி வளர்த்தும் அவரறிவு பாலிய தசையிற் சிறி தாகவிருத்தலால், அவ்வுடலோடு அறிவையும் வளர்க்கக்கருதிக்கல்வி க்கழகத் திருத்தி,பலவகை வித்தைகளிற் பயிற்றி அறிவை வளர்த்து அரங்கத்திற் பேரறிவுடையர் என்பதைக் கண்ட பெற்று ராயினோர் முன்னிருந்த அன்பி னெண்மடங் கேற்றமாய்த் தம்மோடு சேரத் த

றுவி அவருக்குந்தம்முரிமை முழுவதையுங் கொடுத்தல்போல, தம்வி யாபகச் சார்பினராகிய சீவர்கள் மலத்தி னமிழ்ந்திச் சிற்றறிவராய்க் கிடத்தலைக் கண்டு, அவ்வறிவைச் சிறிது சிறிதாக வளர்த்து, பூரண நிலையில் தாமாகச் செய்து, நித்தியானந்த செல்வம் நிலைமை யாகக்கொடுத்தருளு தலினாற் பிதாவாகவும் சிவத்தை உருவகித்துப் பெரியோர்கள் கூறிய சற்காரிய வாக்குகளால் எடுத்துக் கொள்ளும் பிரயோசனம் யாதெனில், நம் சுதந்திர காணியாகிய நித்திய செல்வம் நிலைமையாகத் தருகின்ற நம்பரம பிதாவான சிவபிரான் நம்பொருட்டுச் செய்த கட்டளையில் ஒருசிறிதுந் தவறு தொழுகி, நமக்கன்னிய மான மலகாரியப் பிரபஞ்சச் சிறு செல்வங்களிற் பற்றிய அவாவைவிட்டு, பரபுருட கமன மின்றிய பதிவிரதையைப் போல், அவரே நமக்குத் தஞ்சமென அவரடித் தொண்டின் வழி நின்று அன்பு செய்வோ மாயின் அம்மலம் நம் மேற் பற்றுத வண்ணம் திருவடி ஞானத்தைப் பதித்து நம்மை யாட்கொண் டருளுவாரென்பதே சற்காரிய சித்தாந்தமாகும்.

நான்காவது

மல இலக்கணம் முற்றிற்று.

ஐந்தாவது

கன்ம இலக்கணம்.

ஆன்மாக்கள் தம்முயிர்த் துணையாய சிவத்தை மறந்து மலத்தைப் பற்றிய குற்றமே கன்ம மெனப்படும். இக்கன்மம் நாசோற்பத்திக் குக்காரணமாதலால் மூலகன்மமாகிப்பிரவாகா நாதியாய் நின்றுஇருவினைக்குங் காரணபரமாகி மனவாக்குக் காயங்களாலே காரியப்படச்செய்யும் தூலகன்ம ஆகாமியமாய் ஆறத்துவாவினுள்ளடங்கிப் புத்தி தத்துவம் பற்றுக்கோடாக மாயையிற் சூக்கும கன்மமாய்க் கிடந்து, பிராரத்து வானுபவத்தாற் கழிவதாம். "நிலத்தின்கட் கிடந்த வித்து முளையைத் தோற்று வித்தற்கு அந்நிலக் குளிர்ச்சி துணைக் காரண மாதல்போல, தனு கரணபுவன போகப் பிரபஞ்சங்கட் கெல்லாம்

ம் சிவசத்தி துணைக் காரணம். இருவினைப்பட்ட ஆகாமிய கன்மமும் அதன் வழித்தாய துணைக்காரணம்" என்ற சித்தாந்தப்படி. அம்மூலகன்மத்தை நுகருவிக்குஞ் சமையத்தில்அவ் வான்மாக்கள் இருவேறு அறிவானுஞ் செய்த இருவினைப்பயனாகிய இன்ப துன்பங்களைப் பிராரத்து வானுபவமா யூட்டுங் தலைவனை மறந்து தாமே தேடித் தாமேயுண்பதாக வெண்ணுந் தற்போதமே ஆகாமியமாய் வளர்ந்து சஞ்சிதமாய்க் கட்டுண்டு கிடந்து, மறு சனனத்திற் பிராரத்துவமா யூட்டப்படுதலையும் மறந்தவழி, உண்டாகின்ற தற்போதமே மீட்டும் மீட்டும் ஆகாமியமாக வளர, இவ்விதமே அளவிறந்த சனனங்கடோறும் பிறந்திறந் துழல்வா ராதலால்,இம்மூல கன்மம் பிரபஞ்சங்கட் கெல்லாம் ஒருபுடை துணைக்காரண மென்பது சித்தித்தது. ஆயினும் இக்கன்மம் ஆன்மாவாகிய ஒருகருத்தனாற் றேடிக் கொள்ளப் பட்ட குற்றமாகிய பொருளாதலாற் காரண மாகாது காரியப் பொருளேயாம்.

இன்னும் ஒருவனுக்குப் போசன பதார்த்த விக்கினத்தால்விளைந்த நோயைத் தீர்க்கவந்த வைத்தியன்,முன்னர் விரேசன ஔடதத்தால் அப்பதார்த்த விக்கினம் ஒரு சிறிதும் அவனுடலிற் றங்காது போக்கிப்பின்னர் மற்றோர் ஔடதத்தால் அந்நோயைத்தீர்க்குமாறு போல, மலபரிகாரர்ஆகிய சிவன் மல நோயினரான ஆன்மாக்கட்கும் அம் மல மூட தற் போதத்தால் விளைந்த இருவினைப் பயன்களையும் புசிப்பித்துக்கழித்து,அதனால் இருவினையொப்படைந்தசமையத்தில் சத்தி நிபாத முறையிற் செய்யுந் திருவடிக் தீட்சையினாலே தத்துவநாச சர்வசங்காரஞ் செய்து,எஞ்சிய சஞ்சிதவினைகளையும்மறுசனனத்திற் செல்லாது கிரியா சத்தியால் நீக்கி, மூல மல சத்தியை ஞானசத்தியாற் றகித்து,சுத்தநிலையில்நின்மலசாக்கிராதி அவத்தையிற்றூய்மைப்படுத்தி,அவ்வான்மசொரூபத்துடன் நிற்கிற்பின்னரும் பழக்க வாசனையால் அவ்வசத்தைப் பற்று மாதலிற் பொருள் வகையாற் சித்துருபனும அநாதியியற்கைச்சொரூப நிலையில் நிறுத்தி அந்நிலை தம்மோடு பின்னமற அத்துவிதப் படும் பெருமையுடைய சிவரூப மாதலிற்றமது அகண்ட ஞானக் கிரியையினுள் ஆன்ம ஞானக் கிரியைகளை அடக்கி மூலமல சத்தியை வேரோடு களைந்து, ஆன்மாச் சிவமென இருபகுப்பின்றி ஏகிபவித்து நிற்கும் சிவயோக நிலையில், அவ்வருளே பரையாக அப்பராதீத பரமானந்த சிவசொரூப நிலையிலே ஆன்மபோத மடங்கு தலாற் சீவசத்த முமின்றி, சிவசத்தமும் நிகழாமல் அப்பொரு ளொன்றனையே உணருதலாகிய அகண்ட சிவஞானத் தோ

டும் அன்று முதலென்றும் ஒரு படித்தாய் ஒருங்கியைய நிறுத்திக் கா ணுதல் காட்டுதலாய இருவகை உபகாரங்களையும் பெத்தம் முத்தி இர ண்டினு முபகரித்து வருகின்ற சிவத்தின்மேல் அடங்காத இச்சை மீ தூர்தலாய ஆனந்தானு பவமாக்கு கின்ற நித்தியானந்த நிலையிலே இ க்கன்மம் மூலவேர் தானுமின்றி அழிந்து போவதாலும், அநாதி கார ணவஸ்துக்களி னொன்றுகாது காரிய அழிபொருளே யாமென்பது சற் காரிய சித்தாந்த மாதல் காண்க.

ஆகவே, ஆன்மாக்கள் சுதந்திர வீனத் தாழ்வினாலே தமக்கு நி த்திய உபகாரச் சார்பினை யுடைய சுதந்திர கருத்த னாகிய சிவனை எண் ணு தயர்ந்த குற்றமே மூல கன்ம மெனவும், இருவினைப் பயன்களை அ னுபவித்தற்கும் அவ் வனுபவத்திற்குக் கருவியாகிய பலவேறு வகைப் பட்ட உருவங்களுடன் எண்ணிறந்த சனனங்கடோறும் பிறந்திறந்து முழுதற்குங் காரணம் இம்மூல கன்மமே யெனவும், இக்கன்ம மூலமா ன அறியாமையை யகற்றி நல் லறிவினால் வந்த விசாரமுடையவராகி, சடசேதனப் பிரபஞ் சங்களின் இயக்கம் முற்றும் அப்பெருமானது திருவருட் செயலே யெனக்கண்டு "சர்வம்சிவமயம்சகத்" என்பதை இ டையீடுபடாத சிந்தையினராய்க்கொண்டொழுகி, அச்சாதனவலியினா லே ஆகாமிய கன்ம மேறாது தடைப்படவந்த இருவினையொப்பினாலே அக்கன்மத்தி னின்றும் விடுதலைப் படுவா ரென்பதும், அறியாமையை யகற்றி நல்லறிவின் விசார முடையராதற் கேது சித்த சுத்தியே யென் பதும், சித்த சுத்தியும் அப்பெருமா னருளிய கட்டளை யாகிய வேதசி வாகம விதி விலக்குகளை நன்குணர்ந்து நூலேணி-மயிர்ப்பாலங்களின் வழி நடப்பவர் சீலமாய் நேர் நின் றொழுக லாகிய வருண சம்ஸ்கார சமய சம்ஸ்காரங்களின் வழுவுறு வனுட்டிப்பாற் புண்ணிய விசே டத்தால் வருவ தென்பதும், இவ்வகைகள் வாய்த்தவழியே முற்கூறிய படி கன்ம விடுதலைப் படுவா ரென்பதும் இங்கே உய்த்துணரற் பால னவாகிய சற்காரிய சித்தாந்த மாகும்.

ஐந்தாவது

கன்ம இலக்கணம் முற்றிற்று.

ஆறுவது

மாமாயை இலக்கணம்.

மாமாயை யாவது சிவபெருமானது பெருங் கருணையான சிற்சத்தியிற் பிரிந்த சுத்தப் பிரபஞ்ச மூல காரணமாய், பின்ன சடசத்தியான தாரகப் பிரம சிதாகாச மென்று சொல்லப்படும். அது ஓமென்னும் பிரணவ ஓரக்கரமாயும், ஐந்தக் கரஞ்சேர்ந்த சமட்டியிற் பிரணவ சூக்கும பஞ்சாக் கரமாகவும், பிறவாகவும் விளங்கி, குண்டலி அமலை விந்து சிவம் சுத்த வித்தை சுத்த மாயை யென்னும் பல உபசார நாமங்களைப் பெறுவதாகவும் உளதாயினும் சடப் பொருளே யாகும். இவ்வாறாகச் சிவசார்பின்வியாபகசித்தாம் ஆன்மா, அநாதிபற்றிய மல மறைப்பால்ஞானக் கிரியைகள் தோன்றாதுமூடமாய்க்கிடத்தலால் அவ்வான்மாவை மலத்தினின்றுங் கழற்றித் தானாகச் செய்யும் வல்லப உரிமைகள் தனக்கே யன்றிமற்றொருவருக்கின்மையால்அவர்அறிவைத்திறக்கும் பஞ்சகிருத்திய திருவுளங்கொண்ட சிவன், அநாதியே மலரகித தற்சுதந்திர அகண்ட ஞான சூக்கும சித்தா தலினால் தனக்கென உருவ நாமம் தொழில் முதலிய யாதுமின்றிப் பசுபாச மனவாக்கதீத சிற்சத் பொருளான பரமானந்த சிவ சொரூப நிலையில் நின்றாராயினும், இச்சீவர்கள் பொருட்டுச் செய்யும் பஞ்ச கிருத்தியம் உருவ நாம மின்றிச் செய்தல் சற்காரிய மாகாமையால் சர்வப் பிரபஞ்சங்களுக்கும் முதறுணை நிமித்தமான மூவகைக் காரணங்களும் தானேயாய் நின்றும், தனக்கென மூலகாரண மேது மின்றி நிர்மல நிராலம்ப நிர்க்குண நிரவயவ பரிபூரண வஸ்துவாய், தன்னருளிற் பின்ன சத்தியாகியசுத்தப்பிரபஞ்ச காரண சிதாகாச தாரகப் பிரமத்தைத்தன் சிற்சத்தியினால் க்ஷோபித்து நடத்துஞ் செயற்கையால், அச்சத்தியே இலய போக அதிகாரமான மூவகை உருவமாக அச் சிற்சத்தியை அபின்னமா யுடையராவர்.

அச்சத்தி உருவமே தனதுருவமாகச் சிவசத்திசதாசிவமகேசுரருத்திர சிருட்ட சிவதத்துவேசராயமர்ந்துபஞ்ச கிருத்திய பதியாக நின்று முன்னம் தானாகவே செய்யும் பஞ்ச கிர்த்தியத்தால் பணயாதி பஞ்ச

சத்திகளும் உன்மனு சமனைகளும் அவற்றின்காரிய பரநாத அபரநாத பரவிந்து அபரவிந்து கலாதத்துவ புவனங்களும் அனுசிருதர் அனுதர்அனந்தர் வியோமரூபர் வியாபகர் ஆகிய ஐவரும் அவர்பிரிவாம் அனந்தேசுரர்ஆதாரசிற் சத்தி காலாக்கினைய கூர்மாண்டேய ஆடகேசுரஉருத்திர பேதங்களும் சதாசிவன் ஈசன் பிரமன் ஈசுரன் ஈசானன் ஆகிய மூர்த்த வஸ்துக்களும், இன்னும்ஈசானி பூரணி பூர்த்தி வாமைமூர்த்தியென்னும் அனுசதா சிவாதி சத்திபேதங் களும் உபாங்க வஸ்துக்களாகிய சூலம் மான் மழு வாள் வச்சிரம் நாகம் நீலோற்பலம் அங்குசம் நாதமணி அக்கினி முதலியவைகளும், லௌகிகம்வைதிகம் அத்தியான்மிகம் அதிமார்க்கம் மந்திரம் என்னு மைவகை ஞானங்களும் நான்கு வேதமும் இருபத்தெட் டாகமங்களும் சூக்குமைபைசந்தி மத்திமை வைகரி யென்னு நான்குவாக்கு களும் நிவிர்த்தியாதி பஞ்ச கலைகளும் பஞ்சபூத நிமித்த பிரம விட்டுணு உருத்திர மகேசுர சதாசிவ அபரகருத்தாக்களும், இடைகலை பிங்கலை சுழுமுனு நாடிகளும், சிருட்டகாரிய சிருச்சிய தத்துவமான மந்திர பத வன்ன புவன தத்துவ மந்திரேச்சுர பதேச்சுர வன்னேசுர புவனேச்சுர தத்துவேசுரர்களும், ஆதார தாங்கு குண் டலினி சர்ப்ப சோமசூரியாக்கினி சத்தி மண்டலங்களும், அனுசதாசிவ அட்டவித்தி யேசுர மந்திரேசுர உருத்திரஅனுபேதங்கட்குத் தனுகரணபுவன போக காரணமாகச்சுத்தகாலமுதற் பிருதிவியீறான முப்பது கருவிகளும் ஆகிய இவைகளையெல்லாம்பரிணமித் தழியாது படங்குடிலானுற் போல விரித்து ஒடுக்குவதான பரவிந்து சிதாகாச மகாமாயையும் சிவசத்தியின் விரிந்து ஒடுங்கும் பொருளேயாம்.

இச்சிவ சைதன்னியக் கலப்பான மகாமாயைக் கொண்டு தானுக இயற்றுஞ் சங்கற்ப காரியமாய் முன் விரிந்த உன்மனு கலையினு வியங்குவதாய சமனு கலா சத்தி காரிய ஞானக் கிரியா சத்தி பிரேரகத்தாலியங்கும் சிவ தத்துவங்களால் அசுத்த மாயையின் முதற் றேன்றிய கலை காலம் நியதி வித்தை ராகாதி வித்தியா தத்துவங்களையும் முன் மலத்தை ஒதுக்கிய கலையினுல் விளங்கிய ஞானக் கிரியை களின் உயிர்ப் பறிவைக் கொண்டு சூக்குமை யாதி வாக்குகளால் ஆன்ம தத்துவ ஞான கன்மேந்திரிய வாக்கு வசனித்த லாதிகளையும், மற்றும் மந்திரேசுர பதேசுரர்களால் மற்றைய தனுவாதி விரிவுகளையெல் லாம் காரியப் படுத்தியும் இவ் வண்ட பிண்ட மூலாதார தாபரமாய் ஆதார சத்தி அனந்த குண்டலி சர்ப்ப ஆதிகூர்ம ஆதிசேட காலாக் கினியா

திருத்திராற் றுங்கியும் மேல் சுழுமுனை நாடியான பகாமேரு வாதி மலைகளால் நிறுத்தியும் அவ்வத் தானங்களில் நின்று தரித்தும் இன்னும் பஞ்சபூத சந்திர சூரிய இயமான னாகிய அட்ட மூர்த்தமான விசுவ ரூபமாய் நின்று ஆக்கி நிறுத்தி அழித்தலாதி பஞ்ச கிருத்தியமுறையினால் சுத்தமாயா கிருத்தியத்தைச் செய்தபின், அநந்த ஸ்ரீ கண்டாதி கருத்தரில் அதிட்டித்து நின்று மாயாபிரகிருதிகாரியங்களைச்செய்தும் அய னரி யமன் என்னும் மூவரினு மதிட்டித்து முத்தொழில் களைச்செய்தும் சுத்தப் பிரபஞ்ச கிருத்தியபிரேரக தாபர மான சத்திப்பிரிவிற் றூரகபிரணைவ மகாமாயையால் அசுத்தப்பிரபஞ்சகாரியங்களை ஆக்கி நிறுத்தினுமெனவும், மலரகித உருவ நாம கிருத்திய காரணம் மலசகித உருவ நாம கிருத்திய காரணமாகச்சிவம்மலம் என்னுமிரண்டினுமே இருபிரிவினவாகச்சுத்த அசுத்தப்பிரபஞ்ச காரணமாகப் பரிக்கிரகித் தெடுத்துக் கொண்ட காரியப் பொருள்கள் ஆதலால் இவ்விரு வகைக் காரண காரியங்களும் இல்லை யாய் அழி யவே முத்தி பெற வேண்டுதலால் இம் மாயையும் விரிந்து ஒடுங்கும் காரியஅழி பொருளோடா மெனவும் நிச்சயித் துணருதலே சற்காரிய சித்தாந்தமாகும்.

"யாதுபாதானத் தென்று மிறைவன்று னிலய மாதி
பேத மூன் றுண்டா யாரும் பேசுதற் குரியனுனு
னுதுமா மாயை மாயை குண்டலி யமலை விந்து
தீதிலா வாசி வித்தை சிவ மிவை பரியா யப்பேர்.

"ஆதியாங் காலந் தன்னி லனந்தசா ரியமுன் னாக்கித்
தீதிலாக் குடிலை நாப்பட் சிறந்ததோர் ஞானந் தோன்றுஞ்
சோதியா யுருவமாகி யுலகெலாஞ் சூழ்ந்து மேலாய்ப்
பேதியா வதற்கு நாம நாதமாம் பேசுங் காலே"

ஆ று வ து

மாமாயை இலக்கணம் முற்றிற்று.

ஏ ழா வ து

அசுத்த மாயா இலக்கணம்.

சிவம் மலம் ஆன்மாவென்னும் வஸ்துக்கள் மூன்றுமே அநாதிகார
ண நித்திய வஸ்துக் களாயும், அவைகளின் தம்மியற்கைச் சொரூப
நிலையே நித்தியே சுத்தா யுளராயும், தம் செயற்கைத் தடத்த நிலை
யே பொய்யாய்த்தோன்றி அழிவ தாயு முள்ளனவாம். இவற்றில்மல
ம்ஆன்மா வென்னுமிரண்டும் தம்மியற் கைச் சொரூபநிலையுடையவா
யினும் சட சேதனப் பிர பஞ்சங்க ளாதலாற் செயற்கைத்தடத்தநி
லையைத்தாமே இயற்ற மாட்டா வாய்,சிவத்தால் ஆக்கப் படுதலே வே
ண்டுவன வாம். இனி மலரகித பரமானந்த சொரூப நிலையே அநாதி
நித்திய மா யிருத்தல் சிவசொரூப லக்கணமும் சத்தும் அசத்துமா
கிய இருதிற னையு மறிவ தாய், சுதந்திர அறி வின்றி வியஞ்சக அறி
வுடையதாய், அவ்விரண்டன் கண்ணும் நிலைபெற்ற அனுபவ முடை
யதாயிருத்தல் ஆன்ம சொரூப லக்கணமும்,அவ்வான்மாவின் ஞானக்
கிரியைகளை யில்லையாகத் தன்னுளடக்கித் தானே மூடகேவலமாக்கு
தல் மல சொரூப விலக்கணமுமாம்.

இனி, தன்னவராகிய சீவர்களின் மலத்தைக் கழற்றி ஞானத்தைவி
ளக்கித் தானாகச் செய்யும் கடமை மற்றொருவருக்கு மின்றித் தனக்
கே யுடைமை யால் தடத்த நிலை பெறுவ தற் கான ஏது மூல
ங்கள் ஒன்று மின்றி நிர்மல நிராலம்ப நிரவயவ மாயிருப்பி
னும் அவர்மேற் கொண்ட இச்சா பாசத்தால் தமதுபி ன்ன
சடசத்தியாகிய சிதா காசத்தையே பரிக்கிரக மாகக் கொண்டுஅரு
ட் சத்தி உருவ தாரகமாய்,இலய போக அதிகார அருவ அரு வுருவ
உருவ நாமமுடைய ராய், பசுபாசங்களைத் தடத்தநிலையாக்கிப்பஞ்ச
கிருத்திய நடனா னுக்கிரகஞ் செய்யும் நிலை சிவதடத்த நிலை யாகும்.
இவை பரிணா மித்து அழியாது படங்குடி லானாற் போல விரிந்து
ஒடுங்கும் தாரகப்பிரம காரண காரிய சுத்தப் பிரபஞ்ச மென்றுசொ
ல்லப்படும்.இனி ஆன்மா, தற்சுதந்திர ஞானமின்றி மலத்தினமிழ்ந்தி
ச் சிவத்தை மறந்து தேடிய கன்ம மலத்தோடு பஞ்ச கிருத்திய பதி
யினாற் கொடுக்கும் மும்மலங் களுஞ் சேரப் பஞ்ச மலங் களோ டுங்
கூடிக் கன்ம நுகருஞ் சகல நிலை ஆன்ம தடத்த நிலையாகும்.

அப்பதியின் சர்வஞ் ஞத்துவ வல்லபத்தால் திரிந்து நடத்த நிலை யாகி மூடத்திற் கிடந்த சீவர்களின் அறிவை விளக்குங் கருவியாகிய தனு கரண புவன போக தத்துவ தாத்து விகங்களுக்கு முதற் கார ணமாக மாயை யெனப் பெயருடையதாய், அப்பதி யின் ஔடத பரிக்கிரக மாய், அதன் காரிய கருவி களால் அறிவை விளக்கி வினை க ளை நுகருவித்துப் பாகப்படுத்தும் நிலை மல நடத்த நிலையாகும். இவை தோன்றி நின்று அழிதலை யுடையன வாகும். ஆகவே இம் மூன்று மே நித்திய வத்துக்களாக வேதாகமங்களில் நிச்சயித்துக் கூறப் பட் டுள்ள னவாம். இவற்றிற் சூக்குமு தூலமாகிய இருவகைச்சித்துக் களுமே காணப்பட்ட வஸ்துக்களாகவும், தூல சித்தாகிய ஆன்மாவி ன் சுதந்திர வீனத்தையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து, வஸ்து மூன்றாகச்சே ர்க்கப்பட் டன. இவை சொரூப நிலையிற் சிவம், ஆன்மா, மலம் மெ னவும், நடத்த நிலையிற், பதி பசு பாச மெனவும் பேசப்படும். இவ் வாறு, அநாதி காரண வஸ்துக்கள் மூன்றே உளவாகப் பேசப் பட் டிருப்பினும், அவற்றை ஒருவாறு நுணுகிப் பார்க்கு மிடத்து, சூக்கு ம தூல மாகிய, இருவகைச் சித்துக்களும், ஒன்றோடொன்று நித்திய சம்பந்த முடையவா யிருப்பினும், அத்தூல சித்தின் சுதந்திரவீனமே மலமாதலால், தூல பார்வையில் வஸ்து இரண்டே உளவெனக்காண ப்படவும், இத்தூல சித்தாகிய ஆன்மா, அநாதியே தன்ஞா னக் கிரி யை சடமலமாய்க் கிடப்ப, சூக்கும சித்தாகிய சிவம் ஒருவரே அநா தி ஏகநடன நிலையில் நின்றவராய், பஞ்ச கிருத்திய திருவுளங் கொ ண்டு, தன்சர்வஞ் ஞத்துவ வல்லபத்தால் அம்மல மூடத்தை ஒருபு டை ஒதுக்கி, ஞானக் கிரியையை ஏகதேசத்தில் வெளிவரச் செய்து, ஆன்ம சத்தம் நிகழச் செய்தனர்.

அநாதியிலே நித்தியமாயிருந்த வஸ்து ஒன்றே உளதெனக் காண ப்படவும் நின்று,' புறம், அகம், சைவமாகிய முத்திறத்தால் விரிந்த, ஐ ம்பத்தாறு சமயங்களும், ஒன்றோடொன்று பிரிதலையாய் வேறுபட்டு உலையத் தாமே தனிமுதலாகி, தமது பஞ்சகிருத்திய பிரேரகத்தால் வெளிவரக் காட்டிய ஆன்மாவிற்கு, முற்சுதந்திர வீனமாகிய மலசம்ப ந்த உரிமை தவறாது, மலகாரிய பிரபஞ்ச புவன போகங்களை ஆக்கி, அவற்றோடு முன்பழகிய பழக்க வாசனை ருசியினால், அப்பிர பஞ்ச போகத்திற் கிடந்தழுந்தி, ஒருவாறு பாகம் வர வினையினீங்கி, சத்தி பதிந்த, சிவஞான சீவன் முத்த பரசாயுச்சிய நித்தியானந்த அனுப வம் பெற்ற சுகாதீத நிலையி னும், மலசத்தம் நிகழாது உள்ள டக்கி,

ஆன்மா, சிவமென இருபொருளாய் நின்று, அவ்வான்ம சத்த மும் நிகழாது உள்ளடக்கி யிருந்தே சுகாதீதத்தில் அமிழ்ந்திக் கிடக்க, அநாதி ஏகானந்த நடன நிலையராய் நின்றபடி, அம்முத்திக் காலத்தும் தாமொருவரே ஏக நடனராய் நின்று நித்தியானந்த மூட்டுவாராதலால், வேதாகம புராண ஸ்மிருதி கலை ஞானங்களாகிய, சாத்திரங்கள் எல்லாவற்றாலும் அறுதியிட்டுக் கூறப்பட்ட நித்திய காரணவஸ்துக்கள் இம்மூன்றுமே யாக, மற்றைய வை களை யெல்லாம் காரிய அழிபொரு ளாகவே துணிந்து நிச்சயித் துணர்தல் சற்காரியமாகும்.

இது இவ்வாறுநிற்க, இனி, மலகன்மங்களோடு விரவிய அசுத்த மாயையாவது, முன்பேசிய வஸ்து மூன்றனுள் ஒன்றாகிய மலத்தின் காரியமே யாகும். இனி மாயை யநாதியே அழிவசை தலின்றி மல மூடத்திற் சடமெனக் கிடந்த சீவர்களின், மல வைத்திய ஔடத பஞ்ச கிருத்திய அனுக்கிரக காரண கருவியான பரிக்கிரக சத்தியா யிருத்தலினாலும், அதன் மூலமாகிய மலசொரூப நிலை, அழியாது நித்திய வஸ்துவி னொன்றா யிருத்தலினாலும், இன்னும் அநேகாகிய சீவர்கள் யாவரும், தங்கள் இருதிற னறிவில் ஒன்றாகிய சத்தையறியு மொளியறிவு, அதனை யின்றிப் பெறுதல் கூடாமை யானும், அவ்வயித்தியசிவபிரானாற் கொடுக்கப்பட்டஅன்றுமுதல், எண்ணடங்காத ஊழிக்காலச் சர்வ சங்கார மெத்தனை நடந்தாலும் தானழியாது நீரோட்டம்போலப் பிரவாகாநாதியாய், முத்தி பரியந்தம்நிலைபேறாக நின்று, தன்காரிய தத்துவ தனுகரண புவன போகங்களை யெல்லாம், தோற்று வித்து நிற்குந் தகுதி யுடைமை யானும், கன்ம வினைப் போகங்களைப் புசித்துக் கழற்றிய இருவினை யொப்பின், மலபாகசத்தி நிபாத சிவதீட்சையினால் வருஞ் சிவஞானப் பெருங்கடலிற் காட்டுவான், காண்பான், காட்சி, காட்சிப் பொருளாகிய சதுட்டய சாதன கருவிகளின், கைவல்லிய மூலகாரண சிரோமணி விளக்கொளி போன்று விளங்கும் பெருமை யுடைமை யானும், எங்கள் அருணந்தி சிவாசாரிய குருசுவாமிகள், இவ்வசுத்த மாயா இலக்கணங் கூறிய இடத்தில், "நித்தமா யருவாயேக நிலையதா" யெனக் கூறிய பிரமாணத்தானும், மாயையும் நித்திய காரண வஸ்துக்களுள் ஒன்றென்று சில சித்தாந்திகள் கூறுவார். அது பொருந்தாத வாறு மேற் காட்டுதும்.

மூலமல வைத்திய சிவபிரான் அம்மலத்தி னின்றுந் திரித்து
ஔடத பஞ்ச கிருத்திய ஆகந்துகபிரபஞ்ச காரண பரிக்கிர மாக
எடுத்துக்கொண்ட இம்மாயையை, சிவசத்தி பிரேரக அநந்தர்கலக்
குழி, முதலிலே கலை தோன்றி அவ்வாணவத்தை யொதுக்கி அறி
வை விளக்குத லாகிய அருளை அலர்த்தும் நியதியும் அந்தக் காலமும்
அக்கலையோ டுடன் றோன்றிய அவதர நாமங்களாய் விளங்க, அக்க
லையினால் மலமூடம் நீங்கி இயங்கிய போது ஞானசத்தி அறிவை
விளக்க, அவ்வான்ம அறிவு ஏகதேசமாய் விளங்குதலால் அக்கலையி
னின்றும் வித்தை தோன்ற, அவ்வாறு தோன்றிய கலையும் வித்தையும்
அறிவையுந் தொழிலையும் விளக்க, போக சுகங்களி னிச்சை அவ்வறி
வின் விளைவாதலால் அவ்வித்தையினின்றும் அராகதத்துவந்தோன்ற
இவ்வாறான பஞ்ச தத்துவங்களா லாகிய கஞ்சுக சரீரத்தைப் பொ
ருந்திப் போகவதுவான போதும் புசிப்புக் கிடமான தனு கரணாதி
புவன போகங்களின்றி அவ்வியத்தமா யிருந்த மூலஸ்தானமாய்நின்ற
இடம் பிரகிருதி ஆகையால், அவ்வித்தையி னின்றும் மூலப் பிரகிருதி
தோன்ற, அதன்மேற் கலை வித்தை அராகம்என்னுந் தத்துவங்களால்
காரியப்படும் இச்சா ஞானக் கிரியை மூன்று மொத்த விடம் பிரகி
ருதி யாகையாலும், அதிலிருந்தே தனு கரணாதி தோன்ற வேண்டு
கையாலும் இவையின் விகாரமே குணமாகும்.

இப் பிரகிருதியி லிருந்து குண தத்துவந் தோன்றிக் குண
சரீரமாய், இக்குண விகாரமாய ஞான வேதுவே பிரதான
மான சாத்துவிகமும் போக உன்முகத் தொழில் முயற்சியே இ
ராசதமும், போக மோட்சத்திற்கு விக்கினமாய மல மூட அந்தகார
மே தாமதமு மாக இம்மூன்று குணங்களும் மலசகித நூல சித்தின்
அம்சையாய் வேறுபட்டு விளங்க, அம்மூலப் பிரகிருதியின் அவ்விய
த்த அவதரத்தில் சித்தமும் அங்கினிலே நிச்சயம் வரும்போது அக்
குண தத்துவத்தி லிருந்தே புத்தி தத்துவமும், அப்புத்தியி லிருந்து
தைசத வைகாரிக பூதாதி யென்னும் மூவகை அகங்காரமும், அவை
களில் சத்துவ குணத் தைசத அகங்காரத்தில் மன தத்துவமும், சுரோ
த்திரம் துவக்கு சட்சு சிங்குவை ஆக்கிராணம் என்னும் ஞானேந்தி
ரிய மைந்தும், இராசதகுண வைகாரிக அகங்காரத்தில் வாக்குப் பா
தம் பாணிபாயு உபஸ்தம் என்னுங் கன்மேந்திரிய மைந்தும், தாமதகு
ணபூதாதி அகங்காரத்தில் சத்த பரிச ரூப ரச கந்த மென்னும் விடய
சூக்கும தன்மாத்திரை ஐந்தும், அப்பஞ்ச தன்மாத்திரையி னின்றும்

வெளியாதி பஞ்ச பூதங்களுந் தோன்ற இவ்வாறு கூடிய தத்துவங்கள் முப்பதோடுஞ் சேரப் புருடனையுங் கூட்டி அப்போக உன்முகமான புருடன் அதனை உண்ணுந் தனுவிற்கும் அத்தனுக்கள்வசித்தற் கிடமான அண்ட புவன மாட கூட தானங் கட்கும், அப்போக காரியமான போக்கியப் பொருள்கட்கும் ஏதுவாய்க் காரியப்படும்.

இப்பஞ்ச பூதங்களின், புற விரிவுகளாகிய கருவிகள் அறுபதும் மற்றைய புறப்பொருள் விரிவுகளு மெல்லாம் அப்பூத பஞ்சீகரணத்தால் விளையவேண்டுதலால், மயிர் முதல் தசை யீறான பிருதிவியின் குணங்க ளைந்தும், நீர்முதல் சளியீறான அப்புவின் குணங்கள் ஐந்தும், போக்கு முதல் பரிசமீறான வாயுவின் காரியங்க ளைந்தும், ஆகாரம் முதல் சோம்ப லீறான தேயுவின் காரிய மைந்தும், குரோதம் முதல் மாச்சரிய மீறான ஆகாயத்தின் காரியங்க ளைந்து மாகிய இருபத்தைந்து குணங்களும், அண்ட பிண்டம் எவ்விடங் களினுஞ் செறிந்து பரத்தலின் பஞ்ச பூதங்களுக்கும் ஒன்றுக் காயிர கோடியாய் ஐயாயிர கோடியும், மீட்டும் இருபத்தையாயிர கோடியுமான அண்டங் களாய் விரிந்தன வெனவும் இன்னும் பஞ்ச தன்மாத்திரையின் தூலமாகிய விண்முதற் பிருதிவி யீறான பூதங்களின் குணங்கள் ஒன்று முதல் ஐந்திறுகவிரியினும் ஒரு பூதத்துக்குஒவ்வோர்குணம் நிலை பேறுகஉள வெனவும், இப்பூதங் கட்குப் புலன்கள் காரணமும் காரியமு மாய் விளங்கும். விண் முதற் றேன்றிய நான்கு பூதங்களின் கீழ் நிலையினின்ற பிருதிவி தன்னின் மேலாய அப்புவின் காரியங்களைத் தன்னுள் ளடக்கி மேல் வியத்த மாய் நிற்றலால் நீர் உயர்ந்த தல்லவா மெனவும், இனி இவ்வாறு கூடிய அகக் கருவிக ளான தத்துவங்கள் முப்பதி னோடும் புருடனைக் கூடச் செறிந்து இந்தத் தத்துவங்களைக் காரியப் படுத்தும் பிரேரக கருவிகளான சத்தி காரிய சுத்தசிவ தத்துவங் களுக்குங் காரணமாய், இம்மாயை காரியமான மாமாயையும் தன்காரிய மான சூக்குமை யாதி நான்கு வாக்குகளுஞ் சிருட்டசிவ தத்துவங் களும் அச்சிவ தத்துவ காரியமாகச் சத்த கோடி மகா மந்திரங்களும், பராசத்தி சூக்கும வடிவாகிய அகர ஆகார உகர ஊகார மீறாகிய விந்து நாதங்களிற் பிறந்த அக்கரங்கள் பதினாறும், இன்னும் அச்சத்தியின் தூல தேகமாகிய ககர முதல் க்ஷகர மீறான முப்பத் தைந்துஞ் சேர்ந்த வன்னம் ஐம்பத் தொன்றும், பிரணவம் முதல் இரண்டக்கரந் தொடங்கி எட்டக்கரம் வரையுந் தொடரும் பதம் எண்பத் தொன்

றும் இப்பத நாயகருக்கு முதலாக விளங்கும் பதினொரு மந்திரங்க
ளும் இப்பதங்களின் மேற் பொருந்திய இரு நூற் றிருபத்து நான்
கு புவனங் களும் அப்புவன கர்த்தாக் களுமாகியஉருத்திர தலைவரு
மாய்ச் சேர்ந்த சிருச்சிய சிவ தத்துவ மைந்தையுந்தன்னு ளடக்கு
ம் நிவிர்த்தியாதி பஞ்ச கலைகளுந் தோன்றும்.

அவ்விந்துவி னின்றுந் தோற்றி முற்கூறிய அசுத்த தத்துவங்க
ள் முப்பதி னுக்கும் பிரேரக கருவியான சிவ தத்துவ மைந்தனோடு
ஞ் சேர்ந்த தத்துவங்கள் முப்பத் தைந்தினும் வியாத்த மாய், சட
த்துவாக்க ளாகி நின்று சஞ்சித வினைகளைக் கட்டி யூட்டு விக்க முன்
னைய சிருட்ட சிவ தத்துவங்க ளைந்தும் கலையாதி வித்தியா
தத்துவங்களைக் காரியப் படுத்த, வாக்கு நான்கும் வசனு
திகளை விரிக்க, சூக்கும பஞ்சாக் கரங்கள் அந்தக் கரணங்களி
னின்றும் அறிதலைச் செய்ய, பஞ்சப் பொறிகளையும் பஞ்ச பூதங்க
ளையும் மற்றைய ஐந்தக்கரங்களு மியக்க, பூத பஞ்சிகரண புற விரி
வுகளை யெல்லாம் பத புவன நாயகர் களாலும் நடத்திய பிரபஞ்ச
காரியங் களுக் கெல்லாம் முதற்காரண மாகவே யுள்ளது எனவும்,
இனி இவ்வாறு காரியப்பட்ட அசுத்த தத்துவங்கள் முப்பதும் இ
வையோடு சேர்ந்த புருடனும் இவற்றைக் காரியப் படுத்தும் பிரேர
ககருவியான சுத்த சிவ தத்துவ மைந்தோடுஞ் சேர்ந்த தத்துவம்மு
ப்பத்தாறும் இவ்வாறு சகலாவத்தை யடைந்த சீவர்களுக்குச்சுத்தா
சுத்தா னுபவ போகதான மாயிருக்கு மென்க.

இப்படிச் சகலாவத்தையி லறிவு விளங்கிப் போக உன்முக புத்
திபண்ணும் பருவம் அப்புத்தி தத்துவத் திலிருந்து தன்மம் ஞானம்
வைராக்கியம் ஐசுவரியம்என்பவும்,அதன்மகுணம்நாலும் ஆகிய,இவ்
வெண்குணங்களி னின்றும் கரண காரிய இந்திரிய மான மூவகையா
ன பாவ மைம்பதுந் தோன்றும். அவற்றில் அந்தக்கரண ஞானேந்தி
ரிய கன்மேந்திரியங் களான கரணங்கள் பதின் மூன்றும்பஞ்ச தன்
மாத்திரை பஞ்ச பூத மென்னுங் காரியங்கள் பத்தும், ஞானேந்திரிய
கன்மேந்திரியம் மனமெனும் பதினொன்றும், அகங்காரமெட்டு,புத்தி
யெட்டாகிய பதினாறுமாய்க் கூடியஅந்தப்பாவமைம்பதும்புத்திகுண
ங்களாய்விரிந்த தன்ம அதன்ம எண்குணங்களுள் தன்ம குணமான
ஞானம் சாத்துவிக குணத்தாலும், மற்றைய தன்மகுணம் மூன்றும்
இராசத குணத்தாலும்,இவைக்கெதிராகிய அதன்ம குணம் நான்கும்

தாமத குணத்தாலும், விரிய இவ்வெண் குணங்களில் தன்மம் பத்து, ஞானம் எட்டு, வைராக்கியம் ஒன்பது, ஐசுவரியம் எட்டு, அதன்மம் பத்து, அஞ்ஞானம் எட்டு, அவைராக்கியம் ஒன்பது, அனைசுவரியம் எட்டு ஆகக் கூடிய புத்திகுணம் எழுபதும், இன்னும் பிசாச முதல் பிராமணர் ஈறாகிய தெய்வ யோனிபேதங்கள் எண்வகைக்கும் இவ்வெண் குணங்களால் ஒவ்வொன்றுக்கு எட்டு முதல் அறுபத்து நான்குவரையும் விரியவந்தஐசுவரிய குணங்கள்இருநூற் றெண்பத்தெதெட்டும், பின்னும் இக்குணங்களில் ஒன்றுமுதல் எழுவரையும் எண்வகையால் விரிந்த முப்பத்தாறு எழுபத்திரண்டு நூற்றெட்டு நூற்றுநாற்பத்துநாலு இருநூற்றுப் பதினைந்து இருநூற்றறுபது ஐம்பத்திரண்டு ஆகக்கூடிய குணபேதங்கள் ஆயிரத்தெட்டினையும், பசாச முதல் எண்வகையோனி பேதங்கட்கும் கூறிய ஐசுவரிய குணபேதங்களே இருநூற் றெண்பத்தெட்டுங் கற்பித்திருக்கையால் பிரதானகுணங்களாகிய இந்த உஅஅ-ம், தன்மாத்திரைகளாய் விரிந்தகுணம் எழுபதுங்கூடிய முந்நூற்று ஐம்பத்தெட்டுக் குணங்களே இம்மனுடரிடத்திற் குறையாது நிறைந்துள்ளவாயினும், இவைகளின் மூலமாகிய புத்திகுணங்க ளெட்டினுள்ளும் இவ்வெட்டையு முள்ளடக்கிய நற்குணந்தீக்குணமாகிய இரண்டுமே பிரதானமாகப் பிரியாது இவ்வுயிர்கள்தேடிய கன்மானுபவங்களைப் புசித்துக்கழற்றிய இருவினையொப்பில் விளையும் சத்திநி பாதம் வரையும் ஒழியாது நிலைபெறாக நிற்கு மெனவும், இவைகளில் தேவநிந்தனை முதலிய வதன்ம குணங்களையே விசேடமாகப் பொருந்திய சீவர்கள் யாவராயினும் யாதனு சரீரத்தோடு நரகத் துன்பத்திற் கிடந்தழுவார்.

அவற்றிற் கெதிராகிய தன்ம குணங்களில், தன்ம வைராக்கியத்தால் உலோகாயத புத்த சமண ஞானமு முண்டாகும். அவ்வுலோகாயத சமயத்தில் மாயாவாத வேதாந்தம் முதலாக விரிந்த அநேகவாத சமயங்களில் அனுசரித்தவர், நெடுங்காலம் சனன மரண விடுதலையின்றிச் சக்கரத்திற் சுழன்று பின் கரையேறுவார். ஞானவைராக்கியத்தோடு சிறிது அருளுஞ் சேருமாயின் கன்மயோக சமய சாதன முடையராவார். இவ்வாறு புத்தியினின்றும் பிரிந்த குணபேதங்களால் விரிந்த புறம் அகம் சைவ மென்னு முத்திறங்களால் வேறுபட்ட முந்நூற்றறு பத்து மூன்று சமயங்களையும் தன்னுளடக்கிய ஐம்பத்தாறு சமயங்களினின்றும் அனுசரித்தவராவர்.

அவைகளின்றுந் தப்பிய சாதன விசேடத்தால் புண்ணியபாவ துலையொத்து, சத்திநிபாதம் பெற்ற சிவஞான உணர்வினுல் பஞ்ச பூதப் பழிப்பு பொறியற வுணர்தல், அந்தக்காண சுத்தி கலாதிநிராக ரணம் சுத்ததத்துவ தூஷணம் என்னும் பஞ்சசுத்தியின் முறையினுல் இப்பஞ்ச பூதங்களின் சொரூபம்-சதுரம் பிறை திரிகோணம் அறு கோணம் வட்டமாகவும், சுபாபம்-கிடத்தல் பாத்தல் வளர்தல் நிறை தல் தரித்தலாகவும், நிறம்-பொன்மை நீலாதியாகவும்,குணம்-தரித்து ப் பதஞ்செய்து ஒன்றுவித்துத் திரட்டி இடங்கொடுத்தலாகவும், வி சேடம் நவாத்திஞநிநீராதி உதாாக்கினியாதிநாடிகளிற் செல்லும் வா யுவாதி குரோதாதியாகவும், வியாபக வியாப்தி அண்டம் பிரகிருதி மாயை சதாசிவம் சத்தி யளவாகவும், காட்சி-இவை பிரபஞ்ச மெனக் காண்டலாகவும், தரிசனம்-இவை சடமென உணருதலாகவும், சுத்தி இப்பூத பஞ்சீகரண புறக்கருவிகளா லாகிய அண்ட பிண்டங்களையெ ல்லாம் பொய்யெனக்கண்டு கழித்தலாகவும், இவ்வாறு பிரபஞ்ச பஞ் சபூதப் பழிப்பு நீங்கிய அவதரம், நான்குவாக்குகளால் இயங்கும் க ன்ம ஞான பஞ்சப் பொறிகளையும் முற்கூறியபடி சொரூப சுபாவ சுத்தியினுல் தசகாரியங்களையு முணர்ந்து இவையுஞ் சடமாமெனக்க ண்டுகழித்து அதன்மேல் அந்தக் கரணங்களையும் தானே இயங்கமா ட்டாத சடமெனக் கண்டு நீக்கி, மேல் அகக்காண கலாதிகளும் சத் திகாரிய சிவதத்துவ பிரேரகத்தால் காரியப்படும் சடப்பொருளேயா மென்பதைத் திடமதாக உணர்ந்து,இவ்வசுத்த காரிய கருவிகளையெ ல்லாம் கழித்து நீக்கிய பின்னரும் இவைகளையெல்லாங் காரியப்படுத் தும் காரண சைதன்னிய சிவதத்துவங்களே பெரும் பொருளெனக் கண்டபோதும்,அச்சுத்த தத்துவங்களின் சொரூபம் நின்மலமாய்,சு பாவம் நித்தியமாய்,உருவம் வித்தைகள் வித்தையீசர் சதாசிவாதி ப தமூர்த்திகட்குந்தனுகரணுதி ஆவதுமன்றி, விஞ்ஞானகல பிரளயாக ல அபர முத்தர்க்கும் தனுகரணுதி கொடுப்பதாய், விசேஷ சிவ அதி ட்டான தானமாய்,குணம் அசுத்த மாயாகாரியங்களை நடத்தலாய் வியாப்தி விந்து சத்தியளவாய், வியாபகம் சிவவடிவளவுமாய் நிறம் படிகமாய், தரிசனம் இவையும் சிவசத்தியி னியக்கமெனக் காண்ட லுமாய், சுத்தி இதனையுஞ் சடமெனக்கண்டு கழித்து இவற்றையும் நீங்கிநிற்பதாய், இவ்வாறு சுத்ததத்துவங்களையும் தானே இயங்கமா ட்டாத சடமெனக்கண்ட சிவஞானபக்குவரின் பாசதத்துவ விடுதலை ப்படும் வழியாக முன்னேகூறிய பஞ்சகிருத்திய உற்பத்திமுறைப்ப டி சிவகிரியா சத்தியின் தொழிலறுதலாகிய பஞ்சகிருத்திய விடுதலை

யில்,அச்சிவசத்தியா லியங்கும் சிருட்ட சிவதத்துவங்களின் பிரேரக மொழிதலால்,அக்கலை வித்தை ராகமாதி தத்துவங்களால் காரியப்படுஞ் சீவரின் ஞானக் கிரியைகள் சீவியாது செயலற நிற்க,அந்தஞானக்கிரியைகளால் விரிந்த அந்தக் கரணங்கள் தொழிற்படா தொழிய அப்புறக் கரணங்களாற் செல்லும் பொறிகளைந்தும் கவருதலின்மையாற் புலன்களைந்தின் போக பிரயோசனங்கள் இல்லையாய் ஒழிந்து அழிவனவாக,இந்தப்படி ஐவகைத் தத்துவங்களும் ஒருங்கே ஒரே சமுகத்திற் சிவசத்தி பிரேரக மறுதலாகிய ஒன்றினாலேயே அழிந்து நீங்கி விடுதலாகிய பிரபஞ்ச காரிய தத்துவங்களி னியற்கை இதுவெனக் காணலே தத்துவ ரூபமுமாம்.

அத்தத்துவங்களையுந் தன்னையும் பிரித்து வேறாகக் காணுதலாகிய தத்துவ தரிசன ஆன்ம ரூபமும் அவ்வான்ம தரிசனத்திற் காணப்படும் சிவரூபமும், அத்தத்துவ சுத்தி ஆன்ம சுத்தியாகிய சிவதரிசன சிவயோகமுமான தசகாரிய சாதனவழி ஒழுகிய மோட்ச இச்சுக்களின் சனன ஏதுவான பாசவிடுதலைப் படும்முத்திபரியந்தம் நீங்காதுநின்று, மும்மலங்களையும் தனது வேகத்தினாற் கழற்றிக் காலதத்துவம் விட்டுநீங்க, அந்தப்படி பாசங்கழன்ற பரிசுத்த ஆன்மாக்களுக்கு மேல்வருஞ் சிவப்பேறாகிய சிவானந்தத்தை நித்தியானுபவமாக நியமித்து அப்பால் நியதிதத்துவம் விட்டுநீங்க, மேல்கலை வித்தை ராகமென்னுந் தத்துவங்கள் மூன்றும்,அவரின் ஞானக் கிரியைகளைவிளக்கிக்கரண இந்திரிய விடய போகங்களினெல்லைமுடிந்த இருவினையொப்பளவில் நின்று நீங்க, அதன்மேற் சுத்த கலாதிகளால் இயங்கிய அந்த ஞானக் கிரியைகள் பக்குவமுதிர்ச்சியால் அப்பெருங் கடலாகிய சிவ ஞானத்தோடு ஏகிபாவமாய்க் கலந்து உள்ளடங்கும்வரையும், அச்சுத்தகலாதிகள் நின்று அப்பால் நீங்க அவ்வான்ம ஞானக்கிரியைகள் அநன்னியமாய் ஒன்றுபட்டு, அச்சிவஞான மயமாகவே விளங்குமாதலால், சத்துப் பொருளாகாது, இந்திரசாலம் கனவு பேய்த்தேர் முதலிய உவமைகளா லியைக்கப்பட்டு, நிலைப்படாது சடிதியிற்பொய்யாய்த் தோன்றி அழிவதான பொய்ப்பிரபஞ்ச காரியகாரணமான தெனவுங்கூறப்படுதலானும்,இன்னும் அவர்தாமே,"வசித்திடவரும்வியாபி யெனும் வழக்குடையனாகி-நசித்திடாஞானச்செய்தி யநாதியே மறைத்துநிற்கும் - பசுத்துவ முடையனாகிப் பசுவென நிற்கு மான்மா" எனவும் "அநாதி கேவலந் தன்னுண்மை" யெனவும், கூறியவாற் றானும் இன்னும் இம்மாயையே மலமன்றி வேறாய்மல

மென ஒருவஸ்து இல்லை யெனக்கூறும் வாதிகளுக்குத்தரங் கூறு மவதரத்தில், ஆன்ம அறிவை மறைக்குந் தொழில் மலத்துக்கு உளதாகவும், அவ்வறிவை விளக்குந் தொழில் மாயைக்கு உளதாவும், ஒளியு மிருளும் போல ஒன்றுக் கொன்று எதிராகிய பகைப் பொருள்க ளாகவும் பேசப்பட்டுள்ள இம்மாயை, அவ்வான்மாவோடு அத்துவித மாய்ப் பிரிபடாது ஒற்றுமைப்படும் பொருளாக அநாதியே உளதாயின், அவ்வான்ம ஞானக்கிரியை மறைபடாது விளங்கிய படியே இருக்க வேண்டியதால், இவ்வாக்குகள் ஒன்றோடொன்று முரணி, கேவலந் தன்னுண்மை யெனக் கூறிய சித்தாந்த சற்காரியம் பிழைபட, அவ்வான்மாவின் உண்மை சகல நிலையே யநாதி யெனக் கொள்ள வேண்டி வரும்.

இவ்வான்மாத் தன்னி யற்கையின் வியாபக முடைய தாயினும் சுதந்திர வீன தூல சித்தாக வியஞ்சக மின்மையால், மலத்தினமிழ்ந்தி ஞானம் மறைதலால், தன்னுயிர்த் துணையாகிய சிவத்தை மறந்த குற்றமே மூலகன்ம மாக, அதன் காரிய வினைகளுக் கமைத்த போகங்களைப் புசிப்பித்துதொலைத்தே அம்மலத்தினின்றுங் கழற்றித் தாமாகச் செய்ய வேண்டிய சற்காரிய முறைதவறாது, அம்மலநோயைக் கழற்றும் வைத்திய நாத சிவபிரான், பஞ்ச கிருத்திய ஆதிகாலத்தில் தன்கை யௌடத பரிக்கிரக சத்தியாக எடுத்துக் கொண்டமையாலும், ஔடத பரிக்கிரக மென்ற சத்தார்த்தங் களாலும், இம்மாயை அநாதி காரண மாகாது, ஆதி பஞ்ச கிருத்திய காரணமாய் அக்கிருத்திய விதிதலை அந்தத்திற் காரிய அழிபொரு ளாகவே நிச்சயிக்கப் படுவதாம்.

இன்னும் சீவர்கள் அநேக ராதலால் அவரின் மலவைத்திய கிருத்தியம் சதாகாலம் வேண்டப் படுதலின், அவ்வான்ம இளைப்பாற்றும் பொருட்டு அவராற் செய்யப்படும் அவாந்தர சர்வ சங்காரகாலத்தில் தனுகரணபுவன போக்கியப்பொருள்களெல்லாம் ஒரு சேர அழியப் பட்டாலும் அவற்றின் காரணமாகத் தான் அழியாமல் நின்று பின் புன ருற்பத்திக் கேதுவாக அவைகளையெல்லாம் மீட்டும் கொடுத்துச் சனனங்கள் தோறும் இடைவிடாது நீரோட்டப் பிரவாகம் போலத் தொடர்ந்து நிற்கு முரிமை ஒன்றளவில் ஆசிரியர் நித்த மாயென்னும் உபசார வசனத்தைக் கொடுத்தமையினால் அவாந்தர (இடை)அநாதி யெனப் பொருள் கொள்ளுதலே சற்காரியமாகும். அவ்வாறு கொண்டாலும் இவ்வான்மா மலபாக மடை

ந்து இருவினை யொத்த சத்திநிபாத முத்தியந்தத்துவ நாசஇறுதிச் சர்வ சங்கார காலத்தில், காரணங் கிடக்கிற் காரியந் தோன்று மென்னும் சற்காரிய முறை தவறாது, தனுகரணாதி தத்துவ காரியங்களோடு அவைகளின் காரண மான இம்மாயையும் ஆசிரிய முறை அறுவகைத் திட்சைகளால் ஒருசேரச் சங்கரித்துப் பின்சுத்தா வத்தையின் நிறுத்துவா ராதலால், சிவரின் அநாதி மூல கேவலத்தில் நின்றும் விடுதலைப் படுத்தும் பஞ்ச கிருத்திய பதி, ஆதிகாலத்திலே உண்டாக்கிக் கொடுத்து, முத்தியந்தக் காலச் சுத்த நிலையில் அழித்து விடுதலால் ஆதியு மந்தமு முடைய காரிய அழிபொழிளாகு மென்பதை நன்கு யூகித்துணர்ந்து அநாதி சகலம் அநாதி கேவல மென ஆன்ம நிலையை இரண்டு பட மூரணும் பின்னங்களை யொழித்து நித்தமா யெனக் கூறிய ஆசிரிய திருவாக்கி னருத்தம் கால நீட்டிப் பைக் கொண்ட அவாந்தர நித்தியமெனச் சித்தாந்த சமாதான சற்காரியப் பொருள் கொள்ளுதலே சிவ ஞான உணர் வுடையோர் கடமை யாகுமென என்சிற்றறிவிற் கொண்ட ஆராய்ச்சித் தெளிவா மென்க.

இன்னும் சற்காரிய முணர்ந்த மெய்கண்ட சிவாசாரியர், "நெல்லிற் குமியு நிகழ்செம் பினிற் களிம்புஞ்-சொல்லிற் புதிதன்று தொன்மையே" என்னும் உவமை முகத்தால் "வல்லிமல கன்ம மன்றுளவாகு" மெனக் கூறிய திருவாக்கையே பிரமாண மாகக்கொண்டு சிலர் மூம் மலங்களையும் அநாதி காரண நித்திய வஸ்துக்களே யெனப் பொருள் கூறி மலேகுவார் ஆனால் அதனை ஆராய்ந்து பார்க்கு மிடத்தில் இம்மூம் மலங்களும் முளையுந் தவிடும் உமியும் போல எனவே, அவ்வாசிரிய திருவாக்கினாற் கூறப்பட்டுள்ள உண்மைப் பொருளை மிக நுணுகிப் பார்க்கும் போது, நவலோகத்தி னொன்றாகிய செம்பிற்கும், நவதானியத்தி லொன்றாகிய நெல்லுக்கும் தடையாகஉள்ளது களிம்பும்உமியுமாகிய ஒவ்வொருவஸ்து வெனக் காட்டி, அவ்விரண் டனையும் ஒருசேர உவமைப் பொருளாக வைத்து, உவமேய மாகிய ஆன்மாவுக்குத் தடையாயுள்ளது இது வெனக் காட்டி இருத்த லானும், இன்னும் மலம் கன்மம் மாயை யென்னும் மூம் மலங்களையும் உமி முளை தவிடாகிய மூன்றனோடு மியைத்து, ஆணவ மலத்திற்கு உமியையும் கன்மத்துக்கு முளையையும், மாயைக்குத் தவிட்டையும் உவமை யாகப் பெரியோர்கள் நிச்சயித் தெடுத்துக் கொண்டா ராதலானும்,

இச்செய்யு ளிலே ஒருவமையைக் காட்டிய உவமேயத்தோடு
வேறிரண் டனையுஞ் சேர்த்து அன்றே யுள்ளன வெனக் கூறிய ஆ
சிரியர் திருவாக்கின் உள்ளக் கிடக்கையி னமைந்த சித்தாந்த உண்
மைப் பொருளைச் சிவ ஞானத்தால் மெய்ந்நிலை கண்ட பெரியோர்
களே சிந்தித் துணருவர். பசுஞான பாசஞானங் களாலேனும்
நம்மவரால் யூகித்தறிதல் கூடாவாம். ஆயினும் அவ்வுமியோடு சே
ர்ந்த அரிசியே முளை பெறும் என்பதும், அவ்வுமி தவிடு கழன்ற
அரிசி முளைபெறா தென்பதும், அவ்வுமியின் நுண்ணிய ஒருபகுதி
யே தவிடென்பதும், அவ்வுமி யினால் விளைந்த பிரயோசனமே முளை
யென்பதும் ஆகிய இவ்வுவமான உவமேயப் பொருள்களை இயை
த்துப் பார்த்தால் அவைகளி னுண்மைப் பொருள்களை ஒருவாறு
உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

இனி அவ்வரிசியை மூடியிருந்த உமியைக் கழற்றி அவ்வுமி
யின் ஒருபகுதியின் நொறுங்கலாய அவ்வரிசியி னின்றும் பிரிபடா
து அத்துவிதமாய் ஒன்று படச் செறிந்திருந்த தவிட்டையும் அ
தன் காரியமாய் விளையும் முளையையும் *தீட்டி அழிப்பவர் போல,
மூலமல வைத்திய நாதன், இவ்வான்ம வியாபகத்தை மூடியிருந்த
மலத்தைக் கழற்றி அம்மல நொறுங்கலாய ஆன்மாவோடு பின்னி
வேறற அத்துவிதமாய்க் கலந்திருந்த இம்மாயா காரண காரிய தத்
துவ கருவிகளா லீட்டிய கன்ம முளையையும் வேரோடு இல்லை
யாய்க் கழித்து, தாமாந் தன்மையைக் கொடுத்த லாலும், அவ்வ
நாதி மலத்தின் காரியமாய் விளைந்த கன்மமும் அக்கன்ம போகத்
தை யூட்டிக் கழிக்கும் ஔடத கருவியான தனுகரண புவனகா
ரண மான இம்மாயையும் ஆகந்துக மலங்களாய் இடையிலே கொ
டுத்து இடையிலே அழிக்கப்படும் காரியப் பொருளாகையால்
மெய்கண்ட சுவாமிகள் நெல்லிற் குமிபோலும் உவமை அணைந்
துக்கூறிய உவமேயமான ஆணவ மலமொன்றே காரண வஸ்துக்
களிலொன்றாய், அநாதியி லுளதாகவும், இனி உவமை சேராது
அதனருகே அணைத்த வல்லி கன்ம மென்னு மிரண்டும் அம்மல
காரியப் பொருள்களா யிருப்பினும் மல வைத்திய சிருத்திய ஆதி
யிற் பரிக்கிரக மாக எடுத்துச் சிவருக்குக் கொடுத்த அன்றுமுதல்
முத்தி பரியந்தம் அழியாது நெடுங்காலம் நீட்டித்து நிற்கு முறி
மையைக் கொண்டு, உபசார வசனமாக அவ்வநாதி சத்தத்தை அ
ணைத்து வைத்துக் காட்டிய உட்சித்திர முணர்ந்தவர் அம்மூன்று

னுள் ஆணவ மொன்றையே அநாதி யெனவும் மாயை கன்மம் இரண்டையும் பிரவாக அநாதி யெனவும் பொருள் கொள்ளுத லே சற்காரிய அருத்த மாகுமெனச் சிறியேனுடைய புல்லறிவிற் படுகின்றது.

இன்னும் ஆகந்துக மலமெனக் கூறப்பட்ட இம்மாயை அநா திவஸ்துக்களி னொன்றாயிருந்து ஆன்மாக் களுக்கு வேண்டிய கா லத்திற் பின்வந்து கூடிநின்று கன்மானுபோகம் முடிந்த முத்திக் காலத்தில், அந்த ஆன்மாவி னின்றும் விலகி, மற்றைய பெத்தான் மாக்களோடு பிரியாது சேர்ந்து கலந்து சதாகாலம் நிற்றலால் ஒ ருகாலு மழியாத நித்திய வஸ்துவேயா மெனவும் சிலர் கூறுவர். அது எவ்வா றெனஆராயு மிடத்தில், எங்கள் ஆசிரிய சுவாமிக ள் இவ்வுயிருக்கு உவமையா யணைத்த நெல்லானது ஒவ்வோரரிசியும் தனித்தனி உமியினால் மூடப்பட்ட தவிடு செறிந்த நெல்லா யிருந்த தே யன்றித் தனித்தனி அரிசியா யிருந்ததே யில்லை. இனி அதனை ஒருவாறு உமிமூடாது அரிசி தனியே யிருந்த தெனத் தாபிப்பாரா யினும் ஒரு அரிசியிற் பற்றி யிருந்த உமி தவிடுகளை அதனில் நின் றுங் கழற்றி மற்றொரு அரிசியிற் பொருத்துவார் யாரு மில்லை. இனிமேல் துணிந்து பொருத்துகினும் அது பொருந்துவதோ இல்லை. ஒருகாற் பசைவைத்துப் பொருத்தி அமைத்தாலும் அவ் வரிசி முளைப்பதோ இல்லை. அது போலவும், ஒருவனுக்கு வந்த நோய்க்கிசையக் கொடுத்த ஔஷதம் அவனுடலிற் புகுந்து அந்நோ யைக் கழற்றி அதனோடு தானும் அவ்வுடலிற் சமித்து அழிந்து போனதே யன்றி மற்றொருவனுக்கு வந்த மறுநோய்க்கு ஔஷத மாக அவ்வயித்தியன் கையில் வந்தது மில்லை. இனிவருவது மில்லை. அது போலவும், சர்வஞ்ஞத்துவ கருத்தனான மூலமல வைத்திய நாத பஞ்ச கிருத்திய சிவபிரான் காணங்களா லியற்றும் குயவனாதி சீவர்களைப் போலாகாது, சங்கற்ப மாத்திர கிருத்தியத்தால் ஒரு ஆன்மாவின் மலநோய்க்குக் கொடுத்த ஔடதமான மாயா காரண காரியங்கள் போல் எவ்வகைப்பட்ட சீவர்கள் யாவருக்கும் அச் சங் கற்ப கிருத்தியமான ஒரே முறையிற்றானே கொடுத்ததாய் முடியு மே யன்றி இம்மாயை மற்றொரு ஆன்மாவுக் கிசையாது.

வீணே அழிவ தென்றே பெறப்படுகின்றது. இதுவு மன்றி அவ்வாறு சீவர்கள் யாவருக்குங் கொடுபட்டமையால் அம்மலநோய் நீங்கி முத்தி யடைந்த ஆன்மாவினின்றும் கழித்த மாயா ஔடதத்

தை வாங்கி வைத்தற் கிடமாக வேறு ஆன்மாக்க ளின்மையாலும் ஆன்மாக்களோ டொற்றுமைப்படக் கலவாது தனிப்பொருளாய் நிற்றலுங் கூடாமையாலும், இதனை எடுத்துக் கொடுத்த சிவன் தன்னோடு சேர்த்துக் கொள்ளவுங் கூடாமையாலும், அவ்வவ் வான்மாக்களின் வினையொத்த பக்குவ தீட்சா சத்திநிபாத சர்வ சங்கார காலத்தில் தம்மாற் கொடுக்கப்பட்ட இம்மாயா காரண பிரபஞ்ச காரிய அகம்புறமான தத்துவங்கள் தோண்ணூற்றையும் முதலறத் தாமே தகித்துச் சாம்பராக அழித்து விட்டாரென்றே யாவரும் உணரவுஞ் சொல்லவுந் தக்க துணிபொருளாகின்றது. இன்னும் இப்பூவுலக மனுடருக்குக் கூறிய ஆண்டு ஒன்று மேலுலக வாசிகளான தேவருக்கு நாளொன்றாகவும், அத்தேவ ஆண்டு நூறு கொண்டது பிரமனுக்கு நாளொன்றாகவும், அப்பிரம ஆண்டு நூறு கொண்டது விட்டுணுவுக்கு நாளொன்றாகவும், அவ்விட்டுணு வாண்டு நூறு கொண்டது ஒரு மகேசுர தினமாகவும், அது நூறு கொண்டது ஒரு சதாசிவ தினமாகவும், அவராயுள் ஒரு சர்வசங்காரப் பகற் றினமாகவும் தோற்றமீறின்றி நித்தியதின சங்காரஞ்செய்யும் மகா உருத்திர மூர்த்தியான பிரமத்தையும் நித்திய வஸ்துவெனக் கூறிய வேதம், "அச்சுத னமரனமரராகிய பெய ரவர்க்கு, நிச்சயம் படுமுகமனே யானபோ,, லென்ற படியும், பிரமவிட்டுணு வாதி தேவ சீவரையும் பிரமமெனக் கூறியபோதும் "பின்ன ரன்றனைத் துதித்த போதில் - ஒருரை விளம்பிற் றுணடோ வுரைத்தது முகமனுமால்" என்ற படியும் அழியாத நித்திய ரென்னும் அருத்தத்தைக் கொண்ட அமராதி நாமங்கள் பேசிய சீவ சிரேட்டரா யிருந்தும் மலசகிதராய், துன்ப இன்பப்பிறப்புடையரான இவரையும் நித்தியரென்று பேசியும், அம்மூவகையாரினும் வேறுபட்ட வயதினால் மேற்பட்டவற்றத் தாழ்வுடையராய் இருக்கவும் ஒரு சேர நித்தியரெனக் கூறிய வாக்குகள், அவர் வயதின் கால நீட்டிப்பைக் குறித்த முகமன் வாக்காதலே யன்றி நித்திய ரென்னும் பொருளமையாத வாறு போல, சீவரையின்றி வேறு நிற்காத இம்மாயையும் அவரின் கன்மபோகங் கழித்தற் பொருட்டு வைத்திய சிவனால் இடையிலே கொடுபட்ட அன்று முதல், வேற்றுமையின்றி அத்துவிதமாய்க் கலந்து நின்று, கன்ம போகம் கழிந்து இருவினையொத்த மலபரிபாகத்தில் தன்சத்தி கெடுதலே மலபாக மென்னுஞ் சற்காரிய முறையினால், அம்மலத்தின் முதற்பிரிந்த இருவகைச் சத்தியி னொன்றாய், தடத்த அதோநியாமிகா சத்தி காரிய இம்மாயையும், அவ்வுயிரோடு நின்றே அழிந்து கெட்ட பக்குவத்தின் மேல்

அதன் சொரூபமான ஆவாரக சத்தி காரியங்களும், அடியோடே யழிய, தன்சத்தி முழுவதுங் கெட்டு அவ்வான்மாவுள் ளடங்குதலால் இதன் கால நீட்டிப்பு முதலியவைகளைக் குறித்த முகமனன்றி அநாதி நித்திய காரணவஸ்து வாகா தென்பதைத் திடசித்தமாய்த் தெளிந்த காட்சியிற் காணலாம்.

இதுவு மன்றி மலகன்ம நோய்க்கு மருந்தாகப் புதிதா யெடுத்துக் கொண்டதென்னும் பொருளைக் கொண்ட ஆகந்துக பரிக்கிரக சத்தியாய், ஆன்மாவோ டொன்றுபடக் கலக்கும் பொருளாதலானும் அநாதி நித்தியத்துவம் பெறுதல் கூடாது. ஆதலால் அவ்வாறு எடுத்துக் கொண்ட மல வைத்திய நாதன் காரியப்படச் சேர்த்துத் திரட்டிய போல, அவனுடையமருந்தா யடங்கி அந்நோயின் வீறுன கன்மமும் தானும் ஒருசேர அழிந்து மலபாகமுற்றிய முத்திக் காலத்திற் காரண மிருப்பிற் காரியந் தோற்றும் என்னும் சற்காரியந் தவறு தெல்லா பொருசேரக் கழற்றிய பஞ்சகிருத்திய விடுதலையில் நடுப்பகலில் வெய்யிற் கடுமை பற்றித் தோற்றுங் கானற்றேர் முகிற் படலத்தால் அக்கிரணம் மறைந்த வழி இல்லையாய் அழிதல் போலவும், கனவிற் கண்ட பொருள் நனவு வந்துழி இடையே அழிந்து போனது போலவும், சாலவித்தை சாமர்த்தியத்தாற் பலவேறு வகைப்படக் காட்டிய பொருள்கள் யாவும் அச்சாலம் நீங்கியபோது இல்லையா யழிந்து நீங்கியவாறு போலவும், பித்திகை வடிவங் காண்பார்க் கதன்கண்மறைந்தசித்திரவடிவம் போலவுங்காரணரூபத்திற் சிறிதுங் காணப்படாமையால் வெறும்பொய்யெனக் கண்டு கழிக்கவே யெனக் கூறிய சிவஞான தேவர் வாக்கின்படி, சிவனால் ஆகந்துகமாய் எடுத்துக் கொடுக்கப்பட்ட இம்மாயாகாரண காரியப் பிரபஞ்சங்கள் முழுவதுங் காட்சி விசேடத்தால் அழியும் பொருளான மலதடத்த பொய்ந் நிலையே யன்றி, சத்தாகிய மெய்ந்நிலைச் சொரூப வஸ்துவி னொன்றுகாமையாற் பொதுவிதிகளாற் காரண வஸ்து வெனக் கூறப்பட்டதாயினும், நிலைப்படாது தோன்றி யழியும் பொருளாகக் கொள்ளுவதே சித்தாந்த சற்காரியமாகும். இனி அவ்வநாதி மலத்திற்கு எதிர்ப்படையாய்க் கொடுபட்டது மாயை யென்பதை நிறுத்திய

"மாயாதனுவிளக்கா மற்றுள்ளங்காணாதே
லாயாதாமொன்றை யதுவதுவா-வீயாத
வன்னிதனைத் தன்னுண் மறைத்தொன்றுங்காட்டம்போற்
றன்னைமல மன்றணைத ருன்"

என்னுஞ் சுருதி வாக்கியத்தால் காட்டத்துன் மறைந்துழி அதுவ துவாய் நின்றும், தனக்குக் கெடுத லில்லாத அக்கினியைப் போல அது வதுவாய் நிற்கும் பளிங்கான ஆன்மாவின் அறிவை மறைக்கும் இருளாகிய மலமொன்றே அநாதியி லுள்ளதாக, அம்மல இருளைத்துரக்கும் வைத்தியன் ஏற்றிய விளக்கொளியான இம்மாயையில் முதற்றோன்றிய கலையினாற் பின்னரே அம்மல விருளை ஒதுக்கி அவ்வான்மாவின் ஞானக்கிரியை வெளிவரச்செய்தலால், விளக்கா யுவமித்துக் கூறியஇம்மாயை அநாதியில்லாது இடையிலே கொடுத்தழிக்கும்காரியப் பொருளேயாம் என்பதை, யாவரும் மிக எளிதி லறியுமாறுபசுமாத்தாணியா காட்டப் பட்டது. இன்னும் "நெல் லினுக்குத் தவிடுமிக வநாதியாயே நெல்லைவிட்டு நீங்கும் வகை நின்ற நிலைநிகழ்த்தீர்-சொல்லி யிடிற்றுகளற்ற வரிசியின் பாலில்லை தொக்கிருந்து மற்றொரு நெற்றோன்றிடாவாம்-மெல்ல வினைவிடுமற வெயினை போல வணுவை மேவு மலமுடல்கன்மமநாதிவிட்டே நீங்கும்-நல்ல சிவ முத்தியின்கட் பெத்தான் மாவை நணுகிநிற்கு மாதலா னுசமுமின்றுமே" என்னுஞ் செய்யுளிற் கூறிய துகளற்ற என்னும் விசேடவடைமொழி கொடுக்கும் இயல் பினைப் பெற்ற அரிசியினுள்ளே அம்மூனை தவிடுமிகள் அடங்கி நிற்றற் கேரியை பின்மையின், அவ்வரிசியினில்லை யென்பதே தேற்ற மாதலானும், துகளற்ற அரிசியை உவமிக்கும் உரிமையால் துகள்படாது பரிசுத்த இயல்புடைய உயிரோடு அநாதியே சகசமாய் நின்ற மலமும், அதனோடு கூடிய மாயை கன்மங்களு மான மும்மலங்களும், முத்தி நிலையில் விட்டொளியு மெனத்தேற்றங் கூறினமையாலும், அநாதியினு முடனாகாதுஅந்நியமா யிடையிற் பற்றியதே யாகத் துணியப்பட நின்றது. இனி அவ்வாறு முத்தி நிலையில் விட்டழியும் அதனை யடையாத பெத்தான் மாக்களோடு செறிந்து நிற்றலால், ஆசிரியர் ஒருவாறு நித்தியமெனக் கூறிய திருவாக்கும் பிழைபடாது சமா தான மாதல் கண்டு கொள்க. இன்னும் "இருதிற னறிவுள திரண்டலா வான்மா" வெனவும், அநாதியே மலத்தின் நீங்குதல் முதல்வன் வினையாதல் போல, அநாதியே மலத்தைப் பற்றுதல் உயிரின் வினையாகுமெனவும்" "ஆகந்துக மலங்களின் நீக்குதற்குச் சகச மல மெனவிசேடிக்கப் பட்டது" எனவும், இன்னும் "முதல் வன் சந்நிதியில் நிற்பினும் சோபான முறையின் அறிவிக்க அறியுந் தன்மைத்தாய உயிர் அநாதியே அறிவித்தால் அறிய மாட்டாமையால், அவ்வறிவை யிழந்து அறியாமையா யழுந்துவதே அவ்வுயிர்க்குப்

பந்தமாத லுணர்க எனவும், இன்னும் "அறியாமையைச் செய்த லாகிய கேவலத்தில் நிகழு மியல்பே மலத்திற்குத் தன்னியல்பு; விபரீத உணர்வைக் கொடுக்கும் சகலத்தின் நிகழு மியல்பே பொதுவியல் பாகலான் அவ்வநாதி மலமாகிய ஆணவத்திற்கு இருவகை இலக்கணமு மீண்டே பெறப்பட்டன எனவும்; இன்னும் "காட்டாய் நின்று விடயங்களை அறியும் வண்ணம் உயிருக்கறிவை விளக்குதல் மாயையின் செய்தி; அவ்வறிவைத் தடைசெய்து நிற்றல் மலத்தின் செய்தி ஆகவே, இவ்விரண்டும் ஒளியு மிருளும் போல ஒன்றோ டொன்று இகலி நிற்கு மெனவும், மேலும் "இம்மாயை கன்மங்கள் போல ஆதியன்றெனக் காலத்தானும் வேற்றுமை கூறுவார் அன்றணைத லென்றார் எனவுங் கூறிய மெய்கண்ட சுருதி வாக்கு களானும் யாவரும் சிரமேற் றரிக்கத் தக்க பெருந்தகைமை பெற்ற சிவஞான முனீந்திர குருசுவாமிகள் திருவாக்கினாற் கூறிய பல பிரமாணங் களாலும், இம்மாயை அநாதிகாரண வஸ்துவி னொன்றாகாது, ஆதியு மந்தமு முடைய ஆகந்துக மலமெனவும், காரிய அழிபொருளா மெனவுங் கண்டு கழித்துக்கொள்வதே சற்காரிய சித்தாந்த மாம்.

இன்னும் இவ்வாறு பலவேதப் பிரமாணங் களாலும் அநாதியல்லாது ஆதிகாரிய அழிபொருளாக நிச்சயிக்கப் பட்டு, இச்சீவர்களின் மலரோ யகற்றும் வைத்திய பஞ்ச கிருத்திய பரம சிவம் தன்சத்தி வகையிற் றூரக பரிக்கிரக சத்தியால் அம்மூல மலத்தி னின்றும் காரியப்பட ஔடத காரண பரிக்கிரக சத்தியா யெடுத்துக் கொண்ட இவ்வசுத்த மாயையின் களங்க மறும்படி புடத்திலுற் சுத்தி செய்து மருந்தாகத் திரட்டி, தன்கைச் சிமிழில் அடைத்து வைத்தாற் போல, பராசத்தித் தானத்தில் சுத்த சடகாரண சிதாகாச குடிலா சிவசத்தி பிரேரக ஆதார சத்தி தாபரமான ஆதி கூர்மச் சிலையின் ஆயிரஞ் சிரமுடைய அனந்தனாற் சுமக்கும் அசுத்தப் பிரபஞ்ச கமல பிருதிவி கந்தத் திருந்து முளைபோற் கிளம்பி அப்புமுதற் கலையீறான நாள மாய் வளர்ந்த தத்துவம் இருபத் தொன்பதில், அப்பு நனைக்க, அக்கினி எரிக்க, வாயு அசைக்க, ஆகாயம் விருத்தி பண்ணும்படி சத்தம் முதற் கந்த மீறான பஞ்ச தன்மாத்திரைகள் முளைகளாகவும், அமரேசன் முதற் சிகேத னீறான புவன மெழுபத்திரண்டும் அந்நாளத்தின் முட்களாகவும், புத்தி குணங்களால் விளைந்த பாவமைம்பதும், அந்நாள சூத்திர நூலாகவும், ஞான கன்ம இந்திரியங்

கள் பத்தும் இரந்திரங்களாகவும், புத்தி குணம் பிரகிருதி புருடனெ ன்னும் நான்கினோடுஞ் சேர்ந்த தன்ம ஞான வைராக்கிய ஐசுவரிய சிங்கங்கள் நான்கும் கால்களாகவும், அதன்ம அஞ்ஞான அவைராக்கி ய அநைசுவரியசிங்கங்கள்நான்கும் அக்கால்களின் எதிர்ப்புறக் கால்க ளாகவும், கலை வித்தை இராகம் நியதியென்னுந் தத்துவங்கள் நாலும் அந்நாளத்தின் முடிபாகவும், மாயாதத்துவம் அந்நாளத்தி னிதழ்வி ரியுஞ் சந்தியாகவும், அசுத்த காரியங்க ளமைந்த அக்கமல முகையி ன் கிழ்ப்புறத்தின் மேற் சுத்த வித்தை முதற்சிவதத்துவம் வரையி லமைந்த அட்ட வித்தியேசுரரும் அட்ட தளங்க ளாகவும், அகரம் முதல் க்ஷகர மீறான ஐம்பது வர்ணங்களும் பீசமாகவும், சுத்த வித் தியா புவனகலா சத்திகள் அறுபத்து நாலும் கேசர மாகவும், பீதநி றக் குடிலை கர்ணிகை யாகவும்,வாமை,ஜியேட்டை இரௌத்திரி கா ளி கலவிகரணி பலவிகரணி பலப்பிரமதனி சர்வபூததமனியான அட் ட சத்திகளும் மனோன்மனியு மாகிய நவசத்திகளும் கிழக்கு முதல் எண்டிக்கினும் நடுவினு முள்ள கேசராக்கிரங்க ளாகவும், ஞானங் கி ரியை இச்சை ஆதி யென்னும் நான்கு சத்திகளாலும் வியாபிக்கப் பட்ட சூரிய சோம அக்கினி சத்தி மண்டலங்களின் அதிபர்களான பிரம விட்டுணு ருத்திர ஈசுவரர் நால்வரும், இதழ் கேசரம் கர்ணிகை விதை ஆகிய நால்வகை வட்டங்க ளாகவு மமையக் கூடிய காயடியி லே பிருதுவி முதற் பரை யீறாக வியாபித்து நின்று, பிருதுவி முதல் மாயையீறான தத்துவங்கள் முப்பத் தொன்றையும் பிரேரிக்கும் ப ரநாத அபரநாத பரவிந்து அபர விந்துக்களின் காரண சமனை உன்ம னு பரசிவ குண மூலமான மேற்பு றமமைந்த குடிலாசன கமலத்தின் மேல் ஞானக்கிரியா சத்தியிரண்டும் அருவ உருவமாய் சத்தி காரிய ப்படும்.

அவ்விரண்டும் பொருந்திய தம்பாகார பீடலிங்க வடிவாய் வீற் றிருக்கும் ஆதி மத்தியாந்த முப்பாகத்தும் சடப்பிரதான இச்சா க்கிரியா ஞான உருத்திர விட்டுணு பிரம பாகமாக ஆதி ருத்திர பாகத்தில் அதீத கலையும், மத்திய விட்டுணு பாகத்திற் சாந்திகலையும் அந்தமான பிரம பாகத்தில் மற்றைய மூன்று கலைகளுமாகப் பஞ்சக லைகளையும் நியாசஞ் செய்து, இனி அதீத கலையிற் சிவசத்தி தத்துவ மிரண்டையும் சாந்தி கலையில் மற்றைய சுத்ததத்துவ மூன்றையும் வித்தியா கலையில் மாயை முதலான வித்தியா தத்துவ மேழையும் பிரதிட்டா கலையிற் பிரகிருதி அந்தக் கரண ஞான கன்ம இந்திரிய

தன்மாத்திர பூதம் நான்கான தத்துவ மிருபத்து மூன்றும் நிவிர்த்தி கலையிற் பிருதிவி தத்துவ மொன்றுமாகத் தத்துவம் முப்பத்தாறு மடங்கத் தத்துவ நியாசமும், பின் பரவிந்து அபரவிந்து அபரநாத கலைகளாகிய புவனம் பதினைந்தும், மனோன்மனி யாதி வாமை யீறான ஒன்பதும், சதாசிவன் முதல் அநந்த னீறான ஒன்பது மாகிய புவனம் பதினெட்டு மாகிய புவனம் முப்பத்து மூன்றும் அதீத சாந்தி கலையினும், ஈசானம் முதல் வாம மீறான புவன மிருபத்தேழும் வித்தியா கலையினும், சிகண்டர் முதல் அமரேச ரீறான ஐம்பத்தாறு புவனமும் பிரதிட்டா கலையினும், பத்திரகாளி வீரபத்திரன் முதல் காலாக்கினி யீறான புவனங்கள் நூற்றெட்டும் நிவிர்த்தி கலையினுமாக இருநூற்று இருபத்து நாலு புவனமு மடங்கப் புவன நியாசமும், அதீதையிற் பதினாறு சாந்தியில் மூன்று பிரதிட்டையில் இருபத்து மூன்று வித்தையில் ஏழு நிவிர்த்தியி லொன்று மாக ஐம்பது வர்ணங்களு மடங்க வர்ண நியாசமும், அதீதையி லொன்று சாந்தியிற் பதினொன்று, வித்தையி லிருபது பிரதிட்டையி லிருபத்தொன்று நிவிர்த்தியி லிருபத்தெட்டு மாகப் பதங்கள் எண்பத்தொன்று மடங்கப் பதநியாசமும், சாந்தி யதீதையிற் சிவ ஈசான அத்திர மந்திர மூன்றும், சாந்தி கலையில் தற்புருட கவச மந்திர மிரண்டும், வித்தியா கலையில் சிகா அகோர மந்திர மிரண்டும், பிரதிட்டா கலையிற் சிரோ வாமதேவ மந்திர மிரண்டும், நிவிர்த்தி கலையில் சத்தியோசாத இருதய மந்திரம் இரண்டும் ஆக மந்திரம் பதினொன்று மடங்க மந்திர நியாசமும் செய்து, அதன்மேல் தானு வடிவ குறியிடத்தே பரசிவ ஆவாகனஞ் செய்யும் படி மலர் தாங்கிய அஞ்சலிக்கரத்தைப் பிரணவ ஸ்தானமாகிய மூலாதாரத்தில் வைத்து மேலே கொணர்ந்து அப்பிரணவ பஞ்சாக்கரத் தொன்றான அகராக்கர கருத்தப் பிரமனை, அவ் விருதயஸ்தானத்தின் தியான முறையால் விடுத்து அதன்மேல் கண்டஸ்தானத்தில் உகர கருத்தனான விட்டுணுவைத் தியான முறையாற் கடந்து, மேல் தாலுத்தானத்தில் மகர கருத்தனான உருத்திரனை விடுமுறை தியானத்தாற் கழிந்து, அதன்மேற் புருவ நடுவில் விந்துஸ்தான ஈசுவரனைத் தியான முறையிற் கடந்து நாதத்தான பிரம ரந்திரத்தில் சதா சிவனைத் தியான முறைப்படி தாண்டி, அதன்மேல் த்வனித்தான உன்மனி யந்தத்திருக்கும் பரமசிவ சோகம் பாவனை யினாலே சிவமும் தாமும் வேறறத் தியானத்தா லேகிப வித்துப் பின், அம்மலர்க் கரத்தைக் கீழிறக்கிப் புருவ நடுவிற் றங்கிக் கண்டத் துவனிபோ லொளியுள்ள சகள வடிவான பரசிவ தேஜஜை இருதய ஸ்தானத்தி லிருக்கும்படி அவ்

அஞ்சலிக் கரத்தை அமைத்து, பூசாலட்சிய குறியான லிங்கத்திலே
ஆவாகனஞ் செய்து, பகவானே! இவ்வடிவி லெழுந்தருளி ,அடி
யேனுக்கு அருள்புரிய வேண்டுமெனத் தாபித்து, தம்மு னின்று
அருள்புரியுஞ் சம்பந்த சாந்நித்திய சந்நிதானமும், தேவரீர் திருவருள்
சதாகாலம் நீங்காதிருத்தல் வேண்டு மென்னும் சந்நிரோதனமும், அப்
பரம் பொருளின் இருதயாதி ஸ்தானங்களில் இருதயாதி மந்திரங்களை
க் கவசமாகச் சுற்றுதலான அவகுண்டனமும், பகை விக்கினங்கள்
நீக்கி, பரம திருப்தி கொடுக்கும் முத்திரையும், பாத்திய ஆசமன அர்
க்கிய புட்பம்ஆதிய பத்துச் சம்ஸ் காரங்களும் தவறுதியற்றித்தம்மன
க் களங்க மறும்படி திருமஞ்சன பிடேகஞ் செய்து, தமது கன்ம
முத்திறமுங் கழற்றுவதாய தத்துவத் திரய ஆசமன பிராணாயாமங்
கள் செய்து, தம்மறியாமையைக் கழற்றும் கிரியா சத்தியாகிய தூப
மும், தம்மறிவை வளர்க்கும் ஞான சத்தியாகிய திபமு மாகிய இரண்
டானு மாராதித்து,பரபோதக் கழற்சியே திருப்தியும் முகவாசமு மா
கத் தற்போதத்தை நசிக்கும் நைவேத்திய பஞ்சபூத சம்பந்த உப
சாரங்களுட் சந்தன பத்திர புட்ப பழ அன்ன பூப முதலிய பிருதி
வி உபசாரங்க ளான நைவேத்தியங்களும், பால் தயிர் தீர்த்தம் பட்டு
முதலிய ஆப்பியோப சாரங்களும்,பொன் இரத்தின பூஷணாதி தீப க
ர்ப்பூர முதலிய தைஜசோப சாரங்களும், தூப சாமர விசிறி முதலான
வாய் வியோப சாரங்களும்,கண்ட நாத துவனி தோத்திராதிமுதலான
காயேயோப சாரங்களுமாக, அன்பினர் செய்யும் வழிபாட்டை அங்கி
கரித்தருளு மாற்றலும், அண்ட பிண்ட புவன ஔடத சிருட்டி செ
ய்யும் பரம சிவத்தா லிக்கம லாசன மூர்த்தி நியாச ஆவாகனஅபிடே
க நைவேத்திய உபசாராதி உபயோக வகைகளாற் பரிசுத்த மாக்கி
அம்மூல மல இருளை அழிக்கும் விளக்கௌடத பரிக்ரக விபூதியா
எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டதும், அங்ஙனம் பிருதிவி யுபசார நை
வேத்தியங்கள் நிவேதிக்கப் படினும் அப்பரம் பொருளுக்குப் பெற்
ற தன்மையு மென்னுநிறைவே நைவேத்தியமும், அந்நிறைவு குன்றுமை
யே முகவாசமு மாய்,ஆராதனை முடிந்த பின்பு தாம்நித்தியானந்தச்
செல்வானு பவம் பெறும் பொருட்டு மூலமந்திர சூக்கும பஞ்சாக் க
ரத்தைச் சங்கார முறைப்படி இலயா ந்தமாக உச்சரித்து நீக்கி அவ்
வுச்சரிப்பிற் கடந்த பிரபஞ்சாதித சிவபஞ்சாக்கா தியானமே செபநி
வேதனமாய் நிரப்புக.

அதிகார பஞ்ச கிருத்திய காரியப்படத் தோன்றிய தற்போத ஞா
னக் கிரியைகளைச்சிவஞானக் கிரியையி னுள்ளடக் குதலான நமஸ்கா
ரமுஞ் செய்து, சிவசத்தி யுபாதிகளைத் தரிசித்தலே செபமாக அவ்

வுபாதிகளை நீக்கிந் தனதுஅநாதி நிட்கள வியாபக தரிசனஞ் செய்வ தே செப நிவேதனமும், அச்சிவ பஞ்ச கிருத்திய விடுதலையே அட்ட புட்பமும், அப்பஞ்ச கிருத்திய அதீத சொரூப நின்மல பரசிவத்தின் அலைவற் றிருப்பதே ஆன்ம நிவேதனமு மாக்கிச் சகலாவத்தை யின் முப்பத்தொரு தத்து வங்களையும் வேறாகக் கண்டு கழித்து நீக்கிய சுத்தா வத்தையின் ஞானக் கிரியா சாதனங்களிற் காரியப்படுத்தி நின்ற நாத வடிவ பரசிவத்தையும் சொரூப சிவஞானத்தாற் றரிசித்து அப்பர சிவானுஞ் ஞையின் அப்பாற் சென்று, அநாதி மலரகித பரமானந்த அநுபவமே வடிவாகி ஆதி மத்தி யாந்த ரகித ஆன்மாக்களின் அந்தரான்மபரி பூரண வியாபகமாய் நிற்பினும், மாயாவாதி முதல் ஐக்கியவாத சைவ ரீறான முந்நூற்று அறுபத்து மூன்று சமயா னுட்டான சீவ பேதங்கட்கும் அளவிடப்படா ததீதமாய், அவரின் போத தத்துவ காரண விந்து ஞான பதி ஞானக் கிரியைகளுக்கு மப்பாலாய், வாக்கு மனாதீத கோசரமான பரம சிவத்தைச் சேர்ந்த அனுபவ நிலையை அறிந்து நிற்பதாய, பராமுக அருக்கியதிலே தவறாது நிற்றலாம் ஞானபூசையும், இதன் முன்னரே கழித்து நீக்கிய ஞானக் கிரியைகளோடு கூடியியற்றும் கிரியாபூசையின் விதியி னொன்று யமைந்த அந்தரியாக பூசையு மாகிய அற்புதானந் தானுபவ சிவஞான பூசை செய்யும் பேறடைந்த சீவன் முத்தாாற் பெறப்படும் சிவசாயுச்சியத்திற் கேதுவாகிய சிவஞானத்தை எளிதிற் பெறற் கேதுவாயதுவ சாரோகண முதற்றினம் சிவம் மலம் ஆன்மா வென்னும் முதநிறப்படும்வஸ்து நிச்சய முணர்தலால் தன்னு ருவகாரண பிரகிருதி நட்டமாம். இரண்டாந் தினம் ஆகாமிய கன்மமேறாது பிராரத்துவ கன்மம் புசித்துக் கழித்தலால் இருவினை யொப்பும், மூன்றாந் தினம் இவ்விருவினை யீட்டத்திற்குக் காரண மான முக்குண நாசமும், நாலாந் தினம் அவ்வினைப் போகங் களைக் கவர்ந்து ஞானக் கிரியை களுக் கூட்டும் அந்தக் கரண நாசமும், ஐந்தாந் தினம் பஞ்சப் புலன்களாலபகரிக்கும் அவ்வினைப் பயன் களைப் பற்றிக் கரணங்களிற் செலுத்தும் பஞ் சேந்திரிய நட்டமும், ஆறாந்தினம் அவ்விடய பிரயோசனங்கள் யாதும் அவ்வியிருக் கின்மையால் காமக் குரோதாதி ஆறுபகை களுமில்லையாய் நீங்கலும், ஏழாந்தினம் இப்பிரபஞ்ச விடயாபேட்சையினாற் பயின்ற அணிமாவாதி அட்ட சித்திகளை விருத்திப் படச் செய்யும் சத்தகோடி மகாமந்திர நாசமும், எட்டாந்தினம் அவ்வாணவ தடத்த காரிய சுத்தா சுத்த கலை வித்தை ராகாதி வித்தியா தத்துவ நாசமாகிய அவ்வாணவ நட்டமும், ஒன்பதாந் தினமான திருக்காப்பு நாள் இவ்வாணவ பாகம் பண்ணும் திருவருளாகிய

நிரோதாயி யான மறைப்பு நீங்கி ஒளியாக அதனால் வந்த வாதனை நட்டமும், மற்றைப் பத்தாம் விழாப் பேரின் பாதிதமும், பதினோராம் விழாப் பதிபசுபாச நிருத்தமு மாமெனக் கூறப்பட்ட இவ்வற்சவாரம்ப அனுஞ்ஞை அங்குரார்ப்பண மூலபிருதிவி யப்புவின் காரணமானது மாகிய அசுத்த மாயா பரிக்கிரக சத்தியின் பெருந் தகைமையை இத்துணைத் தென நாமா மதித்துணர வல்லேம். ஆதலால் இம்மாயையைப் பரமசிவம் இவ்வாறு பலபட சத்திகளாற் பரிசுத்த மாக்கி எங்கள் மூலமல நோய்க்கு மருந்தாக அம்மல சத்திக ளிரண்டில் தடத்த நிலைக்குரிய அதோநியா மிகா சத்திகாரிய விளக்காய்ப் பரிக்கிரகித்து, பஞ்ச கிருத்திய திரியின் ஒளியேற்றி அவ்விருளைத் துரந்து நித்தியானந்த பரசுக மூட்டும் கருவியான அசுத்தப் பிரபஞ்ச முதற்காரண மாயை யெனப் பெயரிட்ட மலதடத்த காரிய அழிபொருளாதலாலும், இம்மல சொரூப ஆவாரக மறைத்தலும் அதோ நியமிகா விளக்கலும், இவ்வுயிரோ டத்துவித நிலையிற் கிடத்தலும் கெடுதலுமேயன்றி வேறு தனித்து நிற்றலும் வியாபக மாதலும் கூடாமையாலும், இருளு மொளியும் நோயும் மருந்தும் ஓரிடத் திருத்தல் கூடாமையாலும், உயிருக்குளதான அவத்தைகளிற் கேவல சகலங்கள் ஓரிடத்திற் பேசப்படா மையினாலும், அம்மூல மலத்தின் தடத்த காரிய அழிபொருளே யாமெனவும், இன்னும் தனக்கெனச் சுதந்திர ஞான மின்றிய ஆன்மா சோபான முறையி னுணர்த்த உணரவேண்டுதலின் அதனிடையிற் பற்றி அயர்ந்ததே அநாதிமல சகிதனென்னுங் காரியப் பட்ட சீவ தடத்த நிலையான பசுத்துவமும், அப்பொய்ந் நிலையிற் றேடுஞ் செயற்கையால் விளைந்த கன்மமும், அதனை நுகருவித் தழித்து மல நோயைத் தீர்க்கும் மருந்தான இம்மாயையும், இந்திர சாலம், கனவு, பேய்த்தேர் முதலிய உவமைகளோ டியைத்துப்பேசிய பிரபஞ்சப்பொய்ந்நிலையை விடுத்துத்தன்னியற் கைச்சொரூப மெய்ந்நிலையையடைந்தேமுத்தி நித்தியானந்தம் பெறவேண்டுதலால், அநாதி நிச்சய மாகப் பேசப்பட்ட வஸ்து மூன்றின் சொரூபநிலைக் காரணமே நித்திய மாகு மன்றி, தடத்த நிலைக் காரியங்க ளெல்லாம் அழிபொரு ளாதலால் இம்மாயையும் தோன்றி அழியும் காரியப்பொருளாகக் கொள்வதே சற்காரிய சித்தாந்தமாகும்.

ஏழாவது

அசுத்த மாயா இலக்கணம் முற்றிற்று.

எட்டாவது

சிவஞான சாதன இலக்கணம்.

அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்த சொரூப சிவத்தின் சர்வஞ்ஞுதுவ சர்வஞான சர்வானுக்கிரக காருண்ணிய சாம்பிராச்சிய குணமே சொரூப சிவசத்தி யென்றும், சூரியனுங் கிரணமும் போல ஒன்றாதற்கும் இரண்டாதற்கும் பொதுவாய், வேற்றுமையின்றி நிற்கும் அச்சிவ குண சத்தியே சிவஞான மெனவுஞ் சொல்லப்படும். அந்தச் சிவஞானம் சிவத்தோடு அபின்னமாய் ஒன்றுபடக் கிடந்த சொரூப நிலைப் பரஞான மெனவும், பின் அனந்தாதி வித்தியேசுரர்க்குச் சமட்டியா யுபதேசித்து மலசகித சீவர்க ளுணர்ந்து அதனை யடையும் பொருட்டுக் கட்டளையாகச் செய்த வாக்கு மூலமாக, அணு சதாசிவர் பதின்மருக்கும் சிவ பேத மாகவும், உருத்திரர் பதினெண் மருக்கும் உருத்திர பேதமாகவும் உபதேசித்த இருபத்தெட் டாகமங்களும் அபரஞான மெனவும் படும். இவ்வாறு பிரித்துக் கூறப்பட்ட அபரஞான ஆகம சித்தாந்தங்களே குருபரம் பரையாக இப்பூமியில் வந்து சுதந்திர ஞான மின்றிய நம்மவருக்கு உபதேசிக்கப் படுவனவாம்.

இன்னும் பரை ஆதி இச்சை ஞானங் கிரியை யென்னும் பஞ்சசத்திகளாயும், சத்தி விந்து மனோன்மனி மகேசுவரி உமை திரு வாணி என்னு மெழுவகைச் சத்திகளாயும், ஈசானி பூரணி பூர்த்தி, வாமை மூர்த்தி யென்னும் அணுசதாசிவ ஐவகைச் சத்திகளாயும், ஆரணி செனனி உரோதயித்திரி யான மூவகைச் சத்திகளாயும், வாமை ஜியேட்டை ரௌத்திரி காளி கலவிகரணி பலவி கரணி பலப்பிரமதனி, சர்வபூத தமனி என்னு மட்ட சத்திகளாயும், இன்னும் இவை போன்ற அநேக சத்தி பேதங்களாகவும் விரிந்து நடத்த காரியப்பட வந்தவைக ளெல்லாம் இச்சிவஞான சத்தி யொன்றே யாகும்.

சீவர்களை அநாதியே பற்றிய மலசகித மாகிய பெருங்கடலி னின்றுங் கடப்பித்துத் தம்மைக் கொடுத்துத் தாமாகச் செய்யும் சர்வ சாமர்த்திய காருண்ணிய சகலானுக்கிரக சம்பிரதாய முடைய இத்துணைப் பெரும் பொருளாகிய சிவஞானச் சார்பினதாய அதனையே அநாதி நித்தியானந்த செல்வமாக அனுபவிக்கும் உரிமை சொந்தமாக வுடையதும் அசத்தையும் பற்றும் இயற்கையாலமைந்த சுதந்திர ஞானமின்மை

யால் அநாதியே மலத்தினுண் மறைந்து தன்வியாபக மனுப்படச் சுருங்கியும், அம்முதல் கெடாது சேற்றின் மறைந்து கிடந்த மாணிக்கம் போற் சிறுவியாபகத்தோ டிருந்ததனால் கிஞ்சித் அறிவன் என்று சொல்லப் படுவதுமாய்ச் சடமாய்க் கிடந்த ஆன்மாக்களின் மலத்தைக் கழற்றிச் சிவமாக்கி நித்திய செல்வத்தைக் கொடுக்குங் கடமை தமக்கே யுடையவ ராகிய சிவம், அநாதி மலரகித நித்தியானந்த சிவசொரூப ராயினும், சித்தென்னுஞ் சாதி யொருமையால் தம்மோடு அத்துவிதமாய் ஒன்று படும் வியாபக வியாப்பிய சம்பந்த முடைமையால் புத்திரரா முரிமை பூண்ட அவ்வான் மாக்கள் மேற்பற்றிய இச்சா பாசத்தால் தம்மோடு அபின்னமா யிருந்த அருட்சத்தியி னொருபிரிவில் தம் முருவ காரண தாரக பிரணவத்தைத் தோற்றுவித்து, அதன் மூலமாக இலய போக அதிகார அவத்தித பரசிவன் சதாசிவன் மகேசனென, அருவ அருவுருவ உருவ சோபான முறைப்படி உருவ நாம முடையராய் மலசகித கன்ம தேட்ட சீவர்க ளாதலால் அம்மல வுடலையே அவருக்குக் கொடுத்தல் வேண்டுமென்னும் சற்காரியந் தவறாது, அம்மூல மலத்தி னோர்பிரிவில் தனுகரண புவன போக காரணமாக மல்காரியமான மாயையைத் தன் பரிக்கிரக சத்தியி னொன்றாக வைத்து, இன்ன கன்மச் சீவருக்கு இன்ன தனுவில் இன்னபோக மூட்டுதல் வேண்டு மென்பதை உணருத லாகிய சூக்கும் பஞ்ச கிருத்தியத்தை முன்னமே செய்து பின் தனுகரண புவன போகங்களை ஆக்குத லாகிய தூல பஞ்ச கிருத்தியத்தை யியற்றி, அகக் கரண புறக்கரண பொறி புலன் முதலியவை பொதிந்த பஞ்சபூதக் கூடாகிய உருவத்தினு ளமைத்து, புறக் கரணங்களாகிய மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் உள்ள மென்னும் ஐவகைக் கரணங்களினும், அகர உகர மகர விந்து நாத மென்னும் ஐந்தக்கரஞ் சேர்ந்த சமட்டியிற் பிரணவரூப சிதாகாச சுத்த மாயா சபையிலே சதாசிவ மகேசுர ருத்திர விட்டுணு பிரமா வென்னும் ஐவகைக் கிருத்திய கருத்தாக்களை, அவ்வக் கரங்க ளாந்தினும் நிறுத்தி, இம்முத்திறத் தைந்த ளேடும் அம்மல மூட சடமாய்க் கிடந்த அவ்வான்மாவைச் செறியச் சேர்த்துக் கலக்கி, அவ்வறிவைத் திறக்கும் அதிசூக்கும பஞ்ச கிருத்தியம் புரிதலான இம்மூவகைப் பஞ்ச கிருத்தியத்தா லன்றி இவ்வான்மாக்கள் அறிதற் பயனடையா தெனவும், இவ்வா றறியு மறிவும் ஏகதேச அறிவேயா மெனவும், இதுவே "சோபான முறையி லறிவிக்க அறியுந் தன்மைத்தாமுயிர் அநாதியே அறிவித்தா லறிய மாட்டாமையால்; அம்மாட்

மையால் அறியாமையி லழுந்துவதே அவ்வுயிர்க்கு அநாதி பந்தமாத லுணர்க,, என்னும் சற்காரிய வசனத்தின் கருத்தா மெனவுங் கொள்ளப்படும்.

இவ்வாறு கருவி கரணங்களோடும் அறிவை விளக்குஞ் சகல நிலையிலே அநாதியே பற்றிய மூலமலமும் அதனால் விளைந்த கன்மமும் அம்மலத்தை ஒதுக்கி அறிவு செயல்களை விளக்கி அக்கன்மத்தை யூட்டுவிக்கும் காரணமான மாயையும், அதன்காரியமான மாயேயமும், அதனைக் காரியப்படுத்தும் கர்த்தவ்விய திரோதானம் என்னும் ஐம்மல சகிதனாய், போக உன்முகப்படுத்திய மூவகைப் பஞ்சகிருத்திய அருளையே கச்சியப்பசுவாமிகளும் பல்லுயிர்க்கருளைப்பூத்து,, என்னும் வாக்கினால் இலகுவாக யாவருமுணரும்படி விளக்கியருளினார். இனி இவர்தேடியகன்மம் புசித் தழிதலேயன்றி மற்றொருவகையானு மழியாதென்னும் சற்காரியமுறை தவறாது அதனைப் புசிப்பித்து நீக்கிய இருவினையொப்பிலே தன்சத்தி பதித்து அவரின் சிற்றறிவுச் சுயநிலையின் வியாபகமாகச் செய்து சிவமாந்தன்மைப் பெருஞ் செல்வம் கொடுத்தற்காகிய சாதனவழி ஒழுகும்படி எண்ணத்தகாதது செய்யத்தகாதது இது எனவும், எண்ணத்தக்கது செய்யத் தக்கது இதுவெனவும், அறிவிக்குங் கட்டளையாய், தம்முபதேச குருபரம் பரையாக இவர் வசிக்கும் புவனங்களில் வரச் செய்து அதனைவாசித்து உணருதற்காக அவரின் சிற்றறிவை வளர்க்குஞ் சோபான முறைப்படி முன்னரே மூடியிருந்த அறிவைத் திறக்கும் அருள்முகை அலருதலாற் சீவர்களின் உடல்வளருதல்போல அறிவும் மெல்ல மெல்ல வளர்ந்த ஐந்தாம் பருவத்தில் கல்விக்கழகத்தில் வைத்து முதல்எழுத்தின் வாய்பாடுகளும் அதன்மேற் சங்காரமுறைப்படி வைகரி வாக்காகப்பிறந்த அவ்வெழுத்தி னுருவங்களும் ஓரெழுத்து முதற் பல எழுத்தால் வரும் பதங்களும் அவை ஒன்றோ டொன்று புணருதலும் அதன் மாத்திரையை அளவு படுத்துங் கணிதங்களும், அப்பதங்களி னுண்மைப்பொருளை எடுத்தற் காகிய நிகண்டு இலக்கணம் தருக்கமாகிய கருவி நூல்களுமான இற்றறை யெல்லா முணர்த்தி அறிவு விரியச்செய்து, அவ்வறி வினாலேஅக்கட்டளைகளை புணர்ந்து அவற்றின் மெய்ப்பொருளாகியசாதனங்களை அனுட்டித்து அவைகளின் பயனடைதல் காரணமாக முன்னமே தூலசிருத்தியமாகத் தோற்று வித்த ஐம்பூத பஞ்சீகரண தூல பிருதுவியண்டமத்தியில் சுழுமுனா நாடியான மகாமேருவைச் சூழ்ந்த சத்த

கடல் வளைந்த சத்ததீவின் உள்ளிடமா யமைந்த சம்புத்தீவின் நவவருடத் தொன்றான பாரத வருடத்திலும், நவகண்டமாகப் பிரித்து மிலேச்சகண்டமா யொதுக்கிய எட்டுப் பாகத்தையு மொழித்து எஞ்சிய ஆயிர யோசனை அளவின தாகிய குமரிகண்ட மான இத்தேசத்திலே கிழங்கு காய்கனி முதலிய வைகளும் நெல்முதலிய தானிய வகைகளு மாகிய உணவுவஸ்துக்கள் விளைதற்கான காலபோக மழை வருஷித்தலும் கங்கை பொன்னி யமுனை நருமதாதி தீர்த்தங்களும் ஆயிரத் தெட்டுக் கணக்கான சிவஸ்தலங்களும் அப்பெருமானுக் கன்பராய் நால் வகைச்சத்தி நிபாத முறையின் அவரடித் தொண்டின் வழிநின்று அருட்டிக்குஞ் சாதனங் களுக்குத் தக்க பதமுத்திஉயிர் முத்தி பரமுத்திகளையும் பெற்றுள்ள மெய்யடி யார்களும் நிறைந்துள்ள விசேஷங் களைப் பெற்ற முக்கியஸ் தானமாகிய இவ்விந்திய தேசத்திலே தேவத்துவ பாஷை யாகிய சம்ஸ் கிருதம் செந்தமி ழென்னும் இருவகைப் பாஷைகளாலு முணரும்படி வேதாகமஸ்மிருதி புராண கலைகள் காவியங்கள் சித்தாந்த நூல்களாதி முதல் வழி புடை நூலாகிய சாத்திரங் களும், இவைகளி னுண்மைப் பொருளை உணராது யானைகண்ட குருடர் போலக் கீழ்ச்சமயங்களை அநுசரிக்கக் காட்டும் பூர்வபக்க நூல்களு மாகிய இச்சாத்திரங்க ளெல்லாம் நிகழும்படி செய்தும், இம்மதநித்தானப் பூமியின்கீழ்ச் சத்த பாதலங்களையும்அவற்றிற்சில விடங்களில் அக்கட்டளையிற் றவறிய சீவர்களைத் தண்டிக்கும் சிறைச் சாலையாகிய இருபத் தெண்கோடி கும்பியாக நரகங்களையும் ஆக்கி வைத்தும், இப்பூமியின்மேலுலகங்களில் அக்கட்டளையிற் கூறிய பசு புண்ணியங்களை வழுவா தியற்றி னவர்க்குக் கொடுக்கும் இன்ப பதமாகத் துறக்க வுலகத்தையும், அதன்மேலுலகங் களிற் பசுபுண்ணியத்தின்மேலான தவநெறி பூண்டொழுகுமவருக்குஇன்ப பதங்களாகச்சனலோக தவலோக சத்திய லோகாதிகளையும், இவற்றிற் கெல்லாம் மேலாகிய அண்ட வோட்டி னெல்லையிற் சிவலோக பதத்தையு மாக்கி வைத்தும்,ஆன்மாக்களின் கன்மங்களைச்சஞ்சித பிராரத்துவ முறையாகப் புசிப்பித்து அழித்தே தாமாந்தன்மை தரல் வேண்டுமென்னும் பேரிச்சையோடும் அவற்றை விட்டுப் பிரியாது உடனாய் நின்று காணுதல் காட்டுத லாகிய இவ்வுபகாரங்களைச் சதாகாலமும் நீக்கா துபகரித்து வருவதும் இச்சிவ ஞானமொன்றே யாகும். இன்னும் இச்சிவஞான அபர தடத்தமாய்ப் பிரிந்தசிவ வாக்காகிய ஆகமசிவஞான உண்மை நிலையையுணர்ந்து அக்கட்டளையின் வழுவாதொழுகுவாராயின் அந்தச் சன்மத்திற்றானே அ

க்கன்ம சேடம் நுகரப்பட்டு அழிய, உடனே அசத்தின் விலகிச் சத்தாந்தன்மைப் பெருஞ்செல்வத்தை நித்தியமா யனுபவிப் பாரென்க.

சூதசங்கிதை.

'ஒருப வத்தினைப் பூமியி லுத்தம குலத்து
மருவி மானத கருமங்கள் புரிந்து சன்மார்க்கத்
திருவ மார்நிலை நின்றுதே சாரு நம்மருளாற்
பொருவி லாதமுத் தியிற்புகு வாருஞ்சிற் சிலரே'

"ஒரு நம்மனுக் கிரகத்தி னுண்மையின்
னேருநற் கருமங்க ணிகழ்த்தி நாடொறும்"

'தொடர்தரு சித்தநற் சுத்தி வாய்ந்து பின்
னடர்சமு சாரமிக் கஞரென் றெண்ணியே
யிடாறு விரத்திமிக் கிணையி லாக்கதி
படரிய விருப்பமென் மேற்ப ரந்தெழ'.

"தறைபுகழ் சாந்தியே தாந்தியே முதற்
கறையறு குணத்தொடு கரும மாற்றிடிற்
றுறைகொளப் பவத்தினே தூய மாமறை
யறைசிவ ஞானத்தை யடைகு வாரரோ".

என்று கூறப்பட்டபடி, அவ்வருள் நிலையாகிய சாதனத்தைக் கைநழுவ விட்டு உபகரித்து ஊட்டுவிக்கும் திருவருள் வசத்தையும் மறந்து பிராரத்துவம் புசிக்குந் தோறும் இவை நம்மாலாவன வென் றெண்ணும் தற்போத குற்றமே ஆகாமியமாய், அதுசஞ்சிதமாய் மறு சென்மத்திற்கு ஊழாய நிரம்ப, இவ்வாறு எண்ணிலாத சன்மம் எடுத்துழலுத லாகிய பிறவி யென்னுங் கண்ணியைக் கொண்டு நிகழும் பாலப் பருவத்திலே முன்னர்க் கூறியவாறு விளைந்த குற்றத்தால் அந்த ரௌரவாதிநரகங்களிற் கிடந்து நெடுங்காலம் நரகத்துன்ப மனுபவித்து அந்நரக யாதனைக்குப் பற்றாது எஞ்சிய பாவங்களை அனுபவிக்கும்படி மீட்டும் சன்ன சாகரத்தி னிறங்கி முற்பவத்தொடர்பின் பழக்க வாசனையால் அதன்ம குணங்களே விசேடமாகப் பொருந்திய பல வகைப்பட்ட கீழ்ச்சாதிகளிற் பிறந்து ஒரு சிறிது மின்பமின்றித் துன்பமே எஞ்ஞான்று மனுப விக்கும் தேசங்களில் வசித்தும், அந்நரக பாவ சேடங் குறைந்த பருவத்தில் இன்ப துன்ப மென்னு மிரண்டையும் கூடி அனுபவிக்கும் குணங்களையு முடலையும் புவனத்தையும் பொருந்தி அந்நல்வினை தீவினை களின்

வசமா யுலாவியும் இவ்வாறு உழன்று திரியுங்காலத்தில் அபுத்தி பூர்வமாகவும் புத்தி பூர்வமாகவும் செய்த கருமமாகிய நல்வினையின் அதிக பலத்தினால் லௌகிக வைதிககருமயாகாதி தருமங்களின் வழி தவறாது ஒழுகியவராய், அவற்றின்பயனாகிய சுவர்க்காதி இன்பங்களையே அனுபவித்து அப்போக முடிவில் பின்னரும் பூமியிற் சென்மித்து முற் செய்த தருமத்தால் வரும் சுக மனுபவித்த தொடர்பின் பழக்கத்தாற் பின்னும் அத்தருமத்தையே அதிக பங்காகச் செய்துவருதலால் மனச்சுத்தி யுண்டாக ஒருவாறு பாகமடைந்தவராய், சிவாஞ்ஞையின் கீழ்ப் படிதலே தமக்குக் கடமையான உறுதிப் பொருளாகு மென்னு மெண்ணம் சுத்தி யடைந்த அம்மனதி லுண்டாக, அதன்மேல் அவர் செய்யுந் தருமங்கள் போக காரணமான காமிய தரும மாகாது மலத்தி னின்றும் பிரிந்து தாமாந்தன்மை பெறுதற் குரிய உன்முகமான நிட்காமிய தருமமாய் வளர, அதனாலும் ஒருவாறு அறிவு விரியப் பெற்றவராய், அவ்வேதாகம கட்டளைகளினுண்மை யைச் சிந்தித்து நோக்கு மிடத்தில் ஓர் விசாரந் தோற்ற அவ்வப் பிறவிகளிற் கருப்பாசயப்பை யுறுத்துதலால் வருந்துயரமும் பூமியிற் சென்மித்த பின் அவ்வுடலுக்காயமைத்த ஊழின் அனுபவ எல்லை வரையும் அவ்வுலக வாழ்விற் படுந்துயரமும், அவ்வவ் வுடலினின்று அவ் வான்மாப் பிரியு மந்திய காலத்து ஒரெறும்பின் கண்ணளவு துவாரத்தி னுள்ளே ஓர்பெரிய யானையைச் சொருகி யிழுத்தால் அவ்வியானை எவ்வளவு அவத்தைப் படுமோ அவ்வளவு துயரத்தை இவ்வுயிரும் அனுபவிக்கும் என்பதனையும் உணர்ந்தவராகி, இத்துயரங்களுக் கெல்லாம் ஏதுவான இப்பிரபஞ்ச வாழ்க்கையில் அருவருப் படைந்து சிவத்தி யானபரர்களாய் வருகின்ற நிலை, பிஞ்சா யிருந்த காய் திரண்டு முற்றிய பருவ மாகவும், இருவினை யொப்பு மலபரிபாக சத்திநிபாத உரிமையை அடையும் நிலையில் அவ்வருள் முளை பதிந்த நிலையே பிறவி யென்னுங் காய்முதிர்ந்து பழமாதற் குரிய பருவமாகவும், இவ்வாறு உடனின்று வெளிவந்த உணர்வினால் அவ்வுயிர் கீழால வத்தைப் படச் செல்லும் கன்மார்ச் சித மில்லாது மேலா லவத்தைப்பட நின்று கன்மங்களை நுகர்ந்து கழித்தலால் அச்சிவஞான முளையாக அவ்வுணர்வினால் தாம் தேடிய கன்ம வினைகளைத் தம்மோடுஉடன் நின்று கூட்டுவிப்பவன் சிவனே யெனவும், தாம் புசிக்கும் பிராரத்துவங்கள் சிவ சங்கற்ப மூலமேயெனவும் எண்ணுதலால் ஆகாமிய கன்ம மேறாது தடைபட்டு நிற்க, சஞ்சித வினைகள் பிராரத்துவ முறையிற் புசித்துத் தொலைய மறுசெனனத்தின் விக்கில்லை

யாய் அழிதலினால் இருவினைக் கொழுந்து படருதற்குக் கொழுகொம் பில்லையாய்த் தவற, வினையொப்பு வருதலால் இவ்விந்திரியங்கள் நாம ல்லவென்றும், நம்வயத்தன வல்லவென்றும் தாமென எண்ணியிரு ந்த தற்போதத்தைத் தமக்க ன்னியமெனவுங் கண்டு தம்மையும் போதத்தையும் வேருகப் பிரித் துணருதலே அதன் விடுதலையாகக் கண்ட தத்துவ தரிசன விதிதலியிலே இவ்விருவினைக் கயிற்றின் வழி மாயாகாரிய தத்துவங்களைப் பிரேரித்து நின்ற சத்தித் தானமாகிய சிவ தத்துவங்களைந்தும், தம்செயலற்று நிற்க அவற்றின் பிரேரக த்தால் இயங்கி நின்ற தத்துவ முப்பதும் நீங்கி நிற்க, அவற் றின் காரணமான மயையும் அழிய இக்கன்ம மாயையாகிய இர ண்டிற்கும் மூலமான அநாதி மலமும் தன்சத்தி கெட்டுப் பக்கு வமாக, இவைகளைக் காரியப் படுத் தும் பஞ்ச கிருத்திய தலைமை யாய் நின்ற சிவ சத்தி யான திரோ தாயியும், இதுவரை யினும் வினைப் போகங்களை யூட்டும்படி கரு மறைப்பாய் நி ன்ற மல குணத்தை ஒழித்து உள்ளபடி பொருள் களைக் காட்டும் ஒளிக் குணமுடைய பூரண திருவருளாய் நிற்கும் நிலையிலே இவ்வான்மாக்களும் “ஊசல் கயிறற்றாற் றாய்தனையே யாம் துணை” என்றருளியபடி அத்திருவருளையே ஆதாரமாக நின்று அவனரு ளே நமக்கு நித்திய உபகாரமாதலின் நாமும் அவனுடைமை யென் று முறுதியோடு தானுந் தலைவனுமாகிய துவித நிலையில் நின்று தா ன்சிவமாதற்குரிய வுன்முகமாய் நிற்கும் அருளவத்தையிலே அதிசு த்த மடைகின்ற நின்மல சாக்கிராதி அவத்தைகளிற் பயின்ற தசகா ரிய சுத்தராய் முத்தி பஞ்சாக்கர முறைப்படி, சதாகாலம் தவருது நிலைநிற்கும்படி சிவனடியாரை வணங்கி அவரோடு கூடிச் சிவாலயங் கள்தோறுஞ் சென்று தரிசனஞ்செய்து வணங்கி, மனம் வாக்குக் கா யங்களாகிய திரிகரணங்களாலும்அப்பெருமானது திருவடித் தொண் டுகளையே இடைவிடாது செய்துவரும் சாதன முதிர்ந்துழி, அவ்வரு ள் முளை ஒவ்வோர் கலையாய் வளர்ந்து அவரைப் பற்றிய அநாதி மூல மல சத்திகள் அபர பக்கத்துச் சந்திர னுடைய கலைகள் நாடோறும் ஒவ்வொன்ருகத் தேய்ந்து குறைதல் போல ஒவ்வோர் கலையாகத் தேய்ந்து கெட, பூர்வபக்கச் சந்திரனுடைய ஒற்றைக் கலையோடு மற் றைய கலைகள் முழுவதும் ஒவ்வொன்ருய் வளர்ந்து பூரணமாய் நிரம் புவதுபோல வளர்ந்து அவ்வெற்றிடத்திலே ஒவ்வோர் கலையாகப் ப திந்து அம்மல சத்திகளினின்றும் நீங்கிய அவ்விடம் முழுதினும் தனதருளை நிரப்பி இவ்வான்ம வியாபகத்தை மறைத்திருந்த மலசத்

திகள் முழுவதையுங் கெடுத்து அவ்வான்ம வியாபகம் பின்னும் அம்மலத்தினாற் சுருங்காது அவ்வியாபகம் முழுவதிலும் தன்னையே நிரப்பி வேறு பிரியாது தன்னுள் ளடக்கி, "அவனே தானே யாகிய வந்நெறி-யேக னாகி யிறைபணி நிற்க" என்றபடி,

இவ்வான்ம வியாபக சிவ வியாபகமாகிய இருவகை ஞானக் கிரியைகளும் இரண்டாதற்கு மொன்றாதற்கு மிடையே ஆன்ம ஞானந் தன்னு ளடங்க, அவ்வான்ம ஞானத்தினால் அநாதி மலமடங்கக் காட்டி, அச்சிவஞானக் கடலாகிய சிவத்தோடு கூடி அத்துவிதானந்த முத்தியைப் பயப்பதும் இச்சிவ ஞானமேயாம். இனி அநாதியே மலத்தின் மறைந்து மறியலிற் கிடந்த ஆன்மாக்களை அம்மலத்தினின்றும் விடுவித்துச் சுயவியாபகத்தைக் கொடுத்து, பின்னும் அவ்வியாபகஞ் சுருங்காத வண்ணம் அகண்ட மாகிய இச்சிவஞானம் தன்னுள் ளடக்கித் தானாய் நின்று பேரானந்தச் செல்வத்தையே நித்தியமாயனுபவிக்கும்படி, நிறுத்தி வைக்குங் கருணையே அன்று முதலின்றுவரையும் உடன் நின்று தொடர்ந்து திரிந்த தென்பதை நம்போலிய அறிவினர் அறிந்து உய்யுமாறே,

> "கல்லகங் குடைந்த செவ்வேற் கந்தனோர் தருவ தாக
> வல்லியர் கிரியை ஞான வல்லியின் கிளையாய்ச் சூழப்
> பல்லுயிர்க் கருளைப் பூத்துப் பவநெறி காய்த்திட் டன்ப
> ரெல்லவர் தமக்கு முத்தி யிருங்கனி யுதவு மென்றும்"

என்னுந் திருவிருத்தத்தைக் கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள் அருளினா ரென்பதை, இங்கே நாமெல்லாம் உய்த்துணர்ந்து கொள்வோமாக.

எட்டாவது

சிவஞான சாதன இலக்கணம் முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது

முத்தி இலக்கணம்.

"இருதிற னறிவுள திரண்டலா வான்மா" என்பதனால், அறிவைக் கெடுக்கும் மலமு மாகாது, முற்றறிவினை யுடைய சிவமு மாகாது, அவ்விரண்டனையும் அறிந்து பற்றும் இயற்கையோடு அதிசூக்கும வியஞ்சக காரண காரிய தூல சித்தான வியாபக முடையதும், பஞ்சேந்திரியங்களின் ஒன்றாகிய கண் தனக்கென ஒளியின்றி உயிரின் வியஞ்சகத்தால் ஒளி பெறுவதாயினும் ஒளிக்குணமு முடையதா யிருத்தல் போல, தனக்கென அறிவின்றிச் சிவவியஞ்சக அறிவுடைய தாயினும் ஞானக் கிரியைகளைத் தனக்கென உடைய அறிதலசைதலை யுடையது மாகிய ஆன்மா அவ்வறிவு அசைதலால் மலத்தை யறிந்து பற்றி அசத்தாகக் கிடந்து, பின் காரணசூக்கும வியஞ்சக காரியப்படச் சிவத்தை அறிந்து பற்றிச் சத்துப் பொருளாகி அவ்வசத்தி னின்றுங் கழன்று சத்தினுள்ளடங்கி அவ்வசத்தாகிய பாச விடுதலை யான முத்தி நிலையை யடைந்து சிவமுந் தாமும் வேறற அத்துவித சாயுச்சிய நித்தியானந்த சிவமாந் தன்மை பெறுதலையே பரமுத்தி யென்று பெரியோர் கூறுவர்.

அதனைப் பெறும் பொருட்டு முன்னமே சிவ காருண்ணிய ரட்சக சிவபிரான் தம்வாக்கினால் பிரித்து வெளிவரச் செய்த வேதாகமாதி சாத்திரங்கள் தம்மறிவாகிய பசு போதத்தால் அளவை யிட்டறிதற் கதித மாக நின்ற அபர சிவஞானமா யிருப்பினும் அவற்றைத் தாமும் வாசித்துக் கேட்டுச் சிந்தித்து உணருதற்கு வேண்டப் பட்டதாகிய பிரதான ஆசிரிய உபதேசந் தானும், பஞ்ச லக்கண கணித தருக்காதி கருவி நூல்களிற் பயின்று பல சாத்திர இலக்கியங்களையும் கசடறக் கற்றுணர்ந்த சாமர்த்திய மடைந்த ஆசிரியரா யுள்ளவரிடத்தே குருசிட முறையிற் பெற்றுக் கொள்ளப் படினும் அவரியற்கையான பசு பாச ஞானங்களே யன்றி மேற்படப் பெறுதலும் கூடாது. இனி இவ்வித ஆசிரிய சீவர்களில் அச்சிவம் அதிட்டிதமாய் நின்று பண்ணும் உபதேசத்திற்றானும் அவ்வதிட்டானரா யுள்ள சீவர்களின் சுதந்திர ஈன பசுஞான மளவேயன்றி மேற்படப் பெ

றுதலுங் கூடாவாக, அச்சிவஞான அருட்சத்தியிற் பிரிந்த காரிய ப ராசத்தி யதிட்டான சிவ ரூடத்த பதி நிலையின் நீங்கிய சச்சி தான ந்த சொரூப நிலைக்குரிய சுதந்திர சிவஞான மாதலின் அச்சொரூப சிவம் தத்துவ ஞான விசாரத்தால் மலபரிபாக மடைந்த சுத்தான்ம சைதன்னியமே தன்சொரூப அதிட்டான மாகக்கொண்டு "தம் முத ல் குருவுமாய்த் தவத்தினி லுணர்த்த" என்றபடி தன்மையிலும் முன் னிலையிலும் வெளிப்பட்டு நின்று உப தேசித் தருளும். சிவ ஞான குரு உபதேச அருள்வழி நின்று ஓதல் ஓது வித்தல் கேட்பித்தல் கேட்டல் சிந்தித்தலாதி ஞான பூசையால் அச்சிவஞான முளை அங் குரித்த அளவில் அச்சிவஞான அநுபவ சீவன் முத்த சிவனடியார் கூட்டத்திற் சென்று அவரை வணங்கி அவரோடு பழகிய சிவாலய சேவை சிவ சின்ன தாரணம் சிவலிங்க தரிசனம் சிவ திருப்பணி சிவ சரித்திர பாராயணாதி சிவ புண்ணிய சாதன வலியினால் தம்மைப் ப ற்றிய அநாதி மலசத்திகள் வலி குன்றி அழிதலினால் மலபாகமடை ய, அம்மல மூடத்தால் விளைந்த கன்மமும் அக் கன்மானுபவ கார ணமாக வந்த மாயையும் அம்மாயா காரியமும் அதனைப் பிரேரிக்கும் திரோதாயியு மாகிய ஐம்மலங்களினும் விடுபட்டவராய், கொல்லாமை ஐம்பொறியடக்கல் பொறை அருள் அறிவு வாய்மை தவம் அன்பு எ ன்னுமட்ட புட்பங்களாற் சிவார்ச்சனை செய்து வழிபடுதலாகிய சா தனத்தாலுஞ் சிறீ முத்தி பஞ்சாக்கர தியானத்தாலும் அச்சிவ ஞா னம் சிறிது சிறிதாகப் பெருக உணர்வு விரியப்பெற்றவராய், தத்து வரூப மாயாகாரிய தத்துவங்களையும் தம்மையும் பிரித்து வேறாகக் காணும் காட்சியாகிய அத் தத்துவ தரிசன விடுதலை யுடையராய், ஆன்மரூப நிலையை அடைந்த தெளி தலினால் ஆன்மரூப சிவதரிச ன நிருவிகற்பமாகக் கண்டபின் சவிகற்ப தெளிவுக் காட்சியால் அ வ்வான்ம சிவதரி சனத்தில் தத்துவ சுத்தி ஆன்ம சுத்தியும், நிட் டை கூடுதலாகிய சிவ யோகத்தில் ஞாதுரு ஞேயங்க ளென்னும் இ ருபிரிப் பின்றிய அத்து விதமும் சிவ போகத்தில் ஆனந்தாதீத சுக மு மாகிய இவற்றைச் சோபான முறைப்படி அடை ந்த சீவன் முத்த ராயினோர்,

ஆணவமல சத்தி திருவடி தீட்சை செய்த சிவபிரானது ஞான சத்தி யாலும் ஆகாமிய சஞ்சிதங்கள் கிரியாசத்தியாலும் தகிக்க ப்பட்டு, பிராரத்துவ சேட மொன்றுடன் அம்மல வுடலோடு நிற்கும் நிலையிலே இடை யிடையே ஏகதேச தற் போத உணர்வு தாக்குதலால் அச்சீவன் முத்தி சாதனம் தடுமாறாது உறைத்து நில்

கும் பொருட்டு ஸ்ரீமுத்தி பஞ்சாக்கரத்தை முறைதவறாது நிலைப்படும் சுத்த அறிவினாற் கணித்து உச்சரித்துவரும் பெரும் பத்தியநிலையில் நின்றாராயினும் அப்பக்குவ சீவன் முத்தருக்கும் அம்மலவுடல் வாசனையினால் இங்குளி வாங்குங் கலம் அவ்விங்குளி நாற்றம் மாறாததுபோல ஒரோவழி ஏகதேசத்தில் விருப்பு வெறுப்புக்கள் அறிவற்றம் பார்த்து வருவனவாம் எனவும், அதுவும் அவர் தேடிய வினையின் பிராரத்துவ நுகர்ச்சிக்காகக் கொடுத்த உடலும், அவ்வுடலிற் பொருந்திய கரணங்களின் வழிநின்று இயக்கும் பஞ்சகிருத்திய முறையினால் வந்த உணர்வாகிய தற்போதமும் பிராரத்துவமு மாகிய மூன்றும் பிரிபடாது வேறற நின்று நுகரும் நுகர்ச்சியிற்றானே ஆகாமியத்தையும் வளர்த்துக்கொண்டு நின்றதற்போதப் பழக்க வாசனையினால் வேம்பு தின்றபுழு கரும்பைத் தலைப்பட்டுழியும் நோக்கிற்றை நோக்கி நிற்குமாறுபோல் அவ்வுடலுக் கமைத்த வினை நுகர்ந்து முற்றுப்பெறு மெல்லை வரையில் அச்சிவயோக நிலையிற்பெற்ற அனுபவ சுகத்தையும் மறந்து ஏக தேசத்தில் முன்னிட்டு வருவதே யாமெனவும், உறுதியா யுணர்ந்த மெய்கண்ட சிவாசாரியர் பத்தாஞ் சூத்திரத்தாற் சிவயோக நிலையையும், பதினோராஞ் சூத்திரத்தாற் சிவானந் தானுபவ நிலையையுங்கூறி, அதனிறுதியில் "கப்பின்றா மீசன்கழ" லெனஅபினை விருத்தியுங்கூறி முடித்தாராயினும், ஏகதேசத்தின் அறிவற்றம் பார்த்து வருகின்ற அவ்வுபிருணர்வின் முனைப்பைத் தடுக்கும் சாதனகாரணமாகப் பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரமென ஒன்று வைத்து அச்சூத்திரத்தில், செம்மலர்நோன்றாள் சேரலொட்டா- "வம்மலங்கழீஇ யன்பரொடுமரீஇ மாலறநேயமலிந்தவர் வேடமும்-ஆலயந்தானுமரனெனத் தொழுமே,, எனக்கூறிய பத்திய சாதனக் கட்டளைகளை நம்போலிய அறிவின சீவர்கள் யாவரு முணர்ந்து அனுசரித்தீடேறவும், தாம் அருமையாகப் பெற்ற சீவன் முத்தநிலை நழுவாது நிலைநிறுத்தும் சாதனமாகவுங் கொண்டு சமயகுரவர் முதலிய சீவன் முத்த சிவனடியார்கள் யாவரும் அனுசரித்து வந்தவாறுங் காணலாம். அவ்வாறாக,

இச்சமய குரவர் நால்வரி லொருவரான திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் பரமுத்தி யடைந்தவாறு கூறுமிடத்தில் "போதநிலை முடிந்தவழிப்புக் கொன்றியுடனானார்" என்னும் செய்யுளினருத்தம், தற்போதநிலை முற்றாய் விடபட அச்சோதியினுட் புகுந்து அத்துவிதமா யொன்றுபடக் கலந்தாரென, ஒருவர் கூறியதை மற்றொருவர் மறுப்பாராய் அப்பிள்ளையார்மூன்றாம்வயதில் அம்மையப்பா வென்றல

றியபோது தோணியப்ப சுவாமி, அம்மையிருவரும் வந்தெதிர்நின்று பரஞான அபரஞானப் பாலையூட்டி அமுதைப் பாற்றிய அந்நேரமே அவரது பசுபோத நீங்கச் சிவபோதம்வந்து சேர்ந்தது. சோதியினுட்புகுந்து கலக்கு மந்நேரத்தில் நின்ற சிவபோதத்தையும் நீங்கியே அத்துவித பரமுத்தி யடைந்தாரென்று பொருள் பண்ணவேண்டுமெனக்கூறியதை ஆராய்ந்து தெளியுமிடத்து, இப்பிள்ளையார் நல்லூர்ப் பெருமண மென்னுஞ் சிவாலயத்தி னுள்ளே தோன்றி விளங்கிய சோதியினுட்புகுந்து, சிவஞானமென்றுபேசப்படும் திருவடி நிழலைச் சேர்ந்து நித்தியானந் தானுபவம் அடையுஞ் சமையத்திற் றம்முளே "இந்த இல்லொழுக்கம் நமக்கும் வந்து சூழ்ந்ததே" எனவும் "அலகின்மெய்ஞ்ஞானத் தெல்லை யடைவுறுங் குறியாலங்க ணுலகிலெல் மருங்கும் நீங்கவுடனணைந்தருள வேண்டி" எனவுங் காணப்படுகின்ற இவ்விரு செய்யுள்களானும், அப்பிள்ளையாருக்குத் தற்போத வாசனைசிறிதுநின்ற நிலையையும், சேக்கிழார்சுவாமிகள் ஓரிடத்தொருங்கு வைத்து உடம்பொடு புணர்த்திக்கூறி வெளிவரக் காட்டி இருத்தலானும், அப்பசுவாமிகள் பரமுத்தியாகிய திருவடி நீழலை யடையுங்காலத்தில் "நண்ணரிய சிவானந்த ஞானவடிவேயாகி யண்ணலார் சேவடிக்கீ ழாண்டவர சமர்ந்திருந்தார்" எனக்கூறப் பட்டதனானும், மாணிக்க வாசக சுவாமிகள் சரித்திரத்தில், "மலமகல்பவரும் புவிமீதே மானிடவடிவந்தனையெய்திச்-சிலபகலெனினும் பயில்காலைச்சேர்தரு மலவாசனை யென்றே"எனக் கூறப்பட்டதனானும், அப்பிள்ளையார் சீகாழிப்பதியிற் சென்மித்த மானுடவடிவத்தின் மூன்றாம் வயதில் ஞானப்பாலையுண்டு சிவபோத மடைந்தாராயினும், அம்மானுட வடிவம் நீங்கிச் சோதியினுட்புகு மெல்லை வரையினும்அம்மலவாசனையானது முழுவது மழியாது ஏகதேசத்தில் நின்றதெனவும், அச்சோதியினுட் புகுந்து அம்மல வடிவம் நீங்கிச் சிவஞான வடிவத்தைப் பெற்ற போதே பசுபோதம் முற்றாய் விடபட,சிவபோதம் முற்றாய் நிரம்பிய தெனவும், பொருளமைந்து கிடத்தல் தெளிவாகின்றது. இன்னும்.இருதிறனறிவுடைய இவ்வான்மாவுக்கு மலஞான சிவஞானமாகிய இவ்விரண்டு மேயன்றி வேறுஞானங்கள் வேதாகமங்களிற் பேசக் காணப்படாமையால் அவ்விரு போதங்களையும் நீங்கி முத்தி யடைந்தாரெனப் பொருள் கொண்டு மறுத்தவரின் கொள்கை, உயிர் கெட்டுச்சிவனடியி லொன்றாகுமெனக் கொள்ளும் பரிணாம வாத சமயக் கொள்கை யாகுமே யன்றிச் சற்காரிய மாகாது. ஏனெனில், குணமில்லையாகவே குணியு மில்லையா மென்றபடி குணமாகிய அவ்விருவ

கைஞானங்களுமழியக்குணியாகியஆன்மாவும்இல்லையாயழியு மாதலால் அவ்வான்மாக் கெட்டா லொன்ற மாட்டா தென்னும் அத்துவித பின்னமாய், சற்காரிய முத்தியாகாது பிழைபடுமாதலால், அத்துவித சாயுச்சிய நித்தியானந் தானுபவம் மலஞானத்தாற் பெறுதல் கூடாமையானும், ஞாதுரு ஞேயமான இருபகுப்புணர் வுள்ள வரையும் சுட்டுணர்வாகிய மலஞான மாதலால், அதனால்அவ்வனுபவச் செல்வம் பெறுதல் கூடாதாகலானும், அசத்தோடுகூடிஅசத்தாகக் கிடந்த அந்நிலையை விட்டுச் சத்தோடு கூடிச் சத்தாந்தன்மை முற்றுப் பெற்ற விட மதுவா கலானும், அந்நிலையிற்றானே மலவடிவமும் அம்மல வாசனையாகிய தற்போதமும் முற்றாய் விடுபட, முன்னமே அம்மலவுடலோடு நின்று சிவஞானானுபவ சீவன்முத்த நிலையை அடைந்தவராயினும், பரமுத்தியடையுங் காலம் அச்சிவஞான சொரூப மாயிருந்தே அவ்வனுபவம் நீக்கமின்றி நித்தியமா யடைய வேண்டுதலானும் "போதநிலைமுடிந்தவழிப்புக்கொன்றி யுடனாகு" மென்புழி அநாதிமலமூடமாகிய தற்போதச் சேட்டை யையும் அதன் நிலைக்கள மாகிய அம்மலவு டலையும் நீங்கிய போதே, அச்சிவ சோதியி னுள்ள டங்கி அத்துவிதமா யொன்று படக் கிடந்த பேரானந் தானுபவ நிலையரானா ரெனப் பொருள் கொள்வதே சித்தாந்த சற்காரிய மாக நிச்சயப் படுகின்றது.

ஆனாற் கருவிகளைக் கொண்டுணரும் காட்சி அனுமானம் உரையெனப்பட்ட அளவை ஞானம் சுட்டுணர்வின் பேதமும், கேட்டற்கண் வருவது சாத்திர விந்துஞானமும், சிந்தித்துத் தெளிதற்கண் வருவது பாவனையாகிய பேதஞானமும், மற்றொன்றனையும் பாராது சிவத்தையே காண்பது அனுபவ முதிர்வாஞ் சிவஞானமு மாகலால், அச்சிவ ஞானப் பயனாகிய சற்காரிய முத்தி நிலையை, அவ்வநுபவ சிவஞானத்தை யடைந்த அவர் தாமே கண்டு, அநுப வித்துக் கொள்ளுதலே யன்றி, "கண்டவர் விண்டிலரே,, விண்டவர் கண்டிலரே) என்றபடி மற்றொருவர் மனத்தினால் மதித்து வாக்கினாற் சொல்லுதல் கூடாதாம். அது நிற்க,

சீவர்கள் மலசகிதசுதந்திர உணர்வின ராதலால் அவரவர் கன்மானுசார முறைப்படி உணர்த்துபவ ராகிய சிவம் அவரவர்க்குத் தக்க அறிவைக் கொடுக்க, அவ்வறி வளவிற் றாங்கண்ட அளவையே முத்தியெனக் கருதி உலோகாயத மாயாவாதி முதல் ஐக்கியவாத சைவரீறாகச் சொல்லிய சமய பேதங் களிற் றனித்தனி பிரகிருதி தூலதத்

அவ வித்தியா தத்துவங்க ளாகிய முப்பத்தொரு தத்துவப தங்களையு மடைதலே முத்தி யெனவும், இம்மாயை கன்மங்க ளிரண்டனையும் நீங்கி ஆணவமல மொன்றுடன் நிற்கும் விஞ்ஞான நிலை யடைந்தவரிற் பக்குவராய் இலயபோக அதிகார சிவதத்துவ பதங்களில் அதிகார கருத்தரா யிருப்பதே முத்தியெனவும், இவ்வாறு பேசப் பட்ட முப்பத்தாறு தத்துவ பதங்களின் மேலா யுள்ள தத்துவாதீத சித்தாந்த சைவத்தின் பெருந் தவமாகிய சரியை, கிரியை, யோகம், என்னுந் தவநெறி மூன்றினுக்கும் முத்தித் தானமாகிய சாலோக சாமீப சாரூப பதங்களைப் பெறுதலையே முத்தி யெனவும், அச்சித்தாந்த சைவத்தின் மேலான ஞான நெறியினாற் பெறும் சாயுச்சிய முத்தியைக் கொள்ளுஞ் சித்தாந்த சைவ பேதங்களில், வழிச்செல்வோர் போயணையும் மரநிழல் போல, முதல்வன் விகாரமின்றி நிற்பப் பரிபாகமடைந்தஉயிர் ஞானத்தைப் பெற்றுச் சிவனடியிற் சேருமெனக் கொள்ளும் ஈசுர அவிகாரவாதியும், உயிர்கெட்டுச் சிவனடியில் ஒன்றாகுமெனக் கொள்ளும் பரிணாம வாதியும், நித்திய மங்கள திவ்விய சரீரத்தைப் பெற்றிருக்கு மெனக் கொள்ளும் உருவசிவ சமவாதியும்,இன்னும் அருவ சிவசம வாதியும்,மாயா காரிய கருவிகளானதத்துவங்களை யெல்லாங் கழற்றித் தான் அவையின் மேல் நிற்றலாகிய ஆதிமுத்த னாதலில்,அனாதி முத்தனாகிய சிவனாகு மெனக் கொள்ளுஞ் சிவசமவாதியும், நீரோடு நீர்சேர்ந்தாற் போல உயிருஞ் சிவமுங் கூடி ஒரு பொருளா யிருக்குமெனக் கொள்ளும் ஐக்கிய வாதியுமாகிய இவர்கள் கொண்ட சாயுச்சிய முத்தி நிலையெல்லாம் மலம் நீங்காத பசுஞான சம்பந்த மாதலின் சற்காரிய முத்தியல்லவாகிச் சிலசில ஏகதேசத்திற் பொருந்த உள்ளனவாம்:

அஃதாவது இரும்பைக் காந்தந் தன் வசப்படுத்து தலில் விகாரமின்றி நிற்றல் போல, உயிரைத் தன் வசப்படுத்து தலிற் சிவன் நிருவி காரியாய் நிற்பன். ஆதலால், சென்ற ணையும் நிழல்போல நில்லாமைபற்றி, சிவன் நிருவி காரியாய் நிற்றற்குப் பிழையில்லை, இனி அக்கினியானது இரும்பின் முதலைக் கெடாது அவ்விரும்பிற் பற்றிய கறையைக் கெடுப்பது போல,முதல் வனும் உயிரைத் தானாக்குதற்குத் தடையா யிருந்த மலத்தைக் கெடுத்து அவ்வுயிரை நிறுத்தித் தானாக்கு தலால் அவ்வுயிர் முதல் கெடாது நின்று சிவத்தோடு அத்து விதமாய் ஒன்று படுதலால்,அவ்வுயிர் அழியாது ஒன்றுதற் கிழுக்கில்லை. இனி நீரோடு சேர்ந்த உப்பி

ன் சுவைமுழுவதும் அந்நீரிற் றானே செறிந்து அந்நீரைத் தன்னோ
டொமாக்கி நிற்பது போல, அவ்வுயிரோடு சேர்ந்த இறைவனுந்தன
து விபாகத்தை அவ்வுயிரிற் பதித்து, தன்னோடு சமமாக்கி நிற்பன்.
ஆதலால் நீரோடு நீர் சேர்ந்தாற் போல் அல்லாமை பற்றிச்சிவ சமமா
தற்குப் பிழையில்லை; இனி இரத குளிகை செம்பை உருக்கித் தன்
னோடு சேர்த்துப் பொன்னாகச் செய்தும், அப்பொன்னைக் காட்டாது
தன்னுளடக்கி வைக்குந்திறம் போல இறைவன் அவ்வுயிரைத்தானாக்
கியும் அவ்வுயி ரியல்பு சிறிதுந் தோற்றாது தன்னுளடக்கி நிற்ப னாத
லால், அப்பணைந்த உப்பே போல ஒப்பச் செய்யினும் அச்சிவன்
தானே பஞ்ச கிருத்திய தலைவனாய் நிற்றலிற் பிழையில்லை. இனிஅவ்
விறைவனும் பரமுத்தியி லுயிரோடு கலந்தவழிப் பிரித்தறியப் படாத
ஆனந்த சொரூபனாய் நிற்பனாதலால் அவ்வுயிர் தானுஞ் சிவானுபவ
மொன்றி னுக்கே உரித்தாக நிற்றலிற் பிழையில்லை.

ஆகவே ஆகம சித்தாந்தங்கள் பேசாமற் பேசி அந்தரங்க ரகசிய
மாய் வைத்திருந்த முத்தி சற்காரிய நிலை. அரன்திரு வடியாகிய சிவ
ஞானஞ் சார்ந்த போது உயிரோடு சகசமாய் நின்ற ஆணவமலம் நசி
ய உயிர் அம்மலத்தின் வேறாகப் பிரிந்து நிற்றலே முத்தி யென்று
சொல்லப்படும். அவ்வாறு அம்மலத்தின் வேறாக நின்ற உயிர் தன்
னியற்கையிற் றனித்து நிற்றல் கூடாமை யால், சிவத்தோடுநிற்கப்பெ
றும். அவ்வாறு நிற்கவே அக்கினியானது இரும்பைத் தன்மய மாக்கி
னாற் போல முதல்வன்தான் அவ்வுயி ரோடு சகசமான அத்துவிதக்
கலப்பினாலே தனக்குரிய எண் குணங்களையும் அவ்வுயிர் சிவானந்த
மடையும் பொருட்டு விளங்கக் காட்டுவார். அதனாலே அவ்வுயிர்அரன்
திருவடி நீழலாகிய சிவஞானக் கலப்பினால் அகண்ட ஞானாதி எண்
குணங்களையும் அடைந்த தாயினும் அச்சிவ ஞானாதி எண் குணங்க
ளும் பஞ்சகிருத்திய தலைமை களுக் குரித்தாகாது சிவானுபவமொன்
றினுக்கே உரித்தாக இருப்பனவாம். இதுவே சற்காரிய முத்தி நிலை
யாகும். இதன் பிர மாணங்கள் வருமாறு:—

“தானுவின்றன் கழலிணையத் தவிருமலந் தவிர்ந்தாற் றன்சுத்த
னா யிருக்கை முத்தி,, யெனவும், “ஆதலானா மானடியை யகன்று
நிற்ப தெங்கே யாமே,, எனவும், இறைவன் றன்னுரு வப் பரப்பை
யெல்லா மிவன் பாலே பதிப்பன்,, எனவும், உம்பர் பிரானுற் பத்தி
யாதிகளுக் குரியனுயிர் தானுஞ் சிவானுபவ மொன்றி னுக்கு முரித்
தே,, எனவுங் கூறப்பட்டுள்ள பிரமாண ங்களைச் சிந்தித்தால் சதசத்

தான சார் போதனாகிய சீவன் அசத்தோடு கூடும்வழித் தன் ஞான
கிரியை சிவியாது சிவ ஞான மயமாகச் சூக்கும சித்தாகிய சிவத்தி
னுள் ளடங்கித்தோற்றாது கிடந்து அழியாப் பெருஞ் செல்வ நித்தி
யானந்த அனுபவம் பெறுதலே சித்தாந்த சற்காரிய முத்தி யென்ப
தனைத் தெளிந்த அனுபவத்திற் காணலாம்.

இனி, தூலகாரியம் சூக்கும காரணத் தடங்கு மென்னும் சற்காரிய
முகத்தால் தூல சித்தாகிய உயிர் சூக்கும சிவத்தினு ளடங்கு மென
க் கூறிய வசனத்தால், சீவன் சிவனென்னும்பொரு ளிரண்டாகாதுஒ
ரு பொருளாகு மெனக்கொள்ளும் ஏகான்ம வாத மாயா வாதங்க ள
டுக்கு மெனச் சந்தேகம் நிகழின், பொருள் வகையாற் சாதி யொரு
மை பற்றி அறிதற் குண முடைய சித்தென்னும் பதத்தைத் தானும்
பெற்றுக் கொண்ட இருதிற னறிவுள திரண்டலா வான்மா ஆனதா
ல், அவ்வுயிரின் வினையாகக் கூறிய அநாதியே மலத்தைப் பற்றுதலா
ன குற்றத்தின் காரண மாகாது, அவ்வுயிரின் தன்னியற்கை யறிதற்
குண மொன்றற்கே காரண மாக உள்ளது சூக்கும சித்தாகிய சிவ
மென் பதனைச் சித்தென்னும் பொதுமையி னின்ற சாதி யொருமை
யினாலும், "சீவன்சிவனென் றிரண்டுஞ்சித்தொன்று மென்னிற்-சிவனரு
ட் சித்திவனருளைச் சேருஞ்சித்து,, என்பதனாலும், இன்னும் அச்சி
வ சூக்கும காரிய பிரேரக தூலமு மாதலினாற்றான், இவ்வுயிர் சிவத்
தோடு பின்ன மாகாது அபின்ன அத்து விதமா வொன்று பட்டு நித்
தியானந்த செல்வத்தை அனுப விக்கப் பெற்றது. ஆதலானும், தூ
லம் சூக்குமத் தடங்குமென்னும் சற்காரிய சமாதானத்தாற் றெளிவு
பெறலாம். ஆகவே உயிர் சிவம் இரண்டும்ஒன்றெனக் கொள்ளும் ஏகா
ன்ம மாயா வாதங்கள் தீண்டாது பொருளி ரண்டே யென்பது பலதி
யாய முறைகளாற் பெறப்பட்டன. இவைகளே யன்றிஇதன் மேலு
ஞ் சிந்திக்கு மிடத்து இவவுயிருக் காகக் கூறிய இருதிற னறிவுள்
இடையே தோன்றி மறையும் பொய்யாகிய போது வியல் பானதட
த்த நிலையில் மல ஞானமும் எக்காலத்து மழியாத தன்னியற் கையி
ன் மெய்யாகிய சொரூப நிலையிற் சிவ ஞானமு முடைமை யால்அவ்
வுயிர் தடத்தப் பொய்ந் நிலையான மலத்தினி னன்றும் விடு தலைப் ப
ட்டுச் சொரூப மெய்ந் நிலையாகிய சிவ ஞானத்தோடு வேறற ஒன்று
படக்கிடந்த அம்முத்திக் காலத்தும், அதன் முன்னர்ப் பெத்த நிலை
யாகிய செல் காலத்தும், மற்று மெதிர் காலத்தும், ஒரே படித்தாய்த்
தம்மேற் கருணை கொண்டு காணு முபகார, காட்டுமுபகாரங்களை நீக்க

மறச் செய்து பிரியாது உடன் நிற்பதை, அச்சிவ ஞானத்தால் உண ர்ந்து, "அயரா வன் பினரன் கழல் செனுமே" யென்ற படி நித்திய உ பகார பரம சிவப் பொருளை அயராமை யாகிய ஞானமும் அதனல் வி ளையு மன்பும் அவ்வன் பினுற் செலுத்தும் கிரியையும், முறையே ஒன்றுக் கொன்று காரண காரிய மாகச் செலுத்த அச்சிவத்தின் இடையறாத இச்சை பெருக அவ்விச்சையே பேரா னந்த மாக அனு பவிக்குமெனவும், அவ்வனுபவம் சர்க்கரை, கற்கண்டு, தேன், பால், முப்பழங்கள் ஆகிய இவைகளை யெல்லாம் ஒன்றாகச் சேர்த்த இரசத் தை இவ்வாறென மதிப் பிட்டாலும், இம்முத்திநிலையை அவ்வனுபவ கருத்தனாலும் மதிக்கப்படாது. அரூபா ரூபமாகிய யாதுமின்றிய நின் மலாதீத பரமானந்த சொரூப நிலையிற் பிறந்த தாதலால் அதனைஅனு பவிக்கு மான்மாவும், அரூப ரூபமாகிய யாது மின்றி நின்மல மான அகண்ட சிவஞான சொரூப நிலையில் நின்றே அனுபவிக்கு மெனவு ம், அனுபவ மென்ற சொல்லி னருத்தம் உட்கிடையிலே அச்சொ ரூப நிலையினும் அனுபவித்தல் கிரியையின் செயலாக அறிதலின்றிக் கிரியை யாகாமையால் ஞானக்கிரியையை உடையன வெனவுந் தெ ளியக் கிடக்கின்றன. இனி இஞ்ஞானக் கிரியைகள் சிவஞான சொரூபமாக நில்லாது அனுபவம் பெறுமெனக் கூறுவாராயின் புத்தர் கூறும் ஆலய விஞ்ஞானம் போலக் குணம் சூனியமாகவே குணியுஞ் சூனியமா மென்றபடி, அனுபவிப்பா னொரு வினைமுத லில் லையா யொழியும். ஆகவே இருபொருள் ஒன்றாகு மென்னும் பொரு ளடங்கிய அத்துவித மென்றசொல் பிழைபடும். அவ்வத்துவித மென் றசொல்லின் இன்மை அன்மை மறுதலை யென்னும் முப்பொருளினொ ன்றாகிய இன்மைப் பொருளைக்கொண்டு ஆன்மாக் கெட்டுச்சிவம் ஒன் றேயாய் நிற்குமெனப் பொருள் கொள்ளில் அனுபவமென்னும் ச த்தார்த்தம் பிரயோசன மில்லாது பிழைபடும். அவ்வனுபவம் தனி முதலாகிய சிவத்துக்கெனக் கூறுவாராயின், தானே தன்னைப் பற்றுத லென்னும் குற்றமாகும். ஆதலால் இவ்வான்மா அனுபவிக்க வேண்டி யதெனவே சிவமு முயிருமாகிய இருபொருளும் வேற்றுமை யின்றி அத்துவிதமாய் நிற்கும் அன்மைப் பொருள் கொள்ளல் வேண்டும். அவ்வாறு கொள்ளவே அவ் வுயிருக்குள்ள இருவகை ஞானங்களிற் சிவஞானமே அவ்வனுபவ நிலையில் நித்தியமாயிருந்த தென்பது திட சித்தமாய்த் தெளியத் தக்கதாம். இனி அவ்வாறு உயிர் சிவம் ஞான மெனும் ஞாதிரு ஞானம் ஞேய மாகிய மூன்றும் அவ்வனுபவ நிலை யில் உளதாகக் காணப்படுதல் முத்தி சற்காரிய மாகாதென ஓர் ஆட்

சேப முளதாயின் முன்னர்க் கூறியவாறே உயிர் கெட்டால் சிவத்தோடு அத்துவிதமாய் ஒன்றுபடக் கலத்தல் கூடாது. அவ்வுயிர் கெடாத வழி உயிருஞ் சிவமுமென இருபொருளாய் நிற்றலினால் ஒன்றுபடக் கலக்கு மாறில்லை. அவ்வுயிரில்லையாயின் ஆனந் தானுபவமில்லை. அவ்வான்ம போத மிருந்தால் அத்துவித மில்லை. இவ்வாறு ஞாதிரு ஞானம் ஞேயம் ஆகிய மூன்றுமில்லாது முத்தி இன்பமு மில்லை என்றாய் விடுமாதலால் பெத்தகாத்திலே சிவம் உயிரோடு வேறறக் கலந்து இயக்கி நிற்பினும் அச்சிவந் தோன்றாது சிவபோதமே முன்னிட் டியங்குதல் போல, இம்முத்தி நிலைத் துரியப் பேறாகிய சிவயோக நிலையிலே இவ்வுயிரும் தற்போதஞ் சிவியாது சிவபோதத்தி னுள்ளடங்கித் தன்னைத் தோற்றாது சிவமே முன்னிட் டியக்க நிற்கும். "அவனே தானே யாகிய வந்நெறி - யேகனாகி யிறைபணி நிற்க - மலமாயை தன்னோடு வல்வினை யின்றே,, என்றபடி அவ்வுயிர் நிலையாகிய தற்போதஞ் சிவியாது தன் செயலறச் சிவசெயலாய்ச் சிவஞானக் கிரியை யினுள் தன் ஞானக் கிரியைகள் உள்ளமைந்து கிடத்தலின், அவ்வுயிர்க் குணமாகிய தற்போதம் நீங்கினமையால் குணியாகிய அவ் வான்மாவை இல்லையாய்க் காணலாம். அதனால் ஞாதிரு இல்லை யாகவும், இனி ஞானமோ எனின், அது அகண்ட சிவஞான மாதலால் தானெனவும் அவனெனவும், அனுபவம் எனவும் கண்டித்து வேறுபிரித்துச் சுட்டி யுணராது அகண்டமாகக் காணுதலினாலே தன்னருளாற் பாவிப்பது பரம் எனவும், "தானுங் காண்கில னின்னமுந் தன் பெருந் தலைமை,, எனவும், தம்பெருமை தாமறியாத் தம்மிறைவர் தமக்கிரங்கி,, எனவும், தன்பெருமைதானறியாத் தன்மையன் காண்சாழலோ,, எனவுங் கூறிய வாற்றால், அச்சிவஞானம் தானெனவும், சிவமெனவுஞ் சுட்டி யுணராமையின் இருந்து மில்லை யாகவும், ஞேயமோ எனின், கடலி னீரிற் போய்ச் சேர்ந்த ஆற்றுநீர் அவ்விரு நீராக வேறாகப் பிரிக்கப் படாமை போல, ஞாதிரு எனவும், ஞேயம் எனவும் வேறு பிரிக்கப் படாது அத்துவிதமாயொன்றுபட்டு ஆனந்த பரவசத்தில் அழுந்தி நிற்றலினால், தன்னறிவின் வேறல்லனாய், அப்பணைந்த உப்பே போலத் தன்னோடு விரவிக் கலந்து நிற்றலின், அவ்வுயிர் சிவமே யாமென்பதனால், ஞாதிரு எனவும் பிரிபடாமையின் இருந்து மில்லை யாகவும் சமாதானங் காணலாம். இன்னும் தாயுமான சுவாமிகள், "ஞாதிரு ஞான ஞேயங்க ளற்றவர்க் கருத நட்புடைக் கலப்பே,, எனக் கூறிய செய்யுளின் சமாதான சற்காரிய சித்தாந்தப் பொருளினாலும், இன்னும் இவை போன்ற

பல ஏது பிரமாணங்களாலும் ஞாதிரு ஞான ஞேயங்கள் அற்ற இடமே ஆனந்தானுபவ மெனப் பொருளமைந்து கிடந்தவாறு கண்டு கொள்க. இவையன்றித் தற்பதம் துவம்பதம் அசிபதம் என்னும் வேதாந்த மகாவாக்கியத்தின் சற்காரியத்தின் படியும் வேறாயிருந்த சீவன் பிரம பாவனை பண்ணுமிடத்து இருபொருளும் வேறற அத்துவிதமாய் ஒரே பிரமமாகி, மதுவுண்ட வண்டு போலத் தன் நினைவிறந்து நின்ற அநுபவ நிலையில், தன்னைத் தோற்றாது தானே பிரமமாய் நிற்றலினால் முன்னமே பேசிய ஞாதிரு ஞானம் ஞேயம் ஆகிய மூன்று மறநின்றதே வேதாந்த சித்தாந்த சமரச நன்னிலையாகிய சற்காரிய முத்தி யாகுமென்பதை "பண்டை மறைகளுமது நானேனென்று பாவிக்கச் சொல்லுவதிப் பாவகத்தைக் காணே" என்பதனாற் றெளிவு பெறக் காணலாம். "நசித் தொன்றினுள்ள நசித்தலா லொன்று - நசித்திலதே லொன்றாவ தில்லை - நசித்துமலமப்பணைந்த வுப்பி னுளமணைந்து சேடமாங் - கப்பின்றாநீ சன்கழல்" என்னும் பிரமாணத்தாற் பேசிய அதிநுட்ப ரகசியப்பொருளாகிய சைவசித்தாந்த சற்காரிய முத்தி நிலையை இத்துணைத் தென அளவையிட்டி யாமா கூறவல்லமை யுடையேம். அநுபவத்திற் கண்டு கொள்க.

பரப்பிரம மிவனென்றும் பரசிவன்றா னென்றும்
பரஞான மிவனென்றும் பராபரன்றானென்று
மான்றருஞ்சீர் நிலையெல்லா மிவனே யென்று
மருட்குருவை வழிபடவே யவனிவன்றா னாயே
யிரங்கியவா ரணம் யாமை மீனண்டஞ் சினையை
யியல்பினோடும் பரிசித்து நினைந்தும் பார்த்தும்
பரிந்திவைதா மாக்குமா போற்சிவமே யாக்கும்
பரிசித்துஞ் சிந்தித்தும் பார்த்துந் தானே.

ஒன்றிரண்டாய் நின்றொன்றி லோர்மையதா மொன்றாக
நின்றிரண்டா மெண்ணிலுயிர் நேராகுந் - துன்றிருந்தார்
தாங்கியவாழ் தண்கடந்தைச் சம்பந்தா யானுகி
யோங்கியவா றெவ்வா றுரை.

ஒன்பதாவது

முத்தி இலக்கணம் முற்றிற்று.

முடிப்புரை.

சீவர்களாகிய நாமெல்லோரும் அநாதியே பற்றிய மல மூடத்தால் நித்தியானந்த சுகத்தை யூட்டும் சிவஞானத்தை மறந்து கன்மசேட்ட முடையராய்ப் பிறவிச் சாகர மத்தியிற் கிடந்து உழலுதலால், அக்கடலைக் கடந்து கரை யேறி நித்தியானந்தம் பெற விரும்புவோ மாயின், அம்மலத்தி னின்றுங் கழன்று பரிசுத்த மடையும் பொருட்டுத் தேவன் கையெளடதமாக எங்களுக்குத் தந்த இம்மானுட தேக முள்ள போதே இவ்வுடலி னமைந்த கரணங்களினால் வருவித்த அறிவினா லுணரும்படி தன்னோடு அபின்னமா யிருந்த சிவஞானத்தைப் பிரித்து, அபரஞான வேதாகமங் களாக உபதேசித்த கட்டளைமுறையைக்கொண்டு உதயகாலத்தில் விழித் தெழுந்த வுடன் அவசிய கருமாதி நித்தியகால வருணா அனுட்டான சம்ஸ்கா ராதிகளும், அவற்றாற் பாகமடைந்த பக்குவ மேனிலையிலே சிவசம்பந்த சைவப் பிரவேச தீட்சா முறைப்படி யொழுகும் சமயசம்ஸ்கா ராதிகளு மாகிய கிரியா னுட்டா னங்களை ஆகம விதிதவறாது விசுவாசத்தோடு அனுட்டித்து வரவும், அப்பலத்தினால் மலபாகமடைந்த பக்குவத்தால் நல்லறிவு பெற்றுச் சிவனடியாரைத் தேடி அவரடித் தொண்டு பூண்டு அவரோடு பழகிய சாதன வளர்ச்சியால் சிவஞான முளையுடைய சற்பாத்திர ராகவும், பதார்த்த நிச்சய சற்காரிய நிலைகளை வகைபடப் பிரித்துக் காட்டிய இச்சற்காரிய சித்தாந்த சங்கிரகத்திற் கூறிய உண்மைப் பொருள்களை நன்றாய் வாசித்துக்கேட்டுச் சிந்தித்துத் திரிபதார்த்த நிச்சய சற்காரிய முத்தி நிலையைத் தெளிவாயுணர்ந்து எங்கள் சொந்தமாகிய நித்தியானந்தப் பெருஞ்செல்வத்தை அநுபவிக்கவும், அருளு மாறு பரம கருணா நிதியைப் போற்றுவேமாக. இச் சங்கிரகத்தை வாசிப்பவர் கேட்பவர் சிந்திப்பவர் யாவராயினும், அனுபவ சிவஞான சற்காரிய முத்தி நிலையைச்சேரும் வழிச் செல்லுவார். இதற்கு யாதும் சந்தேக மில்லை. இந்நிலையடைந்த சிவனடியார்களும் அவரடித் தொண்டு பூண்டவரு மாகிய பெரியோர்கள் யாவரும் அழியாச் செல்வ நிலையராய் வாழக்கடவர்.

முடிப்புரை முற்றிற்று.

கந்தபுராணம்.

ஏதந் தீர்சுடர் தன்னையு மெண்ணுமைம்
பூதந் தன்னையும் போதி தன் றன்னையும்
பேதஞ் செய்வர் பிறப்பொழித் தோரவர்
பாதஞ் சேர்தல் பரபதஞ் சேர்வதே.

சிவஞான சித்தியார்.

மந்திரத்தான் மருந்துகளால் வாய்த்த வியோகத்தான்
மணியிரத குளிகையினான் மற்று மற்றுந்
தந்திரத்தே சொன்னமுறை செய்ய வேத
சகலகலை ஞானங்க டிரிகால ஞான
மந்தமிலா வணிமாதி ஞானங்க ளெல்லா
மடைந்திடுமோ சானருளா லடிசேர்ஞான
மந்திடமற் றொன்றாலும் வாரா தாகு
மற்றவையு மவனருளான் மருவுமன்றே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வாழ்த்து.

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

அன்புடையார் மிசைவுவப்ப வெளியனேற் கிதையுளத்தி னறித்தோன் வாழி
யின்புடைய மறைப்பொருளு மாகமத்தி னலப்பொருளு நயக்க வீந்த
வின்புடைய குரவரெழிற் சந்தான வாரியர்க ளென்றும் வாழி
யன்புடைநூற் குதவினர்கற் பவர்கேட்போர் யாவருமிங் கினிது வாழி.

திருவாரூ மாயக்கைப் பதியிலுறை யையங்கரனார் சிறந்து வாழ்க
மருவாரு மவனடியர் மலமகன்று சிவனடியின் மன்னி வாழ்க
வுருவாருந் திருநீறு மைந்தெழுத்துங் கண்டிகையு முகந்து வாழ்க
கருவாரு முயிர்களெல்லாங் கடைத்தேறி யானந்தக் களிப்பின் வாழ்க.

சைவசித்தாந்த சங்கிரகம்

முற்றிற்று.

மெய்கண்ட தேவன் விரைகழல் சரணே.

